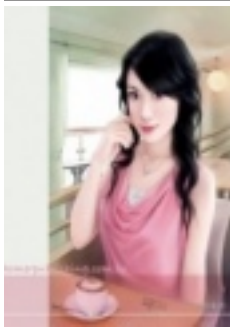

Cô Gái Nhà Giàu Theo Đuổi Tình Yêu

Contents

Cô Gái Nhà Giàu Theo Đuổi Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10: Kết Thúc	58

Cô Gái Nhà Giàu Theo Đuổi Tình Yêu

Giới thiệu

Người ta thường nói những người giàu sang họ không có tình yêu đích thực. Đến với truyện Cô Gái Nhà Giàu Theo Đuổi Tình Yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-nha-giau-theo-duoi-tinh-yeu>

1. Chương 1

Luồng điện mạnh mẽ, lần đầu đánh trúng trái tim của tôi

Hay chính là ở một khắc kia chạm vào mắt của anh.....

Khách sạn quốc tế năm sao nằm ở trung tâm thành phố Đài Bắc, có ba cô nàng tuổi thanh xuân trang điểm thịnh hành nhất, cả người mặc toàn hàng hiệu, ngồi ở chỗ có thể trông về phía khu phố bận rộn, dương dương tự đắc mà uống trà chiều.

Các nốt nhạc dễ nghe toát ra ở trong không khí, các cô trò chuyện về tin đồn lần tham dự party gần nhất.

“Là thật sao? Cậu nói người đàn ông xuất hiện cùng với Hạ Tư Ngâm chính là bạn trai trước của Amy ?” Chung Phong Kỳ chớp chớp lông mi xoắn hỏi trong sự kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Cậu không biết sao? Cả đêm Amy tức giận đến nỗi muốn đòi mạng, nhìn Hạ Tư Ngâm giống như con bướm mang theo người đàn ông kia xuyên qua toàn bộ party.” Hoàng Nghi San tà ác liếc mắt cô ấy một cái, mới buông cà phê trong tay xuống.

“Ha ha! Quá buồn cười rồi.” Chung Phong Kỳ vui sướng khi người gặp họa mà cười nhạo Hạ Tư Ngâm là người nổi tiếng xã giao, thẳng đến tiếng cười dần dần dừng lại, khóe mắt lơ đãng liếc về phía người bạn không gia nhập đề tài tin đồn,” Ai nha! Bái Dung sao cậu không nói chuyện?”

Khác với hai cô bạn ở đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của một cô gái kia có vẻ tẻ nhạt vô vị, cô ấy nâng lên lông mi có hình quạt,” Không cần để ý đến mình, mình nghe các cậu nói là được rồi.”

Nhan Bái Dung không có hứng thú đối với việc tin đồn trong xã giao, cô có phiền não của cô.

Cô là hòn ngọc quý trên tay Nhan Bá Nguyên chủ tịch ngân hàng Cường Thịnh hô phong hoán vũ ở trong giới tài chính và kinh tế, hôm nay đáp ứng lời mời của Chung Phong Kỳ, cùng nhau đến khách sạn lớn uống trà chiều.

Chính là, cô luôn rất ít lời, yên lặng nghe các cô bạn nói tin đồn về các vụ bê bối.

Chung Phong Kỳ và Hoàng Nghi San cùng trao đổi ánh mắt, bởi vì liên quan đến cha của Nhan Bái Dung, nên các cô phải vội vàng lấy lòng cô ấy.

“Ai nha! Cậu yên tĩnh như vậy, bọn mình sẽ ngại.” Chung Phong Kỳ đắp nụ cười lên khuôn mặt nịnh nọt nói.

“Không có gì đâu! Các cậu không cần phải để ý đến mình.” Nhan Bái Dung lơ đãng.

Bình thường cô không có xem mình như con gái nhà giàu làm trung tâm mà kiêu ngạo, xem như bình dị gần gũi, chỉ là không dễ dàng thổ lộ tình cảm với người ta thôi.

Nhưng cũng không thể trách cô, ai bảo những người này tự xưng là bạn của cô thường có ý đồ với cô chứ? Cũng may bản tính của cô độ lượng, không thích so đo.

“Không tốt rồi! Tới nơi này đã lâu, mà cậu đều không có nói chuyện, thật kỳ quái, cậu có tâm sự gì sao?” Chung Phong Kỳ có sở trường về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nhìn thấy phiền chán của cô ấy, chợt hỏi.

Các cô quen Nhan Bái Dung thời gian cũng không dài, nhưng, các cô cũng tận lực duy trì thân thiện với cô ấy, hy vọng có một ngày xí nghiệp kinh doanh của gia tộc có nhu cầu cấp bách về tiền mặt quay vòng, thì có thể dựa vào giao thiệp với cô ấy, mà thuận lợi vay được tài chính.

Đương nhiên, cùng với cô ấy một chỗ cũng không chỉ có thế này, bối cảnh hiển hách của Nhan Bái Dung khiến cho có vài người vội vã nịnh bợ, các cô có liên quan cũng chiếm được không ít tiện nghi.

Nhan Bái Dung nhăn nhó lông mày nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên xuất hiện vẻ giận dữ,” Diêu Tuấn Khiêm thật sự rất phiền!”

Diêu Tuấn Khiêm?! Chung Phong Kỳ và Hoàng Nghi San cùng trợn to đôi mắt, không hẹn mà cùng hỏi:” Anh ta rất phiền?!”

Diêu Tuấn Khiêm chính là hoa hoa công tử nổi tiếng trong giới xã giao, vóc người anh tuấn cao lớn, phóng khoáng phong lưu, là đáng về quý công tử thịnh hành trong xã hội thượng lưu, bắt được không ít trái tim của các cô gái nhà giàu.

Nhưng mà, Nhan Bái Dung lại nói anh ta thật đáng ghét, trách không được vẻ mặt của Chung Phong Kỳ các cô giật mình.

“Đúng! Anh ta đúng là rất đáng ghét!” Nhan Bái Dung lại nhấn mạnh.

Cô chán ghét người tự cho mình là tài giỏi, và hiển nhiên Diêu Tuấn Khiêm chính là loại người này.

Kỳ thật Diêu Tuấn Khiêm và cô có liên quan đến quan hệ thông gia, chị họ Trương Tâm Huệ của anh ta là chị dâu của cô, vốn là cô không có cảm giác đặc biệt với Diêu Tuấn Khiêm có duyên với phụ nữ, nhưng kể từ năm ngoài sáu khi tốt nghiệp đại học, thì chị dâu tích cực tác hợp bọn họ, cô mới bắt đầu chán ghét Diêu Tuấn Khiêm có ý với cô.

Cô chán ghét thái độ tự cho là đúng của anh ta, giống như bộ dạng anh tuấn phóng khoáng của anh ta, cho nên tất cả mọi người phải thần phục dưới mị lực của anh ta.

Hừ! Cô cũng không ăn cái bộ dạng này của anh ta. Cô thừa nhận mình thích đẹp trai, nhưng mà, không cần thiết là đẹp trai thì nhất định phải cầm lấy giấy nợ của anh ta.

Hơn nữa, gần đây anh ta quấy rầy cô ngày càng táo tợn hơn, nói là quấy rầy cũng không quá, khiến cho cô không thể làm như là không thấy.

“Anh ấy đáng ghét như thế nào? Vóc người xinh đẹp, lại vui tính hóm hỉnh, sao lại đáng ghét?” Giọng nói của Hoàng Nghi San the thé chất vấn.

Cô sớm đã hâm mộ Nhan Bái Dung có người cha giàu có, vừa nghe đến ngay cả Diêu Tuấn Khiêm vạn người mê cũng đang theo đuổi cô ấy, thì càng không nhịn được ghen tị ở trong lòng.

“Anh ta không phải là loại người mình thích, luôn quần quít lấy mình thì biến thành đáng ghét ! Nhan Bái Dung không nghe ra ghen tị ở trong miệng của Hoàng Nghi San, nên thành thật nói.

“Không phải kiểu cậu thích? Bái Dung, vậy cậu thích loại đàn ông thế nào?” Chung Phong Kỳ yên lặng nghe Nhan Bái Dung nói chuyện, nghe vậy cũng lập tức đặt câu hỏi, trong lòng nghĩ muốn giới thiệu ba người anh trai của cô cho Nhan Bái Dung.

Nhan Bái Dung rũ mắt nghiêm túc suy tư, cuối cùng nhắc môi ở trong hai cặp mắt nóng đầy hy vọng, “Ừ..... Mình cũng không biết, mình rất ít suy nghĩ đến điều này.....”

Dưới sự tận lực bảo vệ của người nhà, hai mươi bốn cái xuân xanh như cô chưa nói qua tình yêu, cho nên đột nhiên trong lúc này mà muốn cô trả lời vấn đề này, có chút làm khó cô.

Nói ra loại chán ghét thì còn dễ dàng hơn một chút, còn đến mức thích thì..... Có thể nói rất nhiều, nhưng mà thực sự chỉ ra điều kiện cảm thấy quan trọng, thì lại chưa kết luận được.

Nghe thấy Nhan Bái Dung không biết trả lời làm sao, nhưng Chung Phong Kỳ cũng không nhụt chí, ngược lại dâng lên một tia hy vọng.

“Bái Dung, mình có ba người anh trai, ba người bạn họ rất tuyệt nha! Mình có thể giới thiệu cho cậu quen biết.”

Có thể lấy được thiên kim họ Nhan tung hoành giới ngân hàng về nhà, quả thực giống như cưới về một tòa kim khố! Trong lòng của Chung Phong Kỳ chính là có ý định này.

Nghe thấy Chung Phong Kỳ tự đề cử các ông anh của mình, thì Hoàng Nghi San cũng nhanh chóng giới thiệu thân thích của mình, “Bái Dung, mình cũng có một người anh họ làm bác sĩ lấy MBA ở nước ngoài về, Chủ Nhật này chúng ta có thể đi ra ngoài dùng cơm.” Vừa nói xong, thì không cam lòng yếu thế mà dùng ánh mắt hung ác trừng Chung Phong Kỳ.

Nhan Bái Dung không phát hiện các cô ấy cùng trợn mắt lẫn nhau, đôi môi vênh lên giống như phúc tạp.

Hai người kia cũng bắt đầu tranh đua làm bà mối sao? Cô tuyệt đối không thích như vậy.

“Cám ơn ý tốt của các cậu, mình không thiếu nhất chính là bà mối.” Nhan Bái Dung không nể tình mà cự tuyệt.

Mẹ của cô Chu Mĩ Quyên cứ năm ba ngày lại lấy ảnh xem mặt để cho cô chọn, cũng sắp phiên chết cô rồi, sao cô lại có thể đáp ứng các cô ấy giới thiệu chứ?

“Phải không?” Bị Nhan Bái Dung tạt nước lạnh, Chung Phong Kỳ ngượng ngùng nói.

“Ừ.” Nhan Bái Dung gật gật đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ cao cấp ở trên cổ tay một cái, “Cũng sắp năm giờ rồi, mình muốn đi trước.”

“Sớm như vậy? Bái Dung, ở lại tâm sự với bọn mình đi!” Hoàng Nghi San cực lực giữ lại.

“Không được, mình muốn đi về.” Nhan Bái Dung kiên trì nói. Nói đến chuyện xem mặt này làm người ta khó chịu, vì vậy cô không muốn ở lại nữa.

Chung Phong Kỳ nhanh chóng suy nghĩ, tức thì nhớ tới chuyện xe hơi của Nhan Bái Dung đã đưa đi bảo dưỡng.” Bái Dung, bằng không mình lái xe đưa cậu về?”

Nhan Bái Dung kiên quyết cự tuyệt,” Không cần, tự mình ngồi tắc xi về là được rồi.” Nghĩ đến một lát nữa nhất định Hoàng Nghi San cũng sẽ tranh giành muốn đưa cô về, còn không bằng tự mình bắt xe về.

Nhan Bái Dung trưởng thành ở trong nhà giàu nên trên người cũng có chứa khí thế khiếp người, nghe thấy cô nói như vậy, Chung Phong Kỳ và Hoàng Nghi San cũng không dám có ý kiến gì khác.” Ừ, được rồi! Vậy cậu đi đường cẩn thận.”

Sau khi nói lời từ biệt với nhau, hai cô gái có mưu đồ khác nhau đành phải bắt đầu nhìn bóng dáng xinh đẹp mê người của Nhan Bái Dung ung dung rời đi.

Sau khi đi ra khỏi cửa khách sạn lớn, Nhan Bái Dung lập tức chui vào trong một chiếc tắc xi xếp hàng ở cửa khách sạn.

Cô ngồi xuống xong, thì cũng không chút để ý mà nói địa điểm cho tài xế tắc xi.

Tài xế vừa nghe cô báo địa chỉ xong, thì lên tiếng trả lời,” Vâng, tiểu thư.

Đột nhiên, nội tiết tố toàn thân của Nhan Bái Dung giống như đột nhiên bùng tỉnh vậy, máu nóng lên, tốc độ mạch đập nhanh hơn rồi nhảy lên,” Anh..... Anh.....” ngay cả lời nói muốn phun ra cũng đã bị ngăn ở yết hầu.

Hạng Dư Khang không rõ người khách ngồi phía sau xảy ra chuyện gì, anh nghi hoặc mà quay đầu lại,” Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Thoáng chốc, trong đầu Nhan Bái Dung ầm ầm nổ tung, trên mặt cô hiện đầy đám mây màu, hoảng hốt dừng ở vẻ mặt đầy hoài nghi của Hạng Dư Khang.

Trời ạ! Cô làm sao vậy? Sao đột nhiên cảm thấy nghẹt thở ở trong cái không gian nhỏ hẹp này? Cô cần một lượng lớn không khí trong lành dội vào ngực, bằng không cô sẽ té xỉu !

“Tiểu thư, người cô không thoải mái sao?” Thấy vẻ mặt của Nhan Bái Dung đỏ lên, cả nửa ngày cũng không lên tiếng, khiến cho lòng của Hạng Dư Khang không khỏi lo lắng.

“Tôi..... Tôi cần không khí.....” Cuối cùng Nhan Bái Dung cũng phun ra những lời này.

“Cái gì?!” Hạng Dư Khang không rõ ý này, khi đang muốn hỏi rõ ràng, thì lại bị tiếng kèn ồn ào đánh gãy.” bá — bá —

Thì ra tắc xi xếp hàng ở phía sau bọn họ, thấy bọn họ đã lâu rồi mà còn chưa rời đi, nên ầm ầm thúc giục.

Hạng Dư Khang lập tức quay tay lái, đem xe chạy đến ven đường rồi dừng lại, quay đầu lại liếc nhìn Nhan Bái Dung lần nữa, phát hiện nước gợn ở cặp mắt đẹp kia đang chuyển động ngóng nhìn mình.

Hạng Dư Khang đột nhiên cả kinh, cảm thấy áp lực trong ngực khác thường,” Tiểu thư, cô có khỏe không? Muốn trực tiếp đến địa chỉ của cô, hay là muốn đi đến bệnh viện?”

Nhan Bái Dung không lên tiếng trả lời, nhưng mà khuôn mặt đỏ hồng đã hé ra nụ cười, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú của Hạng Dư Khang.

Chỗ nào cô cũng không muốn đi, cô chỉ muốn cùng với người đàn ông này ở trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe!

Cuối cùng cô đã biết mình thích kiểu đàn ông gì, hoá ra chính là người đàn ông tư thế oai hùng hiên ngang như vậy ở trước mắt.

Chính là muốn bộ dáng giống anh, hình dáng lập thể, ngũ quan rõ nét, có mày rậm anh tuấn giương lên, đôi mắt đen sáng ngời có thần cùng môi mỏng hé ra làm tim người ta đập thành thịch.

Đương nhiên quan trọng nhất là, có thanh âm gợi cảm làm cho cô giống bơ nhanh chóng bị hòa tan.

Đúng! Cô yêu thanh âm thuần hậu của anh rồi! Cô thỏa mãn rồi thở dài một hơi.

“Tiểu thư, rốt cuộc là cô làm sao vậy?” Thấy Nhan Bái Dung vẫn hốt hoảng, Hạng Dư Khang lại lo lắng kêu to.

“Tôi.....” Nhan Bái Dung cuối cùng cũng từ trong mê luyến mà bình tỉnh, cô đáp ứng, thẹn thùng đánh giá gương mặt tuấn mỹ của Hạng Dư Khang.

Qua một lúc, tâm tình của cô không còn bốc lên kịch liệt nữa, mới lên tiếng nói: “Đi đến..... địa chỉ tôi vừa mới nói.”

Hạng Dư Khang do dự nhìn cô một cái, rồi mới quay lại đầu, đạp xuống chân ga. “Ừ, tôi đã biết.”

Lại nghe thấy thanh âm trầm thấp khêu gợi của anh, trái tim của Nhan Bái Dung lại rung động kịch liệt, nhưng lần này cô đã biết phòng bị, trước tiên đè ngực lại thật chặt, miễn cho lại thất thố.

Hạng Dư Khang vừa lái xe, vừa phân tâm chú ý đến tình trạng của Nhan Bái Dung, thấy cô không còn thở gấp nữa mới khôi phục lại bình thường, rồi chuyên tâm lái xe.

Nhan Bái Dung dán mắt vào cái ót của anh, giả bộ bình tĩnh, nhưng kỳ thật trong lòng thì kích động không thôi.

Mới bất ngờ, đã bị dung mạo của anh hấp dẫn, bị thái độ thân thiết dịu dàng của anh mà cảm động, lại càng bị đôi mắt đen trầm ổn của anh thuyết phục, nhất là thanh âm giàu từ tính của anh quanh quẩn ở bên trong xe, khiến cho cô giống như bị thôi miên, thân bất do kỷ.

“Ách, em có thể hỏi anh một vấn đề không? Anh tài xế.” Nhan Bái Dung vội vã muốn làm quen với anh nên thẹn thùng hỏi.

“Có thể! Cô có chuyện gì không? Tiểu thư.” Hạng Dư Khang cũng không chút nghĩ ngợi mà đáp ứng.

“Anh có thể gọi em Bái Dung..... Không, gọi em Tiểu Dung đi.” Gọi tiểu thư rất không thân thiết nha! Cô muốn anh trực tiếp gọi nhũ danh của cô.

Hạng Dư Khang dừng một chút, nhin xuống ý muốn quay đầu xem rốt cuộc cô ấy đang suy nghĩ cái gì. “Tiểu thư, tôi xin hỏi cô họ gì?”

Sẽ không phải lại gặp nữ khách hàng thích diện mạo anh tuấn của anh chứ? Hạng Dư Khang bắt đầu cười khổ.

Hình dáng của anh tuấn mỹ, thể trạng cao lớn, mặc dù cực lực che đậy, nhưng hơi thở phóng khoáng không kềm chế được vẫn bị phụ nữ thận trọng phát hiện mà quý mến không thôi: Nhưng đối với lúc này anh không quan tâm tới tình cảm, phụ nữ ái mộ sẽ chẳng khác nào là quấy rầy.

“Em họ Nhan, Nhan của nhan sắc.” Nhan Bái Dung cao hứng mà trả lời, nhưng lại lập tức chu miệng rồi bất mãn hỏi: “Sao không gọi em là Tiểu Dung?”

Hạng Dư Khang không để ý tới oán trách của cô, “Nhan tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

Đừng nói hai người còn không quen thuộc, thật sự theo ý của cô ấy, chẳng những sẽ không dứt được, mà đến lúc đó muốn bỏ qua cũng rất khó khăn.

Thấy bộ dạng anh hờ hững, Nhan Bái Dung có vẻ tràn đầy hứng thú, một đôi mắt đẹp nhìn quét qua lại không gian nhỏ hẹp ở bên trong xe.

Cô chú ý tới kính chắn gió có giấy chứng nhận đăng ký nghề nghiệp lái xe nhỏ, vui vẻ hỏi: “Anh gọi là Hạng Dư Khang à?” tên không tầm thường, rất xứng đôi với bề ngoài bất phàm của anh.

“Ừ.” Hạng Dư Khang gạt đầu, cầm chặt tay lái.

“Vậy anh kết hôn chưa?” Nhan Bái Dung tiếp tục truy vấn, “Hay là có bạn gái?”

Hạng Dư Khang nhìn lại mây rậm xinh đẹp,” Tôi là một người cô đơn.” Nghiễm nhiên đã đem Nhan Bái Dung trở thành nữ khách hàng có ý muốn không an phận với anh.

Đối với nữ khách hàng đến gần anh thì anh nhìn quen lắm rồi, bởi vì bề ngoài của anh cực kỳ xuất sắc, thường khiến cho trái tim các cô ấy thất thường, quên mất e lệ, to gan mà theo anh bất chuyết.

Chẳng qua đối với sự ái mộ bay tới, từ trước đến nay anh luôn thờ ơ.

Hôm nay nhìn thấy Nhan Bái Dung khác với khí chất tinh tế của những cô gái khác, anh không hề xúc động, nếu cô có hành động gì đó, thì cuối cùng chắc chắn sẽ chịu khổ.

Người cô đơn? Mắt đẹp của Nhan Bái Dung thoáng chốc phát ra tia sáng. Không thể nào? Anh đẹp trai như vậy mà lại không có bạn gái? Cô cực kỳ vui vẻ.

“Vậy nhất định là không có bạn gái nhỉ?” Cô hết sức phấn khởi mà hỏi.

Hạng Dư Khang không trả lời phải hay không phải, thái độ trở nên có chút lãnh đạm, nhưng vẫn duy trì tinh thần phục vụ chuyên nghiệp cơ bản,” Nhan tiểu thư, chỗ cô muốn đi cũng sắp đến rồi!”

Nhanh như vậy sao? Nhan Bái Dung ghen hòng nhìn trần trời, quay đầu nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ, quả nhiên, rất gần nhà cô.

“Em muốn thay đổi địa điểm xuống xe, bây giờ anh quay đầu lại, em muốn đi đến một chỗ khác.” Cô lập tức bảo Hạng Dư Khang thay đổi hướng đi.

Nghe thấy cô đổi địa điểm xuống xe mới, thì Hạng Dư Khang đem xe dừng ở ven đường, rồi sau đó là vẻ mặt xin lỗi nói với cô:” Thật xin lỗi, Nhan tiểu thư, tôi không thể chở cô đi nơi khác, nếu cô muốn thay đổi địa điểm, thì tôi phải mời cô xuống xe, rồi gọi một chiếc tắc xi khác.”

Nhan Bái Dung hoàn toàn không nghĩ tới Hạng Dư Khang sẽ đuổi cô xuống xe, buồn bã biến sắc,” Vì sao? Anh không thích đưa em đi sao?”

Hạng Dư Khang lập tức phủ nhận,” Không phải, bởi vì nếu tôi lại đưa cô trở về nội thành, thì chỉ sợ tôi sẽ không trở về kịp để giao xe.”

Bây giờ xe anh đang lái là xe thuê, cho nên vừa đến thời gian chặng vạng, thì anh nhất định phải chạy về đại lý xe mà xe giao cho tài xế ca đêm, bằng không sẽ làm chậm trễ thời gian của người ta.

Nghe thấy anh nói không phải vì cảm thấy cô đáng ghét mới đuổi cô xuống xe, thì cô thở dài một hơi. Nhưng mà, cô còn chưa có biết nhiều về anh..... bây giờ muốn cô rời đi, cô mới không chịu.

Tính tình đại tiểu thư của cô bỗng nhiên nổi dậy, chỉ huy anh,” Anh tiếp tục lái, không sao đâu, tổn thất do không kịp giao xe thì em sẽ đền.”

Hạng Dư Khang nghe vậy không khỏi có chút không vui.” Nhan tiểu thư, vẫn là mời cô xuống xe đi! Tiền xe của cô tôi không thu.” Ngang ngược của cô khiến cho anh nổi lên phản cảm nho nhỏ.

Ai cần anh không thu tiền xe? Cô muốn chính là cùng anh ở chung thêm một phút đồng hồ.” Em không cần!” cô ngang ngược mà cự tuyệt.

Phản ứng của cô làm cho Hạng Dư Khang cứng lưỡi,” Cô..... Sao cô lại thế này?” Anh vẫn là lần đầu gặp phải nữ khách hàng bướng bỉnh quẫn lầy anh đến như thế.

Nhìn thấy Hạng Dư Khang giống như đem cô trở thành quái thai mà đánh giá, thì thái độ của Nhan Bái Dung bỗng nhiên yếu đi, mặt đỏ lên,” Em..... Em biết rồi, anh hãy tiếp tục chạy đến địa chỉ em vừa mới nói đi!”

Giật mình thấy hành động của mình có khả năng nhận được sự chán ghét của Hạng Dư Khang, cho nên dù không cam tâm tình nguyện, thì vẫn phải cắn răng chịu khuất phục .

Lần này coi như xong, ngoài ra cô còn phải nghĩ phương pháp để hiểu biết anh.....

Hạng Dư Khang thấy cô không kháng kháng nữa, thì không nói một câu mà khởi động xe, rồi đi tới hướng phía trước.

Cuối cùng cũng đến biệt thự xa hoa của nhà họ Nhan, Hạng Dư Khang thả chậm tốc độ, dừng xe ở cửa chính.

Nhan Bái Dung từ trong túi da rút ra tờ tiền giá trị lớn đưa cho Hạng Dư Khang, "Đây là tiền xe, không cần thối lại."

Hạng Dư Khang không có nhận, chỉ là liếc mắt nhìn tờ tiền một cái, lập tức chuyển tầm mắt lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, "Tôi vừa nói qua, không thu tiền xe của cô."

Lại một lần nữa khởi động, sau đó thấy cô đứng bên đường trầm mặc, thì anh không nhìn được mà hoài nghi có phải mình xúc phạm cô ấy hay không.

"Em lại chưa bao giờ đáp ứng anh không thu tiền xe." Đối với Hạng Dư Khang từ đầu đến cuối tản ra hơi thở cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, trái tim của Nhan Bái Dung bị tổn thương.

Hạng Dư Khang vô cùng ngạc nhiên, "Cô đang giận tôi?!"

Cô thật sự đang giận anh! Anh cảm thấy chính mình rất vô tội, mặc kệ có phải chán ghét biểu hiện của cô hay không, anh vẫn coi cô là khách hàng, tận lực không tiết lộ cảm xúc của mình, vẫn cung kính có lễ đối đãi với cô ấy, cô ấy lại giận cái gì chứ?

Nhan Bái Dung dùng sức gật đầu, cảm giận phần nộ nói: "Đúng! Em đang giận anh."

Hạng Dư Khang đối với cơn giận đang trào dâng của cô lại cảm thấy không biết nên khóc hay cười, "Thật sự xin lỗi! Nhan tiểu thư, tiền một chuyến xe này tôi lại càng không nên nhận." Không phải vì anh không đưa cô đi chỗ khác mà giận anh chứ?

Thật bất hạnh, Nhan Bái Dung chính là vì anh cự tuyệt đưa đi mà cảm tức. "Anh không thích người của em, cũng không thích tiền của em, phải không?" Cô bày ra vẻ giận dữ, và oán hận hỏi.

Cái gì? Hạng Dư Khang đối lời của cô vô cùng ngạc nhiên. Có thích người của cô với thu hay không thu tiền xe của cô thì có quan hệ gì? Đây căn bản là hai chuyện khác nhau mà, sao có thể nói nhập làm một được?

Nhưng, cô xinh đẹp lại thành thật như thế, còn nói lời tràn đầy ái mộ với anh, làm cho anh có chút kinh ngạc.

Anh cẩn thận nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, tuy rằng khuôn mặt có trang điểm nhạt, nhưng mà ngũ quan đoan chính xinh đẹp, cho dù son phấn tan hết, vẫn là một người đẹp.

Anh là một người đàn ông bình thường, đột nhiên lọt vào khuôn mặt như hoa sen của Nhan Bái Dung ưu ái, nên không khỏi có chút rục rịch.

Phút chốc, anh biến sắc, đá đi cảm giác không nên có này.

"Không phải như thế!" Thấy khuôn mặt của Nhan Bái Dung lộ ra biểu tình bị thương, anh vội vàng giải thích, "Bởi vì phục vụ của tôi khiến cho Nhan tiểu thư không hài lòng, cho nên tôi không thể thu tiền xe của cô."

"Phải không? Cũng không phải là anh chán ghét em?" Nghe thấy anh nói như vậy, Nhan Bái Dung mới chuyển giận làm vui.

"Đúng vậy." Hạng Dư Khang thừa nhận. Cô xác thực làm cho người ta cảm thấy có một loại kiêu căng, nhưng mà vẫn không khiến người ta chán ghét.

Hơn nữa, cô mơ hồ phát ra ánh sáng tình yêu, so với những phụ nữ khác nhìn anh, càng làm cho anh khó có thể chống đỡ, hình như thật sự dễ dàng bị cô mê hoặc.

Nhan Bái Dung rũ mắt thấy tiền trên tay mình, đáy mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị, "Ừ! Em biết rồi." Trong lồng ngực cô đều biết, cô không cần Hạng Dư Khang thúc giục nữa, mà tự động mở cửa xe xuống xe.

Cô vừa giẫm lên mặt đất, thì lập tức quay đầu nhìn về phía Hạng Dư Khang hình như đang thở dài một hơi nhẹ nhõm, rồi từ chỗ hở lộ ra một nụ cười ngọt ngào, "Tạm biệt nha!"

Cô vừa nói xong thì cũng không quay đầu lại mà rời đi, Hạng Dư Khang sững sờ vì nụ cười xinh đẹp của cô để lại.

2. Chương 2

Mấy ngày sau, Hạng Dư Khang dừng xe ở ven đường trước biệt thự cao cấp Lâm Lập, nhìn phố xung quanh mình.

Nhìn thấy nơi mà mấy ngày hôm trước anh đã từng tới, nên đã không tự giác mà nhúu mày, có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên không bao lâu, thì Nhan Bái Dung mặc váy dây mảnh màu hồng phấn xuất hiện ở đầu đường, tươi cười duyên dáng rồi mở cửa xe ra, sau đó ngồi vào trong xe.

Hạng Dư Khang lập tức quay đầu ngăn cản cô, "Tôi không thể chở cô, là một tiểu thư họ Trần kêu xe."

"Đúng vậy là em! Là em bảo thám tử Trần người hầu nhà em kêu xe giúp em đó!" Nhan Bái Dung ngồi vào chỗ rồi mở miệng giải thích.

Xe hơi của cô đưa đi tu dưỡng thì ngày hôm qua đã được nhân viên từ cửa hàng sửa xe lái về rồi, chỉ là vì muốn gặp mặt Hạng Dư Khang, nên cô tình nguyện không lái xe hơi có không gian thoải mái, mà ủy khuất chính mình ngồi tắc xi có không gian khá nhỏ hẹp.

Cô chính là dùng trăm phương nghìn kế để muốn gặp anh, nhưng..... Đừng nói Hạng Dư Khang quá kinh ngạc, mà ngay cả chính cô cũng cảm thấy khó hiểu, vì anh, cô đã sớm quên chính mình là cô gái được vạn người chiều chuộng.

Ai nha! Rốt cuộc thì anh có ma lực gì, vì sao lại khiến cô mê mẩn xoay quanh chứ? Nhan Bái Dung không ngừng thở dài thở ngắn ở trong lòng.

Hạng Dư Khang giương to hai mắt nhìn cô, "Cô....." anh thật sự không biết nên nói cái gì.

Xem ra hôm nay anh phải nhận mệnh rồi, phục vụ vị tiểu thư có ý đồ riêng với anh.

"Dư Khang, em có thể gọi anh là Dư Khang không? Anh muốn lái xe hay không vậy? Thời tiết nóng quá à!" Nhan Bái Dung đem bàn tay nhỏ bé làm cây quạt, quạt không ngừng.

Lần trước trước khi xuống xe, thì cô đặc biệt ghi nhớ tên đại lý xe của anh, sau khi tra được số điện thoại của đại lý xe, thì vội vàng chỉ định anh đến chở cô.

Thiên hạ không có việc khó, chỉ sợ người có tâm, nếu xuất phát từ thật lòng muốn cùng một chỗ với anh, ở trong biển người mờ mịt tìm được anh sẽ không phải là việc khó.

Hạng Dư Khang yên lặng nhìn Nhan Bái Dung vài lần, cuối cùng chỉ có thể hoàn toàn khuất phục với tình huống trước mắt. "Cô muốn đi đâu?"

Nhan Bái Dung suy nghĩ - , "Trước tiên anh chở em đi thẩm mỹ viện làm tóc, sau đó..... Lại cùng em đến cửa hàng thời trang lấy quần áo....."

"Nhan tiểu thư, tôi có thể lái xe chở cô đi thẩm mỹ viện trước, còn lấy quần áo hay cái gì khác, thì tôi nghĩ gần đó có lẽ có tắc xi, cô có thể ngồi xe bọn họ đi." Anh không thể không lái xe, mà ngồi chờ cô tùy thời gọi đến.

"Kỳ quái, vì sao anh không chở em?" Cô chờ đợi anh có thể cùng cô cả ngày, đường đến thẩm mỹ viện ngắn ngủn, làm thế nào thỏa mãn được hi vọng hai người sớm chiều ở chung của cô chứ?

"Bởi vì tôi phải làm việc! Nhan tiểu thư." Hạng Dư Khang đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Nếu như anh đoán đúng, thì Nhan Bái Dung tuyệt đối muốn đoạt một ngày lái xe của anh, nhưng vấn đề là, chỗ cô sẽ không giống như đang làm việc, mà ngược lại như là đi chơi; dù cho anh nghèo như thế nào, cũng không muốn bán khuôn mặt để làm bạn đi chơi đâu?

“Làm việc?” Nhan Bái Dung chớp chớp ánh mắt mờ mịt khó hiểu, “Anh lái xe chở em đi đến địa phương em muốn, không phải là đang làm việc sao?”

“Việc đó không giống.” Hạng Dư Khang nói quả quyết.

“Làm sao mà không giống?” Nhan Bái Dung bĩu môi, hậm hực hỏi. Cô cho rằng anh vì không muốn chở cô đi, nên cố ý tìm lý do gây khó khăn.

“Tôi không phải là đến làm.....” Hạng Dư Khang ngừng một chút, ngẫm lại nói như vậy thì không ổn, nên lại sửa miệng nói:

“Nếu cả ngày tôi chỉ chở một mình cô, không phải biến thành lái xe cho riêng cô sao?”

“Như vậy không tốt sao? Cũng là có thu nhập mà!” Nhan Bái Dung bỗng nhiên vênh miệng lên, khó chịu mà nói.

Cô thật sự không hiểu nổi, Hạng Dư Khang rốt cuộc đang kiên trì cái gì?

Ngay cả chỗ cô đi dạo phố khắp nơi cũng không chịu, cô nên làm như thế nào để anh phát động thể tấn công, yêu cầu anh làm bạn trai của cô đây?

Thân là con gái nhà giàu, người theo đuổi nhiều như cá chép qua sông (quá giang chi tức), nhưng mà tim cô chưa bao giờ đập, cũng không cho người ái mộ sắc mặt tốt, chỉ có Hạng Dư Khang là ngoại lệ, khiến cho cô phá lệ hạ thấp tư thái, chỉ vì có thể thuận lợi tiếp cận anh.

Nếu chính mắt Diêu Tuấn Khiêm nhìn thấy cô theo đuổi khó khăn, đã bị tủi thân mà còn không dám nổi giận, nhất định sẽ chấn động!

Ngẫm lại người con trai này thật sự là đáng ghét, cố ý coi thường mảnh chân tình của cô.....

Hạng Dư Khang nhìn thấy khuôn mặt của Nhan Bái Dung có vẻ suy sụp, thì tim có chút không đành lòng, nên vội vàng quay đầu lại nhìn về phía trước, “Cô nói thẩm mỹ viện ở chỗ nào? Tôi chở cô đi trước.” ở trong này mà cương thì cũng không phải là cách, đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

Nhan Bái Dung gật gật đầu, nói ra thẩm mỹ viện thường xuyên đi, nhưng mà nụ cười trên mặt lại hết sức nặng nề.

Cho dù đầy lòng hoàn toàn không muốn làm bạn cả ngày với Nhan Bái Dung, nhưng Hạng Dư Khang vẫn là không biết làm thế nào nên trở thành lái xe riêng kèm bạn đồng hành của cô.

Hôm nay anh chỉ có thể tiếp nhận một người khách là cô, cũng có thể vì cô mà xách túi lớn túi nhỏ, nhưng mà, còn phải cùng cô uống cà phê tâm sự thì chuyện đã hơi quá đáng rồi!

Cả một ngày, tinh thần làm việc phục vụ nên có, đều bị cổ tình làm bậy của cô khiến cho sạch sẽ!

Anh bình tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú, tránh đi ánh mắt quý mến của Nhan Bái Dung, chính là cố ý không chịu nhìn thẳng cô.

Nhan Bái Dung khẽ nhấp một ngụm cà phê đá, “Dư Khang, sao anh không nói lời nào vậy?” Cô rất thích tiếng nói trầm thấp giàu từ tính của anh, chờ đợi có thể từng giây từng phút say mê ở trong đó.

Hạng Dư Khang có thể đi cùng cô cả ngày, thì tâm tình của cô thật sự tốt đến không thể tốt hơn.

“Không có gì để nói,” Hạng Dư Khang lạnh lùng nhìn cô, tức giận mà trả lời.

Nhan Bái Dung bất mãn chu miệng, “Vì sao anh lạnh lùng với em như thế? Em..... Em.....” Vốn định nương theo oán giận để thổ lộ tình cảm, nhưng nhìn lên thần sắc lạnh nhạt của anh, thì nghẹn ở trong cổ họng.

Hạng Dư Khang đương nhiên biết lời nói trong miệng cô là cái gì, nhưng mà, anh tự biết nặng nề, rõ ràng cô gái chiều chuộng trước mắt không phải là người tầm thường không có tài sản như anh có thể trèo cao được!

Anh nhìn chăm chăm vào cô, bắt tri bắt giác, lạnh lùng trong ánh mắt thối lui, trở nên rất tập trung.

Cô không chỉ tuổi trẻ lại rất đẹp, cho dù mím môi, khoe miệng vẫn giương lên, thoát nhìn rất ngọt, càng miễn bàn âu phục bó sát người buộc vòng quanh dáng người xinh đẹp, khiến cho người ta nhìn thấy mà không thể rời ánh mắt.

Anh ngẫm thử dài, nói với chính mình, cô chỉ là mê luyện bề ngoài của anh thôi, kỳ thật anh cũng không thích hợp với cô.

- nghĩ đến thân phận một trời một vực của hai người, nhưng lại không hiểu sao ngược lại nổi lên phiền muộn.

“Vậy khi nào thì cô muốn rời khỏi nơi này đây?” nóng lòng bỏ qua vẻ u sầu này, anh nói sang chuyện khác.

“Đi? Mới ngồi không chưa đến nửa giờ mà, anh đã muốn rời đi à? Không thể ngồi cùng em thêm nửa giờ sao?” Cho dù thần sắc anh bất mãn không kiên nhẫn, thì cô vẫn mở miệng khuyên ở lại.

Hạng Dư Khang cúi đầu nhìn đồng hồ, tính toán thời gian chạy về đại lý xe giao xe chắc là kịp.” Vậy nửa giờ nữa! Nhớ nói thì phải giữ lời.” hai người ở chung cả ngày, chỉ cần hơi không thuận ý của cô, thì cô ầm ĩ với anh, cho nên chỉ cần không quá đáng, thì anh buộc lòng để tùy cô.

“Yeah.” Nhan Bái Dung cười meo meo mà gật đầu.” Dư Khang, anh tâm sự chuyện của anh được không?”

Cả ngày đều là cô lải nhải ở bên tai anh nói chuyện của mình, cô cũng muốn nghe anh tâm sự về mình một chút.

Sắc mặt của Hạng Dư Khang đột nhiên nghiêm túc lại,” Nói về chính tôi?” Anh có gì đâu mà nói? Anh đưa mắt nhìn vào khoảng không, sống trên đời một thân một mình, gần gũi nhất cũng chỉ có ông chủ đại lý xe coi như là người thân nhân.

Cha mẹ anh đã mất sớm, từ nhỏ đã bị người thân thích thay phiên nuôi dưỡng. Lúc cha mẹ chết đi, vẫn không để lại di sản gì, cho nên đám người thân thích coi anh như khoai lang phồng tay, nuôi nấng anh một thời gian, thì vội vã ném anh cho người thân khác.

Anh chính là dạng ăn nhờ ở đậu cùng với tình huống bị mỗi người coi là phiền toái mà lớn lên, thiếu đi quan tâm của tình thân, đi học được một nửa thì bỏ học, và gia nhập bang phái bất lương, thường thường tranh chấp gây chuyện giành chỗ, làm xằng làm bậy, mãi cho đến có một ngày phát sinh một chuyện khiến cho anh hoàn toàn giác ngộ, mới không còn sa đọa nữa.

Anh trăm cay nghìn đắng mới rời khỏi bang phái, thực hiện nghĩa vụ quân sự, rồi lấy được bằng cấp trung học, sau lên phía bắc học lớp bổ túc. Ban ngày anh lái tắc xi, buổi tối học bài, thừa dịp còn trẻ, muốn đem năm tháng bỏ phí trước kia bổ túc lại.

Tuy rằng hiện tại mỗi ngày đều bận rộn, và cuộc sống khó khăn, nhưng mà, tâm đã ổn định lại, không còn như lúc bình không nơi nương tựa, đã có một chỗ dung thân có thể cắm rễ.

Thấy Hạng Dư Khang trầm ngâm không nói, Nhan Bái Dung lên tiếng đánh thức anh,” Dư Khang.....”

Nghe thấy cô nhẹ nhàng kêu, Hạng Dư Khang giương mắt liếc về phía cô,” Tôi không có anh chị em, cha mẹ đã chết sớm, trừ bỏ quê nhà phía Nam có vài người họ hàng xa, hiện tại tôi là một thân một mình.” Vừa chạm đến ánh mắt dịu dàng của cô, nhin không được nên nói ra thân thế lẻ loi hiu quạnh của mình.

“Phải không?” Nhan Bái Dung bởi vì anh nguyện ý chia sẻ nên cảm thấy có chút vui vẻ.

“Ừ.” Hạng Dư Khang gật đầu, đáy lòng hơi kinh ngạc vì sao mình lại nói cho cô chuyện này.

Ở ngoài mặt anh xem ra dễ dàng thân cận, nhưng sau đó lại bảo trì khoảng cách với mọi người, trừ bỏ ông chủ đại lý xe vô cùng quan tâm anh, thì tình trạng gia đình và hoàn cảnh trưởng thành của anh, người bên ngoài hoàn toàn không biết.

Anh biết như vậy cũng không phải làm cho thần bí, mà là năm tháng hoang đường của tuổi trẻ làm cho anh muốn quên đi, không muốn bị người ta biết.

“Dư Khang.....” Nhan Bái Dung còn muốn tiếp tục hỏi nữa, nhưng mà Hạng Dư Khang đã nhấc tay ngăn cản.

“Nếu cô không muốn tôi rời đi trước thời gian, thì đừng hỏi chuyện của tôi nữa.”

“A?” thấy vẻ mặt anh không tốt, Nhan Bái Dung thức thời không truy vấn nữa, “Được thôi! Không hỏi thì không hỏi.....”

Cô cũng sẽ không cứ như vậy mà buông tha, nếu hạ quyết tâm ở cùng một chỗ với anh, biết chuyện riêng của anh là nhất định phải có, nhưng mà hiện tại hai người coi như xa lạ, nhất định là cô nóng vội mới chọc anh không vui.

“Ừ.” Hạng Dư Khang cũng không biết trong lòng của Nhan Bái Dung suy nghĩ cái gì, nhìn thấy cô nhượng bộ rất nhanh, nên cũng không nói thêm cái gì nữa, cầm lấy ly cà phê uống một ngụm, tiếp tục ngồi cùng cô cho hết thời gian.

Nhan Bái Dung không sợ lửa nóng của ánh mặt trời, nên chống một chiếc ô to đi bộ trên đường.

Cô nhìn quanh biển số nhà gần đây, cuối cùng tìm được địa chỉ trên tờ giấy trong tay, chợt đi tới phía trước một cửa hàng đồ đạc xi.

Còn chưa đi đến gần, thì cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên mập mạp nâng cao bụng ngồi ngủ gật ở trên ghế trong cửa hàng, lưỡi biếng thối quạu điện.

Nghe được tiếng vang giày cao gót của Nhan Bái Dung chen lẫn với giai điệu bên trong đài phát ra ở trong tiệm, thì mới lưỡi biếng mở một con mắt, nhất thời, khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp ánh vào mi mắt.

Lại Hữu Quý giật mình tỉnh lại, thân mình lưỡi nhác lập tức đứng thẳng lên, “Tiểu thư, cô có chuyện gì?”

Chú trung niên này vừa mở miệng chính là quốc ngữ Đài Loan đáng yêu, Nhan Bái Dung đối với khuôn mặt béo tròn kia thì nở nụ cười quyến rũ, “Chú là ông chủ đại lý xe sao?”

Lại Hữu Quý vội vàng đứng lên, liên tục thừa nhận không ngừng, “Hắc! Là ngộ. A tiểu thư có chuyện gì?” Quy mô kinh doanh đại lý xe của ông nhỏ, nên nhân công không nhiều lắm, cho nên chỉ cần không vội, thì tự ông trông cửa hàng.

Ông nhìn thấy toàn thân trên dưới của Nhan Bái Dung đều là quần áo và trang sức quý giá lộng lẫy, thì trong lòng không khỏi buồn bực, vị tiểu thư xinh đẹp này vì cái gì mà chạy tới?

“Ông chủ, Hạng Dư Khang có ở đây không?” Nhan Bái Dung không để ý tới ánh mắt đánh giá của Lại Hữu Quý, tự mình hỏi ông.

Hôm nay sở dĩ cô thành công xuất hiện ở chỗ này, mục đích là muốn tìm Hạng Dư Khang tránh không gặp mặt.

Từ sau lần đầu tiên cô gọi xe, sau này mặc kệ cô đổi tên, đổi số điện thoại kêu xe, Hạng Dư Khang trước sau đều không có xuất hiện, ngăn cản không được nỗi nhớ anh, cô dứt khoát đích thân xuất mã, trực tiếp đi tới đại lý xe của anh.

“Cô là đến tìm A Khang à?” Bộ dáng của Lại Hữu Quý ra vẻ bưng bình đại ngộ, phảng phất đại lý xe tầm thường này sẽ có cô gái xuất sắc như Nhan Bái Dung đến, tất cả đều là vì có quan hệ với một anh chàng đẹp trai Hạng Dư Khang.

Nhan Bái Dung then thùng mà gật gật đầu, “Dạ! Ông chủ, anh ấy có ở đây không?”

“A Khang không có ở đại lý xe! Hơn nữa hôm nay cũng không có lái xe, hôm nay cậu ấy ở nhà đó!” Hạng Dư Khang vì đối phó với cuộc thi cuối kỳ, nên đã sớm xin phép ông ở nhà ôn bài.

“Phải không?” Nhan Bái Dung chớp chớp ánh mắt xinh đẹp, không chút nghĩ ngợi đã nói: “Vậy chú có thể nói cho cháu biết nhà anh ấy ở đâu hay không?”

Cô cũng không muốn hoàn toàn không có thành quả mà trở về, hạ quyết tâm muốn tới nhà Hạng Dư Khang tìm anh.

Không nghĩ tới Nhan Bái Dung sẽ hỏi ông địa chỉ của Hạng Dư Khang, Lại Hữu Quý thật sự kinh ngạc, “Tiểu thư, cô tìm A Khang có chuyện gì? Tôi chưa từng thấy cô a!” Ông cũng nhớ chưa từng có cô gái xinh đẹp như vậy đến tìm Hạng Dư Khang, nếu có, nhất định ông sẽ nhớ rõ.

Nhan Bái Dung nở nụ cười thẹn thùng, nhìn thấy Lại Hữu Quý đang nhìn cô chăm chăm không chuyển mắt, nhin không được nên mượn cơ hội thổ lộ nỗi khổ tương tự.” Ông chủ, cháu muốn tìm Dư Khang, đã mấy ngày rồi cháu chưa gặp anh ấy.”

Di? Lại Hữu Quý gãi gãi tóc không nhiều lắm trên đỉnh đầu,” tiểu thư, cô sẽ không phải là.....” đột nhiên nhớ lại Hạng Dư Khang từng nói không nhận khách kêu xe là vì có một nữ khách hàng quán quít lấy nó.

A! Có phải chính là cô gái xinh đẹp này hay không đây? Nhưng trong nhiều cô gái theo đuổi Hạng Dư Khang như vậy, thì chỉ có cô gái này đẹp nhất hơn nữa thoát nhìn có khí chất nhất.

“Là ai? Ông chủ.” Nhan Bái Dung không hiểu lắm nên hỏi.

“Ha! Chính là cô gái gần đây vẫn dây dưa A Khang đó!” Lại Hữu Quý không lưỡng lự, không chút ác ý mà nói ra.

Nhưng, Nhan Bái Dung nghe câu đó, thì lại xấu hổ đến cực điểm.

Hai gò má của cô phút chốc phồng hồng, có chút bối rối,” Ông chủ, Dư Khang nói với chú như vậy sao?” Có phải anh chán ghét cô theo đuổi không buông hay không, bằng không vì sao phải nói cho ông chủ biết chứ?

Lại Hữu Quý đột nhiên phát hiện Nhan Bái Dung có gì đó không đúng, suy nghĩ một chút có thể lời nói của mình làm tổn hại đến lòng tự trọng của cô gái, khiến cho cô gái hiểu lầm, nên vội vàng giải thích,” Tiểu thư, ý của tôi là.....” Ông suy nghĩ cả buổi, thật sự tìm không ra chữ để thay thế được hai chữ” dây dưa” này.

Nhan Bái Dung nhìn thấy Lại Hữu Quý gấp đến độ lắp bắp, cũng là không trách ông lỡ lời, ông nói không sai, là cô theo đuổi Hạng Dư Khang không tha, còn tiếp cận quán chặt lấy.

Nhưng mà, cô thật sự thích anh, trở thành háo sắc vì anh, cũng không nề hà!

“Ông chủ, cháu thật sự thích anh ấy.” Cô nhin không được mà tiết lộ tình ý với Hạng Dư Khang cho Lại Hữu Quý biết.

Lại Hữu Quý ngẩn người, nhìn thấy Nhan Bái Dung xịu mặt lại, cũng không biết nên nói cái gì, nhưng vì tỏ lòng xin lỗi vẫn là mở miệng.

“Tiểu thư, tôi là người thô kệch! Không biết nói chuyện, cô cũng đừng tức giận nha!” Về mặt ông xấu hổ, không ngừng giải thích với Nhan Bái Dung.” Nói thật nha tiểu thư, cô rất tinh tường, vài năm trước khi A Khang vừa tới Đài Bắc, thì tôi đã cảm thấy người trẻ tuổi này không tệ, quả nhiên sau khi ở chỗ tôi lái xe, rất có tiến bộ lại sẵn sàng chịu đựng cực khổ, tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của tôi.”

Lần đầu tiên nhìn thì ông nhìn ra đứa nhỏ Hạng Dư Khang này không tầm thường, tuy rằng tuổi trẻ nhưng cá tính trầm ổn, không hấp tấp, thật đáng tin nhiệm, cho nên mới đem xe cho Hạng Dư Khang thuê mà không cần người bảo lãnh.

“Phải không?” Nghe thấy ông chủ khen Hạng Dư Khang, Nhan Bái Dung vui mừng , cũng cảm thấy cùng tự hào .

Nhìn thấy sắc mặt cô đã khôi phục bình thường, Lại Hữu Quý mới giảm bớt nhiều xấu hổ,” Đúng vậy!”

Ông bồng xoay người từ lộn xộn trên bàn làm việc tìm giấy bút,” Tôi cho cô địa chỉ A Khang hiện đang cư ngụ, cô có thể đi tìm cậu ấy.”

Lại Hữu Quý viết địa chỉ vào giấy rồi đưa cho Nhan Bái Dung, nhìn thấy cô lộ ra vẻ vui mừng, thì ông cũng thoải mái theo.” Về sau, A Khang cần cô quan tâm nhiều hơn!”

Đại khái là bị Nhan Bái Dung thổ lộ tiếng lòng đã động đi! Cho nên, mặc kệ sau này Hạng Dư Khang có trách ông hay không, ông vẫn là tự mình chủ trương nói địa chỉ của Hạng Dư Khang cho Nhan Bái Dung.

Tuy rằng quen biết sơ với Nhan Bái Dung, nhưng mà Lại Hữu Quý cũng rất thích cô ấy, thậm chí lớn mật tiên đoán cô ấy có thể bắt lấy được trái tim của Hạng Dư Khang.

Ha ha! Tốt nhất là như vậy. Lại Hữu Quý thành tâm hy vọng Hạng Dư Khang cô đơn chiếc bóng có thể có người làm bạn.

“Dạ! Cháu biết rồi.” Nhan Bái Dung vui vẻ đem tờ giấy dán vào ngực, không ngừng lộ ra nụ cười sáng lạn.

3. Chương 3

Theo đuổi tình yêu 2

Vừa rời khỏi đại lý xe, Nhan Bái Dung theo địa chỉ mà Lại Hữu Quý cho cô, đi vào đường tắt giống như mê cung.

Đi khoảng bảy tám khúc cong , rồi vòng qua rất nhiều căn nhà trệt giống nhau, sau đó bị những đường hầm không nổi liền khiến cho đầu choáng mắt hoa thì cuối cùng Nhan Bái Dung cũng tìm được ngõ nhỏ cô muốn,” A! Chính là nơi này.”

Cô nhẹ nhàng thở ra, cúi người đi vào một con hẻm nhỏ hẹp, bởi vì vừa vặn là thời khắc chính Ngọ (12 giờ trưa), cho nên đi qua phía sau nhà bếp của vài nhà, thì khó tránh khỏi sẽ ngửi được mùi dầu khói.

Cô lấy tay ôm cái mũi, rồi đi tới cuối ngõ nhỏ, cuối cùng cũng tới chỗ của Hạng Dư Khang thuê.

Hạng Dư Khang ở tại tầng bốn khu chung cư cũ có đóng dấu xây dựng trái phép, cô vừa thấy các ổ khóa cửa đã bị hỏng, quên mất lau mồ hôi đổ trên trán trước, đã hăng hái tinh thần chạy lên tầng bốn.

Vừa mới rửa chén đĩa xong, đang đứng ở trong phòng bếp nhỏ hẹp thì Hạng Dư Khang đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Anh ở nơi này bốn năm, số lần chuông cửa được ấn có thể đếm được trên đầu ngón tay, thật không biết lúc này có ai đến thăm viếng anh?

Anh ra phòng bếp, thuận tay lấy cái áo may ô giắt ở trên vách tường. Thời tiết ở giữa trưa rất nóng, mà ở chỗ của anh lại không trang bị máy điều hòa, đành phải cởi trần mới không làm cho mình nóng chết.

“Ai vậy?” Anh mở cửa ra.

“A Khang, là em.” Nhan Bái Dung mặc váy màu hồng nhạt xinh đẹp lại ngọt ngào.

“Sao là cô? Sao cô biết tôi ở đây?” Hạng Dư Khang kinh hô, vụn vụn không nghĩ tới khách không mời mà đến nhưng lại khiến anh e sợ trốn chạy không kịp là Nhan Bái Dung.

Nhan Bái Dung cười hì hì trả lời:” là ông chủ đại lý xe nói cho em biết .”

Ánh mắt tham lam đầu tiên của cô là nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt tuần tú mê người làm cho cô nhớ nhung, sau đó mới lượn quanh đến thân hình cường tráng rắn chắc của anh, cho dù quần bò, áo may ô anh mặc trên người là giá rẻ, nhưng mà vẫn không dấu được hấp dẫn đẹp trai bức người của anh.

Quan trọng nhất là nhìn thấy anh, thì luôn luôn làm cho trái tim của cô rung động.

Hạng Dư Khang khó mà tin được Lại Hữu Quý sẽ dễ dàng nói chỗ anh ở cho cô biết,” là chú Quý?” Anh ghen hòng nhìn cô trân trối.

“Đúng vậy!” Nhan Bái Dung đẩy người của Hạng Dư Khang ra rồi tự mình đi vào nhà,” Thì ra anh gọi chú ấy là Chú Quý à? Con người của chú ấy tốt lắm cũng rất ôn hòa.” tùy tiện hình trong phòng mấy lần, rồi cô tươi cười rạng rỡ xoay người nhìn về phía Hạng Dư Khang đang trừng cô.

Đối với cô không mời mà đến, thì Hạng Dư Khang có chút không thể tiếp nhận được, nên một cơn tức lộ ra và thô lỗ hỏi:” Vì sao cô lại tới chỗ của tôi?”

Giọng nói thô lỗ của anh làm cho Nhan Bái Dung thương tâm mà vĩnh miệng lên,” Làm sao vậy, anh không chào đón em sao?” nhìn sắc mặt anh bày ra, nhiệt tình dào dạt ở trong tim nháy mắt bị dập tắt.

Thấy bộ dáng cô khổ sở, thì nhất thời Hạng Dư Khang có chút ngượng ngùng, chân tay luống cuống trả lời, “Cũng không phải không chào đón cô, nhưng mà..... bình thường còn chưa tính, nhưng cuộc thi sắp tới rồi, sự xuất hiện của cô sẽ ảnh hưởng đến tâm tình học bài của anh.”

“Không phải không chào đón em thì được rồi!” Vừa nghe thấy anh cũng không phải là không chào đón, thì tâm tình lập tức thay đổi, “Đây là chỗ anh ở hả?”

Vừa rồi chính là tùy tiện nhìn sơ qua, hiện tại nghiêm túc quan sát trang trí trong phòng, rõ ràng phát hiện chỗ anh ở thật sự là quá đơn giản .

Chỗ này nhỏ hơn phòng tắm trong phòng ngủ của cô, chỉ bày một cái giường, bàn học và tủ quần áo, tuy rằng ngăn nắp, nhưng mà trang trí thật sự quá đơn giản cùng tùy tiện, làm Nhan Bái Dung từ nhỏ được cuộc sống hậu đãi không dám tin, chỗ không có trang hoàng gì đáng nói này chính là chỗ ở của anh.

Biểu hiện ngạc nhiên của Nhan Bái Dung làm cho Hạng Dư Khang đột nhiên lại sinh lòng bất mãn, “Đúng! Nơi này chính là chỗ tôi ở.”

“A!” Phát hiện mình kinh ngạc khiến cho Hạng Dư Khang không vui, nên Nhan Bái Dung ngượng ngùng nói xin lỗi, “Em không phải là cố ý Khang, anh đừng tức giận mà!” Cô kéo kéo cánh tay của anh, xấu hổ mà liếc nhìn anh một cái.

Hạng Dư Khang híp con mắt xinh đẹp nhìn Nhan Bái Dung, khuôn mặt ửng đỏ của cô thoát nhìn vô cùng kiều diễm xinh đẹp, anh đột nhiên thở dài, rồi đẩy bàn tay nhỏ bé của cô đang đặt ở trên cánh tay của anh ra. “Không sao! Tôi sẽ không tức giận.” thấy bộ dáng cô thẹn thùng, thì đã mềm lòng một nửa rồi, làm sao mà tức giận được chứ?

“Thật vậy sao? Khang , anh tốt với em quá à!” Nhan Bái Dung cười thật vui vẻ, thật sáng lạn.

Lúm đồng tiền xinh đẹp của cô nở rộ như hoa làm cho Hạng Dư Khang thấy mà mắt choáng váng, chăm chú nhìn một hồi lâu sau, thì mới hoàn hồn chuyển mắt.

“Cô ngồi ở đây đi!” Đột nhiên nhớ tới tiếp khách, Hạng Dư Khang lôi một cái ghế duy nhất ở dưới bàn học ra, sau đó đem quạt điện quạt ngay Nhan Bái Dung, rồi mới xoay người đi đến phòng bếp.

Lúc từ phòng bếp đi ra, thì trên tay anh mang theo hai lon đồ uống, “Cô tìm tôi có chuyện gì sao?” Anh đem một lon coca nhét vào trong tay Nhan Bái Dung đã ngồi ở trên ghế.

Mặc dù có quạt điện thổi, nhưng mà chỉ thổi gió nóng ở trong phòng thôi, quan tâm đến dáng người nên bình thường Nhan Bái Dung không uống coca, nhưng là vì muốn giải nhiệt, nên lúc này không thể không cầm lấy.” Không có việc gì thì không thể tới tìm anh sao?”

Coca lạnh vừa vào cổ họng, thì khí nóng ở trên người tiêu tan một nửa, nóng không còn làm cho người ta khó chịu nữa.

Hạng Dư Khang ngồi ở trên giường uống mấy hớp thì đã xong lon coca, sau khi đem lon không bỏ vào thùng rác, thì quay đầu cười cười với Nhan Bái Dung, “Cô là con gái mà đến chỗ con trai ở, lại không có việc gì sao?” Đôi mắt đẹp trong suốt chớp động ái muội.

Nghe được nghĩa chơi chữ của anh, giống như lời tiên đoán kể tiếp cô sẽ không thể toàn thân trở ra, nên phút chốc Nhan Bái Dung mặt đỏ, “Anh đang nói cái gì a?” Nhưng không thể tưởng tượng nhất là, cô lại vì lời nói mật mờ không rõ của anh mà phấn khởi.

“Ha ha! Tôi biết là cô biết.” Hạng Dư Khang cố ý tà khí mà đánh giá khuôn mặt phát ra e lệ của Nhan Bái Dung.

Khác hẳn với thái độ thận trọng của anh khi lái xe, Nhan Bái Dung đối với thái độ ngông cuồng của Hạng Dư Khang thì cảm thấy nghi hoặc.

Đó là bởi vì cô không biết rằng, khi Hạng Dư Khang ở trong bang phái, thì không chỉ có con gái ghen tuông vì anh, anh còn thường bước chân vào nơi thanh sắc, cho nên chuyện giữa nam nữ, đối với anh mà nói chỉ có muốn hay không muốn, không hiểu hay không nhân rồi để hiểu.

Hơn nữa từ sau khi rời khỏi bang phái, anh toàn tâm toàn ý muốn bắt đầu tương lai, đem tình yêu nam nữ để sang một bên, cảm dực một thời gian; Cho nên khi Nhan Bái Dung xinh đẹp theo đuổi không buông, đã không ngừng đảo loạn tâm tư, và quá khứ quen thuộc của anh, cảm giác làm người ta tham luyến lại quấy nhiễu ham muốn của anh.

Dù sao anh cũng là một người đàn ông tinh lực dư thừa, ý chí lại không chống đỡ được nhu tình mật ý và kiên cường của Nhan Bái Dung, lại là dám liều chết không buông, lại khiến cho cả người mình bối rối.

“Em chỉ là tới hỏi vì sao anh đều trốn tránh em, không tiếp nhận kêu xe của em,?” Nhan Bái Dung xấu hổ và giận dữ trừng mắt Hạng Dư Khang một cái, ấp úng nói.

“Phải không?” Hạng Dư Khang mỉm cười, đuổi cái thất lưng mỗi, sau đó ngã nằm lên trên giường.” Muốn tôi trả lời vì sao trốn tránh em, thì không bằng em trả lời tôi trước, vì sao em muốn tìm tôi?”

Nên trả lời vấn đề này như thế nào đây? Hai gò má của Nhan Bái Dung đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp sáng ngời đang suy nghĩ của Hạng Dư Khang.

“Em.....” Nhan Bái Dung dừng một chút, mắt long lanh chuyển mấy vòng ở trên mặt anh rồi mới mở miệng,” Bởi vì em thích anh.”

Tuy rằng sớm đã đoán ra đáp án, nhưng, cô ấy không xoay tay ngược ngùng e dè mà nói thẳng, lại khiến cho Hạng Dư Khang vừa mừng vừa sợ,” Vậy em thích tôi tới mức độ nào?”

Đối với vấn đề này của anh, cô phần nộ liếc anh một cái,” Truy đuổi anh tới mức bị anh đối đãi như con gái chẳng biết xấu hổ, mà còn hỏi em thích anh tới mức độ nào?”

Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy anh xem ánh mắt của cô thành háo sắc, thật đúng là khiến người chán nản mà! Phải biết rằng, đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô đã cố lấy dũng khí rất lớn mới chạy vào rừng hoang.

Cô tiếp tục phát tiết bất mãn và tủi thân tràn ngập, tố khổ thao thao bất tuyệt,” Anh là người đầu tiên em thích, em đối với anh là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), nhưng mà anh lại giống như rất chán ghét em.....” kỳ thật những thứ này đều là tưởng tượng của cô, bởi vì Hạng Dư Khang không thèm nhìn cô, nên cô đem phản ứng của anh giải thích thành như vậy.

Anh có xấu như vậy sao? Hạng Dư Khang nhìn rõ tình yêu mãnh liệt của Nhan Bái Dung dành cho anh, nên dè xuống ý cười,

“Nếu như tôi đã xấu như vậy, vậy sao em còn thích tôi?” Có đôi khi lơ đãng nhớ tới cô, thì vấn đề này sẽ nổi lên ở trước mắt.

“A!” Nhan Bái Dung đỏ mặt, âu yếm nhìn anh,” Bởi vì..... Bởi vì.....”

Hạng Dư Khang thừa dịp cô đang trầm ngâm, thì duỗi dài cánh tay ra kéo cô từ ghế tới, rồi ôm lấy cô,” Nói nhanh lên!”

Không biết là nhiệt độ bên trong phòng đột nhiên lên cao, hay là bị lây nhiệt độ trên người của Hạng Dư Khang, cả người Nhan Bái Dung nóng bỏng, không tự chủ được mà run rẩy,” Em..... Em.....” Anh thế nhưng ôm lấy cô?!

Hạng Dư Khang ôm sát Nhan Bái Dung, cố ý đem miệng dán lên bên tai cô, thân mật nỉ non,” Em thế nào?”

Trời ạ! Trầm thấp nỉ non của anh giống như đang âu yếm thân thể của cô, làm cho cô giống miếng bơ sắp hòa tan, mềm mại vô lực mà tựa vào thân hình cường tráng rắn chắc của anh,” Em rất thích thanh âm của anh.....”

Thanh âm? Hạng Dư Khang cúi mặt xuống, trừng mắt khuôn mặt bị màu hồng che kín của Nhan Bái Dung,” Em thích thanh âm của anh?” Thật sự làm cho anh ngoài ý muốn, anh nghĩ đến mỗi người đàn bà đều là coi trọng gương mặt đẹp trai của anh trước.

Nhan Bái Dung khó khăn mà gật gật đầu,” Đúng!” Cô nhắm mắt lại, rồi dùng cảm quan mà hưởng thụ thanh âm mê người của anh quấn quanh ở bên lỗ tai cô,” Em cũng không biết vì sao lại rất thích thanh âm

của anh..... Mỗi lần nghe được thì trái tim nhảy thành thịch không ngừng, sau đó ở trái tim của em đều tràn đầy hình ảnh của anh.”

Ban đầu nghe được tiếng nói trầm thấp của anh, thì cô đã thiếu chút mất hồn rồi, huống chi hiện tại anh đang cọ xát ở bên tai, làm cho cô càng không thể là chính mình được.

Thì ra là thế! Hạng Dư Khang biết thanh âm giàu từ tính của mình cũng không tệ lắm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm cho con gái thần hồn điên đảo vì anh.

Đột nhiên hỏi, đầy cả đầu óc của anh đều muốn giữ lấy cô, bị quyến rũ mê ly của cô kích thích dục vọng dâng lên, kế hoạch học bài sau cơm trưa đã sớm không quan tâm nữa.

Bởi vì dục vọng bay lên, nên thanh âm của anh phá lệ khàn đục,” Tiểu Dung.....” Cô mở đôi mắt quyến rũ mê hoặc muốn nhìn anh, thì miệng khát khao đã dừng ở môi của cô.

Không dự đoán được anh sẽ hôn cô, nên nụ hôn đầu tiên của cô cứ như vậy bị anh ăn cắp, chỉ có thể trừng lớn ánh mắt mặc cho anh quấy phá ở trên môi xinh đẹp.

Hạng Dư Khang khẽ liếm môi của Nhan Bái Dung, thừa dịp cô đang thất thần, thì linh hoạt tiến vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhắm nháp hương thơm ngọt ngào trong miệng cô. Hương vị của cô ngon ngọt như vậy, khiến anh lưu luyến hút say mê.

“Ồ.....” Trong khoang miệng đều là hương vị của anh, Nhan Bái Dung lập tức mê say ở trong đó, cái lưỡi mềm mại sợ hãi đặt lên anh.

Môi lưỡi hai người nhanh chóng quấn nhau, Hạng Dư Khang hôn đến mức Nhan Bái Dung thở hồng hộc, nhất thời mồ hôi đổ đầm đìa.

Cuối cùng rời khỏi khóe miệng của cô, đầu của anh chống ở trên trán cô, dùng sức hấp thu hương thơm trên người cô.

“Tiểu Dung.....” Trong thanh âm trầm thấp có dục vọng khó nén.

Cả khuôn mặt của Nhan Bái Dung đều đỏ rực, khiến cho Hạng Dư Khang dùng mặt cọ xát má hồng của cô,” Anh muốn nói cái gì.....” nghe thấy tiếng nói của anh ồm ồm không giống như bình thường, thì cô không khỏi run rẩy.

“Anh muốn em, Tiểu Dung.” Hạng Dư Khang cười với Nhan Bái Dung, rồi không dấu dục vọng ở trong lòng, mà lớn mật nói với cô.

Nhan Bái Dung sửng sốt một chút, sau đó là cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn Hạng Dư Khang, nằm ở trong lòng của anh, cô mơ hồ hiểu được, hôm nay là trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

Tuy rằng tiến triển hơi nhanh, hai người còn chưa có nói chính thức qua lại, thì trực tiếp phát sinh quan hệ thân thể, như là ván đầu tiên của trận bóng đã bị đối thủ đánh một phát chạy về nhà, nhưng mà cô không cần, bởi vì cô cũng rất muốn anh.

Hạng Dư Khang kiên nhẫn chờ đợi Nhan Bái Dung cho phép, dịu dàng vuốt ve gò má mềm mại đỏ bừng của cô, cho dù hiện tại anh bị kích tình quá mức, nhưng anh vẫn tôn trọng quyết định của cô.

Cùng lắm thì sau đó lấy nước lạnh tắm, làm như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Sau một trận im lặng, thì đôi mắt của Nhan Bái Dung rũ xuống, ngượng ngùng mà gạt đầu, cuối cùng đáp ứng yêu cầu của anh.

“Em cũng muốn anh..... Khang.”

Hạng Dư Khang vội vã ôm Nhan Bái Dung lên trên giường, tiếp theo thân thể cường tráng phủ lên.

Anh cố định đầu của cô, hé miệng lên cánh môi đỏ bừng, cô lại nhanh chóng ngăn cản từng bước của anh.

Hạng Dư Khang đứng người dậy, không hiểu mà nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Nhan Bái Dung,” Em có cái gì nói muốn với anh sao?”

“A Khang..... Em đối với anh mà nói, coi là gì?” Nhan Bái Dung vẫn còn tỉnh táo, hiểu được trước khi phát sinh quan hệ thân thể, trước tiên muốn làm rõ ràng thân phận của mình.

Nếu chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân mà tham hoan, thì cô sẽ không tiếc rẻ mà cho anh, nhưng mà.....Khát vọng của cô với anh không chỉ có thế này, cô còn muốn một danh phận có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với anh.

Nói rõ ràng một chút là muốn anh thừa nhận quan hệ của hai người, chính tai nghe được anh đưa ra yêu cầu gặp gỡ!

Hạng Dư Khang mỉm cười, hiểu ý Nhan Bái Dung muốn là cái gì. May mắn, là anh cho được, cũng có thể cho cô.” Nếu anh muốn em, còn nói chúng ta không quan hệ, như vậy anh chính là kẻ thất bại!” Anh nghiêm túc nhìn thần sắc lo lắng của cô.

“Đáp ứng kết giao của anh được không?”

Không chỉ là dục vọng cho phép, đối với cô, anh có một phần cảm giác không thể giải thích, phần cảm giác này làm cho anh đi ngược với ý định không muốn kết giao cùng bất luận kẻ nào trong đoạn thời gian này.

Nhan Bái Dung vui mừng khôn xiết, bàn tay nhỏ vốn ngăn cản Hạng Dư Khang thì chủ động quàng lên cổ anh, kích động hô lên:” Em đáp ứng! Em đáp ứng kết giao với anh!”

Cuối cùng cô cũng là bạn gái của anh, không uống công lần đầu tiên thấy anh thì đã hạ tự tôn của con gái xuống, mặt dày theo đuổi anh, kết quả viên mãn này làm cho cô ném được hạnh phúc khổ tận cam lai.

Hạng Dư Khang theo cái kéo của Nhan Bái Dung, mà hôn lấy khoe miệng hơi nhếch lên của cô,” Cái này em đã yên tâm rồi chứ? Anh không phải đang đùa bỡn em.....”

Nhan Bái Dung ngửa mặt lên nhận thương yêu của Hạng Dư Khang, hai người mới vừa rồi kích tình dừng lại giờ lại tiếp tục thiêu đốt, anh nâng khuôn mặt của cô, miệng tham lam rơi từng chút một lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Anh hôn mặt của cô, bàn tay to theo thân thể, vuốt ve đường cong mê người của cô, rồi nhẹ nhàng vuốt ve cổ áo tuyết trắng của cô, làn da trắng mịn.

Anh âu yếm mãnh liệt làm cho cô không tự chủ được mà thả lỏng thân mình, đồng thời ngẩng mặt để cho cái miệng tròn của anh hướng ra sau tai, mút cắn vành tai của cô.

“Thích anh làm như vậy với em sao? Tiểu Dung.” Anh dừng lại ở bên tai cô nhẹ giọng, thanh âm khêu gợi gần như làm cho cô mềm liệt đi.

Cô chịu không nổi thanh âm đàn ông của anh lên vào bên tai cô, hơi thở đột nhiên tăng thêm, mặt đỏ tai hồng, toàn thân vô lực đến mức ngay cả gập đầu cũng rất khó khăn,” Em.....”

Cái miệng của anh từ sau rai chuyển sang môi của cô, cắn cắn đôi môi đầy đặn của cô, làm cho cô phát ra tiếng rên rỉ, linh hoạt nuốt giọng the thé sau đó tiến vào trong miệng của cô.

“ân.....” Không có phát sinh đột ngột như nụ hôn đầu tiên, Nhan Bái Dung không chút thận thùng mà nghênh đón đụng chạm đầu lưỡi của anh, cái miệng nhỏ quấy phá làm anh sôi trào, say sưa dần lên anh.

Không chỉ hôn lẫn nhau nhiệt liệt, thân thể hai người cũng thân mật dán vào với nhau, tay anh càng suông sã vuốt ve lên bộ ngực của cô, khiến cho cô hơi kinh hãi.

Cô chưa trải qua việc đời cũng chưa bao giờ thể nghiệm qua kích tình của nam nữ, cơ thể giật giật rồi đột ngột tan chảy, tùy ý tay anh kéo khóa kéo phía sau âu phục xuống.

Cô không có giấy dựa để cho anh thoải mái mà kéo âu phục đến thắt lưng, vừa nhìn thấy áo ngực bao vây lấy hai vú nhỏ trắng nõn, thì lòng anh ngứa ngáy khó chịu rồi vùi đầu vào trong rãnh giữa hai vú.

Đầu lưỡi nóng ướt liếm ôn hương nhuyễn ngọc ngon miệng, ở chỗ áo ngực không có che được đã bị anh dừng lên đó.

“A –” Cô ở dưới thân anh không ngừng thở dốc, khi bàn tay to của anh cách Bra vài mỏng thì chọc ghẹo đầu vú nổi lên, càng khiến cho cô ưm kịch liệt.

“Nha..... Tiểu Dung, em thật đẹp.....” Hai tay anh tóm lấy đầu vú trổn ở trong Bra, nhìn cô đang ở trên giường khó chịu mà vận vẹo.

“Đừng.....Không muốn..... A Khang, em.....” Thân thể mềm mại non nớt của cô vì anh trêu chọc, nên bực bội khó chịu mà lắc đầu mãnh liệt.

“Hi hi, em nói sai rồi, em không phải không muốn, mà là em muốn anh yêu thương.” Hạng Dư Khang tà khí cười nói, thật sự vừa lòng với phản ứng nóng lòng của cô, hai tay dùng sức đùa bỡn bộ ngực sữa của cô, khi cô bởi vì kích tình quá lớn mà không kiềm chế được, thì hai ba lần đã thoát quần áo trên người cô ra.

Nhất thời, thân hình tuyết trắng của cô đã vì dục vọng của anh mà đôi mắt thâm trầm nhìn không sót cái gì, không kịp ca ngợi đáng người của cô đẹp, thì cái miệng tham lam vội vàng không kịp chuẩn bị mà ngậm lên đầu vú.

Một trận kích thích tê dại ngứa ngáy từ ngực bắn ra, khiến âm thanh của cô kêu to.” A —”

Cái miệng của anh đang cắn lên núm hoa màu hồng rất tròn, cô càng không ngừng uốn cong người lên, cọ xát với thân hình nóng rực của anh, làm cho dục vọng của anh cũng tăng dữ dội.

“A..... A Khang.....” Vì kích tình nên cô không chịu được mà hô tên của anh, hai tay ấn đầu của anh, làm cho anh phóng túng quấy phá ở trước ngực cô.

Nghe được tiếng rên mất hồn của cô, thì dục vọng của Hạng Dư Khang càng bùng lên, vội vã thăm dò thân thể mềm mại không xương của cô, thân thể đi xuống, tay vốn đang vờn ve đôi đầu vú xinh đẹp, đã theo đó đi xuống dán vào nửa người dưới đã hở ra dính đầy giọt sương của cô.

Rõ ràng là cảm giác được áp lực thành linh ở nửa người dưới, Nhan Bái Dung không có kinh nghiệm hoan ái nên e lệ rung động,” A Khang, anh muốn làm gì.....”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của cô, Hạng Dư Khang nâng lên mặt, bày ra khuôn mặt tươi cười mê chết người không đèn mạng,” Tiểu Dung, anh muốn như vậy.....” vừa nói vừa gãi bụi hoa rậm rạp của cô.

“A — không cần! A Khang.” khi tà nịnh ngón tay của anh trượt xuống nơi hoa huyết của cô, thì cô nhin không được mà rên rỉ ra tiếng.

Anh mắt diếc tai ngơ, vẫn cố ý đùa bỡn hoa huyết bí ẩn của cô, ngón tay xoa bóp núm thịt ướt sũng, làm cho hoa huyết chịu không nổi kích thích mà chảy ra lượng nước lớn.

Phản ứng động tình của cô làm cho huyết mạch anh căng lên, không thể chịu đựng nổi ham muốn xúi giục, dùng sức tách đùi ngọc của cô ra, đầu lưỡi khấn cấp tiến vào hoa huyết của cô, liếm lộng kéo dưng vách thịt ở trong lối giữa.

“A — đừng như vậy, quá mất mặt.....” Nhan Bái Dung muốn khép bắp đùi lại, cho dù từ nhỏ hoàn cảnh sinh trưởng làm cho cô không tự giác biểu hiện ra tài trí hơn người, nhưng mà một khi trải nghiệm hành vi thân mật giữa nam nữ ở trên giường, thì cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

“Làm sao có thể mất mặt, nơi này của em rất ngọt.....” Anh không để ý phản kháng của cô, chặc chặc mà nếm nhấm nhấp ái dịch chảy ra từ hoa huyết của cô.

“A — Đừng mà — A Khang.” Dù sao cũng là xử nữ, mặt của Nhan Bái Dung còn chưa đủ dày để tiếp nhận cử chỉ tà nịnh này.

Phản kháng mãnh liệt của cô làm cho anh đành chỉ tấn công, nhưng dục hỏa cấp bách làm cho anh cự tuyệt dừng lại và đem cực đại chôn vào trong thân thể mềm mại không an phận của cô.

Hạng Dư Khang nâng người lên, bỏ qua ngọn lửa hiện lên ở trong mắt, và cắn răng hỏi:” Tiểu Dung, hiện tại em chuẩn bị nhận anh chưa?”

“Em..... sẵn sàng.” Nhan Bái Dung không dự đoán được Hạng Dư Khang sẽ cẩn thận hỏi ý cô, trong lòng cảm động một lúc, rồi then thùng cho phép.

Bộ dáng cô vui vẻ đồng ý, làm cho Hạng Dư Khang nhìn thấy rất thoải mái, thừa dịp trước khi cô còn chưa thay đổi tâm ý, thì tay chân luống cuống cởi quần áo, toàn thân trần trụi trở về trên người cô.

Ánh sáng đầy đủ làm cho Nhan Bái Dung thu hết khí lực khỏe mạnh của Hạng Dư Khang vào đáy mắt, đôi mắt cô thẹn thùng đánh giá nửa người trên hoàn toàn không có chút sọc lỗi của anh, sau đó lặng lẽ chuyển qua chỗ háng của anh.

Vừa thấy đến to lớn kiêu ngạo của anh, thì Nhan Bái Dung đột nhiên cả kinh, sau đó vội vàng chuyển mắt.

Hạng Dư Khang nheo mắt nhìn thần sắc kinh hãi của cô, trong lòng khó nén tự đắc, thoải mái cười to, tiếng cười dần dần dừng lại, mới quay mặt của cô lại, “Bảo bối, đừng sợ hãi, đây là anh chứng minh cho em thấy dục hỏa đốt người!” nói xong, còn không quên cố ý đè thấp người, để cho kiên đỉnh nhếch lên đụng chạm vào chỗ bắp đùi khép chặt lại của cô.

Nam tính nóng hừng hực của anh đột nhiên tiến tới, làm cho thân mình đỏ hồng của cô cứng đờ, một cỗ lửa nóng tập trung ở bụng.

“A Khang..... Em..... Em nghĩ.....” Kích thích trong cơ thể bỗng nhiên điên cuồng thức dậy, đè nén của Nhan Bái Dung bị tình dục thúc giục, nên vẻ mặt buồn khổ nhìn về phía Hạng Dư Khang.

“Hiện tại em suy nghĩ cái gì? Nói cho anh biết, bằng không anh làm thế nào mà biết em muốn cái gì?” Hạng Dư Khang cười nói gian xảo, cố ý đem kiên đỉnh nóng rực cọ xát bên ngoài hoa huyệt, chọc cho cô khó chịu.

Nhan Bái Dung ảo não rên rỉ, khổ sở trống rỗng làm cho cô không tự chủ được mà thốt ra, “A Khang, em muốn anh.” dứt lời, nhanh chóng đẩy hông tròn vào cực đại của anh.

Lo lắng của cô chọc anh nhin không được mà cười khê, nhưng, dục vọng của anh cũng không kém cô,” Được, bảo bối, anh đến đây.”

Một tay anh nâng lên khe hông mà cô chủ động dán tới, một tay kia đỡ lấy cự vật anh nhin đã lâu, ở lúc tâm mắt cô nửa là hoảng sợ nửa là chờ đợi, hông hẹp ra sức hướng về phía trước, rồi xông vào u huyệt được tầng tầng đóa hoa bảo vệ.

“A – Anh mới vọt vào, thì ngay sau đó là tiếng kêu đau đớn của cô.

“Cái gì? Em là xử nữ?” Lúc đụng tới trở ngại, thì Hạng Dư Khang hiểu được rằng, ánh mắt kinh hoàng mới vừa rồi của Nhan Bái Dung là đại biểu cho cái gì.

Nhưng mà, anh muốn phanh lại thì đã không còn kịp rồi, bởi vì dũng mãnh của anh đã không thể chờ đợi được mà phá tan tầng trở ngại kia rồi.

“Đau quá.....” Nóng lòng phá trình làm cho cô đau đến mức lăn lộn ở dưới người anh.

Anh lập tức đình chỉ xao động ở trong cơ thể cô, đầu đầy mồ hôi vội vàng ngăn lại thân hàng đang quay cuồng kịch liệt của cô, phun ra thanh âm mềm nhẹ trấn an cô.

“Ngoan — em không cử động thì sẽ không đau, ngoan ngoan nghe lời anh.” Nghĩ đến thân thể xử nữ của cô là do anh hái, thì không khỏi phóng thanh âm càng mềm, càng nhu hơn.

Thì ra, cô không phải là cô gái tùy tiện. Có lẽ là do cô lớn mật theo đuổi anh, nên trong tiềm thức anh nghĩ lầm là cô rất cởi mở, nhưng toàn bộ hiểu lầm này lại vì anh trở thành người đàn ông đầu tiên của cô mà biến mất.

Nghe được thanh âm khêu gợi của anh vừa nhẹ nhàng vừa dụ dỗ quanh quẩn ở bên tai, thì thân hình cô vốn đang căng cứng cũng đã dần dần thả lỏng, ngay cả hoa tâm bị anh chiếm truyền ra đau đớn cũng đã hơi giảm bớt.

“Hình như không..... Đau” Cô thở phì phò, rồi dùng sức từ trong lồng ngực phun ra những lời này.

Hạng Dư Khang bởi vì nhần nại mà gương mặt nhăn nhó ngay lập tức thả lỏng,” Vậy..... anh có thể động chứ?” Anh bắt đầu di động kiên đỉnh đã tạm thời tắt lửa.

“Cái gì? A.....” sau khi hiểu rõ ý tứ của anh, cô chợt phát ra tiếng rên mất hồn, nhắc cái hông theo anh thẳng tiến mà đóng đưa.

Anh chậm rãi rồi tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, khiến cho cô theo tiết tấu mà tăng nhanh của anh.

Đây là khoái cảm nam nữ kết hợp sao? Nhan Bái Dung đỏ mặt nhìn Hạng Dư Khang ở trên người cô đánh thẳng về phía trước.

Anh không ngừng dùng đưa eo xoắn xuyên qua cơ thể cô, mồ hôi ướt đầm, một đôi bàn tay to kịch liệt nắm xoa đầu vú nhỏ của cô lên xuống lắc lư, làm cho cô kích tình mà quên đi chính mình.

Trong cơ thể cô siết chặt cùng non mềm làm cho tinh thần anh phấn chấn và kiên đỉnh vội vã phát tiết kích tình, hai mắt anh lóe rực hỏa, kiên đỉnh thẳng tiến đi sâu vào rồi rút ra, ma sát làm cho người ta vui thích thần hồn điên đảo.

Hai người cuồng dã đưa vào mà vui vẻ ân ái, bọn họ đòi hỏi lẫn nhau, để chia sẻ niềm vui có thể làm cho lòng người sung sướng.

Tuy rằng Nhan Bái Dung mới nếm thử tình ái, kỹ xảo không có gì đáng nói, nhưng mà dưới sự dẫn dắt tích cực của Hạng Dư Khang, thân thể trẻ trung vẫn làm cho anh rất vui thích, cô vâng theo bản năng của phái nữ, thân thể mềm mại nhúc nhích, đuổi theo luật động của anh.

“A —” tiếng rên rỉ phóng dăng của cô chưa từng gián đoạn, nâng bộ ngực tê ngứa lên để nhận âu yếm của anh.

Anh vui vẻ nhận dâng hiến của cô, không chỉ nửa người dưới dùng sức va chạm hoa huyết mịn màng của cô, mà còn thưởng thức phong nhũ mềm mại của cô, nắm đầu vú xoay không ngừng, làm cho cô trong ngoài đều khốn đốn mà uốn éo mãnh liệt.

“A — Khang, dừng — em không được —” Cô vẫy đầu kịch liệt, toàn thân như bị lửa thiêu, làm cho hơi thở của cô khó khăn, trời đất quay cuồng một trận.

“Em có thể Chống đỡ thêm.....” Anh mê luyến thân thể mềm mại của cô điên cuồng, còn chưa hoàn toàn lấp đầy dục vọng phía trước, anh cố ý chặn lại yêu cầu của cô.

“A — nhưng mà em.....em.....” Hơi thở của Nhan Bái Dung sắp vận lên không được, tuy là nói như thế, nhưng cái miệng đầy đặn vẫn đón nhận xâm phạm của anh.

Triền miên của hai người khó chia lìa, không để ý thân thể mềm mại non nớt có thể đảm nhiệm hay không, anh tiến lên lần nữa, va chạm mật huyết đang tràn nước ra.

“A — Khang —” Trong đầu Nhan Bái Dung trống rỗng, hoàn toàn tùy cho Hạng Dư Khang khống chế thân thể của cô, thẳng đến bên dưới thân thể mới lớn mềm mại không thể dung nạp tràn ngập kích tình nữa.

Cao triều của dục vọng tới làm cho người ta trở tay không kịp, anh vừa mới cảm giác hoa huyết của cô co rút lại khác thường, thì chỉ chốc lát sau toàn thân liền co rút, tiếp nhận đến thân là cao trào lần đầu tiên của con gái.

“A —” Nhan Bái Dung chưa từng có kinh nghiệm cao trào nên ngẩng cao mà rên rỉ một tiếng, ngay sau đó lực bất tòng tâm mà ngất đi.

Anh cũng không vì hôn mê của cô mà hạ xuống tốc độ, tùy ý lao đi ở trong cơ thể cô, cái eo dùng đưa kịch liệt, lần lượt hăm hở tiến vào hoa huyết ẩm ướt.

“A — Tiểu Dung —” trước khi tình dục sắp bùng nổ, anh hạ xuống tốc độ, gia tăng mức độ dùng đưa, và dùng sức va chạm vào hoa huyết.

Đột nhiên, khuôn mặt tuấn tú của anh vặn vẹo, gân xanh lồi lên, toàn thân run rẩy đạt tới cao trào, ở một cái trọng kích cuối cùng, anh thả lỏng phần bụng, rồi kiên đỉnh run run phun ra tinh hoa nóng bỏng ở trong cơ thể cô —

4. Chương 4

Lại nhiều trở ngại

Duy nhất không có phương tiện

Nhiều lắm là không thể vui sướng mà hô to em yêu anh.....

Sau khi trải qua lần đầu tiên mây mưa hoan ái, Nhan Bái Dung và Hạng Dư Khang thuận lý thành chương mà trở thành người yêu.

Một tháng nay, tiếp nhận đầy đủ hạnh phúc thỏa mãn nhục dục, trong lòng của Nhan Bái Dung lúc nào cũng là đều ngọt ngào mật mật .

Một ngày chạng vạng, cô ngồi ở đại lý xe chờ Hạng Dư Khang giao xe xong, sau đó cùng anh đến trường học đi học.

Trên mặt cô hạnh phúc biến hóa đến khó chữa, làm người ta yêu thích và ngưỡng mộ, làm cho con gái của ông chủ ở bên cạnh nhìn trộm cô cũng ghen tị đỏ mắt.

“Này! Cô không biết là cô đợi ở trong này thực khiến người ghét sao?” Lại Tả Huyền híp mắt, rồi trừng mắt nói với Nhan Bái Dung.

Nhan Bái Dung mặc quần áo và trang sức sang quý, làm cho Lại Tả Huyền cảm thấy cực không vừa mắt, ở trong đại lý xe đây bày đầy dụng cụ sửa xe, hoa lệ của Nhan Bái Dung có vẻ thực đột ngột.

Nhan Bái Dung liếc xéo Lại Tả Huyền một cái, không thềm để ý đối của vô lễ của cô ấy,” Sẽ không! Tôi cùng mọi người chung đụng rất khá, trừ cô ra, thì không có ai chán ghét tôi.” Nể mặt chú Quý, nên cô không muốn để ý tới Lại Tả Huyền luôn căm tức nhìn cô.

“Phải không? Đừng tưởng rằng cô có tiền, mọi người đều phải nịnh bợ cô, tôi cũng không ăn cái gì của cô!” Thừa dịp ba đi ra ngoài ăn tiệc và những người tài xế không ở đây, nên Lại Tả Huyền quyết định nói trắng ra với Nhan Bái Dung.

Không chỉ có ba cô, hình như mỗi người ở chỗ này đều rất thích thiên kim tiểu thư này, Lại Tả Huyền nghĩ đến liền chán nản.

Nói thật ra , cô cảm thấy mình cũng không xấu, những người thích cô đều nói cô duyên dáng, nhưng vì sao ở trước mặt Nhan Bái Dung cô lại thua chứ? Cô đơn thuần mà cho rằng, tất cả là vì Nhan Bái Dung là tiểu thư có tiền!

Nhan Bái Dung nháy mắt mấy cái, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mặt lộ vẻ giận của Lại Tả Huyền,” Có sao? Mọi người có nịnh bợ tôi sao? Tôi không cho là như vậy, là do cô suy nghĩ nhiều quá đi?” Không muốn tranh cãi với Lại Tả Huyền, cô cúi đầu, đem tầm mắt hướng về phía tạp chí thịnh hành trên tay.

Nhan Bái Dung không ngờ động tác không thềm để ý tới của mình, ở đáy mắt của Lại Tả Huyền nhìn thấy lại giống như là coi rẻ, cô ấy nổi trận lôi đình:” Cô đừng quá kiêu ngạo, con gái giống như cô vậy, anh Khang chỉ là vui đùa mà thôi, cô đừng tự cho là đúng!”

Đúng vậy, sở dĩ cô gây rắc rối với Nhan Bái Dung, hoàn toàn là vì cô ấy liên quan đến tình địch.

Bốn năm trước, vừa gặp Hạng Dư Khang, thì cô đã thích anh, cho nên đối với chuyện đột nhiên anh nhảy ra một người bạn gái, cô không chỉ không tiếp nhận nổi, còn dấy lên lòng đố kỵ hừng hực,

Mà cô chán nản nhất chính là, Nhan Bái Dung trở thành bạn gái của Hạng Dư Khang, lại chính là do tay của ba cô thúc đẩy !

Chẳng lẽ ba cô không biết cô yêu đơn phương anh Khang sao? Nếu ba không muốn giúp cho cô, thì cô tự mình tranh thủ!

Cô muốn cho Nhan Bái Dung biết, đại tiểu thư như cô ấy không xứng với Hạng Dư Khang vĩ đại, nhất định sau này anh ấy sẽ vì nuông chiều từ bé của cô ấy mà đưa ra chia tay!

Nhan Bái Dung không thể không buông tạp chí mà mình giả vờ chuyên tâm đọc, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Lại Tả Huyền,” Cô có biết hiện tại cô đang nói cái gì hay không hả?”

Vì sao cô ấy không thể thông minh mà dừng tay chứ? Không nên tự mình chỉ thẳng ra Hạng Dư Khang căn bản không thích cô ấy sao?

Từ ngày đầu tiên biết Lại Tả Huyền, thì trong lòng Nhan Bái Dung biết rõ Lại Tả Huyền cũng ái mộ Hạng Dư Khang, chẳng qua là Hạng Dư Khang xem Lại Tả Huyền cô sinh viên năm hai ở trước mắt như em gái, phụ lòng tình cảm của cô gái.

Lại Tả Huyền ngẩng mặt, không sợ mà nói:” Tôi rất rõ ràng!”

“Được rồi! Tôi đã biết.” Nhan Bái Dung chẳng muốn giả bộ, nên đành chịu mà lắc đầu,” Tôi hiểu được cô bất mãn với tôi là vì Khang thích tôi, nhưng mà, cho dù tôi không phải là bạn gái của Khang, anh ấy cũng sẽ không thích cô!”

Cô ấy lãng phí bốn năm cũng không thể làm cho Hạng Dư Khang thích cô ấy, dựa vào cái gì cho rằng Hạng Dư Khang sẽ chia tay với bạn gái, sau đó thích cô ấy?

Lời nói sắc bén của Nhan Bái Dung làm cho Lại Tả Huyền nhất thời bụi đầy trên mặt, thập phần khó khăn, cũng càng tức giận hơn,” Cô quản tôi làm gì! Chuyện của tôi không cần cô quan tâm, cô hẳn là nên lo lắng anh Khang sắp không cần cô đi!”

Nhan Bái Dung trợn trắng mắt,” A! Chuyện của tôi cũng không cần cô quan tâm!” Nói xong, không muốn so đo với cô ấy nữa nên lại cầm tạp chí lên.

“Cô.....” Lại Tả Huyền tức giận đến mức giơ chân, đưa tay muốn đoạt tạp chí trên tay Nhan Bái Dung.

“Hai người đang nói chuyện phiếm sao? Tiểu Dung.” Hạng Dư Khang chấm dứt một ngày công tác rồi đem xe dừng xong, từ bên ngoài đi vào đại lý xe, ngăn cản một trận xung đột có khả năng phát sinh.

“Anh Khang –”

“Khang –”

Hai cô gái cùng đem ân oán bỏ qua một bên, vui sướng nhìn về phía Hạng Dư Khang.

Hạng Dư Khang đi về phía Nhan Bái Dung đang chờ đợi anh, cánh tay duỗi dài ra, tóm cô đến trước người, không chút để ý Lại Tả Huyền đang kinh ngạc nhìn bọn họ, dùng chóp mũi đụng cái trán của cô.” Chờ lâu chưa? Đã đói bụng chưa, muốn anh chở em đi ăn cơm chiều trước hay không?”

“Em không đói bụng, em mua Hamburg, chúng ta trên đường đến trường học ăn.” Nhan Bái Dung dán vào Hạng Dư Khang, sớm quên mất không vui mới vừa rồi, ngẩng mặt dịu dàng cười nói.

Hạng Dư Khang nhẹ nhàng nói,” Ừ, anh sợ không kịp vào tiết đầu tiên, chúng ta ăn ngay ở trên đường đi!” Có lẽ ý thức được không như ngày thường, anh chuyển sang nhìn về phía Lại Tả Huyền đang yên lặng,” A? A Huyền, sao không thấy chú Quý đâu?”

Lúc này bình thường Lại Hữu Quý sẽ nhảy ra giễu cợt anh và Nhan Bái Dung anh em em muốn buồn nôn mà?

Không dễ dàng gì Hạng Dư Khang chú ý tới cô, thế nhưng mở miệng lại hỏi ba cô, vẻ mặt xinh đẹp của Lại Tả Huyền nhất thời mất đi sáng rực,” Ông ấy đi uống rượu mừng rồi!”

“Đây cái chìa khóa xe anh giao cho em, Dừng nhận ca của anh sắp đến rồi, phiền toái em nói với anh ta, anh đậu xe ở bên ngoài.” Hoàn toàn không phát giác thất vọng ở trên mặt của Lại Tả Huyền, Hạng Dư Khang tự nhiên mà dạn dỏ.

“Được.....” Lại Tả Huyền vẻ mặt đưa đám nhìn cái chìa khóa xe tắc xi nơi bàn tay.

“Cám ơn em nha, A Huyền! Chúng ta đi .” Nói vừa xong, thì Hạng Dư Khang ôm lấy Nhan Bái Dung xoay người đi, để lại Lại Tả Huyền ghen tị nhìn hai người rời đi.

Nói là làm bạn đi học với Hạng Dư Khang, kỳ thật là ở trường học Nhan Bái Dung ở bên ngoài quán cà phê xem tạp chí giết thời gian, chờ Hạng Dư Khang tan học.

Hôm nay Hạng Dư Khang tan học sớm, Nhan Bái Dung theo anh đi về phía đậu xe máy, anh đem mũ bảo hiểm giao cho cô, "Đội đi!"

Nhan Bái Dung ngoan ngoãn tiếp nhận và mang lên trên đầu, bộ dáng đáng yêu làm cho khóe miệng của Hạng Dư Khang không khỏi rung rung.

"Anh cười cái gì? Có phải cười bộ dáng em rất ngốc hay không!" Nhan Bái Dung lo lắng sờ sờ mũ bảo hiểm, chỉ sợ khuôn mặt xinh xắn của mình bị mũ bảo hiểm bao trùm nên thoát nhìn rất ngốc.

"Không phải! Em đội lên rất đáng yêu." Hạng Dư Khang rầu rĩ mà cười nói, đang nhớ lại tình hình lần đầu tiên Nhan Bái Dung ngồi xe máy.

Gia đình giàu có làm cho Nhan Bái Dung từ nhỏ ra vào đều ngồi xe hơi riêng, chờ cô được mười tám tuổi thi đậu bằng lái xe, thì Nhan Bái Nguyên yêu thương con gái lập tức đưa cho cô một chiếc xe hơi cao cấp, cho nên cô căn bản không cơ hội ngồi xe máy.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên muốn cô ngồi ở sau xe máy, thì lúc đó mắt của cô trừng lớn, quả thực đem xe máy trở thành nước lũ và thú dữ.

"Anh muốn em ngồi cái này?" Sau khi cô khôi phục tâm trí, chỉ vào xe máy của anh, sợ hãi hỏi anh.

"Đúng!" Hạng Dư Khang gật đầu, anh luôn lấy xe máy làm như công cụ thay đi bộ, hơn nữa từ lúc còn trẻ anh đã tha thiết bảo xe, dùng tiền để mua loại xe máy này, anh tuyệt không sẽ đau lòng.

"Nhưng mà..... Nhưng mà em....." Chưa từng ngồi xe máy càng không nói đến được chỗ, Nhan Bái Dung kinh hãi lui về sau.

Hạng Dư Khang lúc này vẫn không biết cô chưa từng ngồi xe máy, "Anh chỉ có một mũ bảo hiểm, em đội trước đi, anh biết gần chỗ này có một cửa hàng bán mũ bảo hiểm, chúng ta đi mua trước, nhưng phải cẩn thận đừng để bị cảnh sát bắt được..... A? Em làm sao vậy?" Thấy sắc mặt Nhan Bái Dung sợ hãi, anh lên tiếng hỏi.

"Khang, em cảm thấy thật đáng sợ, thật nguy hiểm....." chỉ cần nghĩ đến tin tức tai nạn xe cộ ghê người nhìn thấy trên báo, thì Nhan Bái Dung trông thấy xe máy liền lùi bước.

"Cái gì?! Vì sao em sợ hãi?" Hạng Dư Khang khó hiểu.

"Em chưa từng ngồi xe máy..... Nhan Bái Dung ấp úng nói.

Hạng Dư Khang kinh hãi nhìn cô, "Em chưa từng ngồi xe máy?!" Hoàn toàn không nghĩ tới trên đời này lại có người chưa từng ngồi xe máy.

"Đúng!" Ánh mắt ngạc nhiên của Hạng Dư Khang làm cho Nhan Bái Dung ngượng ngùng thừa nhận.

Hạng Dư Khang nghĩ nghĩ, hiểu rõ bối cảnh xuất thân của cô có lẽ làm cho cô không có duyên ngồi xe máy, "Yên tâm, xe máy cũng không đáng sợ, nếu thật sự nguy hiểm, em nghĩ trên phố Đài Bắc lại có người nhiều cười nó đi như vậy sao?"

Anh cho cô một nụ cười thoải mái, "Anh sẽ thật cẩn thận, bằng không em ôm chặt anh, ngồi xem một chút, em sẽ rất thích!"

Cuối cùng, vì anh luôn cam đoan xe máy cũng không như nguy hiểm như trong tưởng tượng của cô, chỉ cần quen thuộc con đường, tuân thủ quy tắc giao thông, đại khái sẽ không có phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng mà, anh không nghĩ tới, chờ sau khi cô ngồi lên xe máy, thì hoàn toàn không nhượng bộ đối phương như lúc trước, mà lại thích cảm giác thi đua với gió.

Lúc này, Nhan Bái Dung ngồi ở phía sau Hạng Dư Khang, hai tay siết chặt phần eo của anh, cầm để ở trên lưng anh, "Khang....." Cô thích được chở, bởi vì cô có thể thân mật ôm lấy anh, hơn nữa tùy theo anh muốn đi chỗ nào.

“Chuyện gì?” Hạng Dư Khang chuyên chú nhìn phía trước, cũng không có quay đầu lại.

“Tối nay để cho em ở chỗ của anh, được không?” Nhan Bái Dung tựa vào người của Hạng Dư Khang, âm lượng nói hơi lớn so với tiếng gió.

Hạng Dư Khang đột nhiên dừng xe máy ở ven đường, tháo mũ bảo hiểm xuống, Nhan Bái Dung mờ mịt nhìn về phía anh không biết vì sao anh dừng lại.” Tối hôm nay thật sự em có thể ở chỗ của anh sao?” Ngữ khí của anh vô cùng hưng phấn.

“Đúng.” Nhan Bái Dung then thùng mà gạt đầu.

“Nhưng mà, cha mẹ em sẽ không.....” Hạng Dư Khang biết Nhan Bái Dung giấu diếm cha mẹ chuyện hai người kết giao, anh biến sắc, giọng điệu nghiêm khắc,” Đừng vì muốn ở một đêm cùng anh, mà lừa gạt ba mẹ em.....”

Anh sợ cô vì ở cùng một chỗ với anh, không tiếc giấu diếm lừa cha mẹ nói đêm nay ở nhà bạn gái.

“Nếu anh lo lắng em nói dối, em có thể nói cho anh biết em không có.” Nhan Bái Dung vội vàng làm sáng tỏ,

“Em đã nói cho người nhà em biết, hiện tại em đang cùng anh kết giao.....” Cho nên cô mới dám lớn mật mở miệng yêu cầu ngủ lại.

Một tháng nay, cô đi sớm về trễ, không ngừng cự tuyệt ý tốt giới thiệu thanh niên tài tuấn của mẹ, sớm khiến cho người nhà phỏng đoán. Cô cẩn thận giấu lại, kết giao với Hạng Dư Khang cũng sẽ có một ngày sáng tỏ, dứt khoát là tự mình đầu thú trước.

Huống hồ, đối tượng cô kết giao cũng không phải là người đã có gia đình, sao phải lén lút chứ, bộ dạng như trong lòng có quỷ? Cho nên, ngày hôm qua sau khi cự tuyệt mẹ an bài xem mặt, thì cô thẳng thắn thành thật nói ra chuyện kết giao với Hạng Dư Khang.

Tuy rằng cha mẹ đối với chuyện cô có bạn trai thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng hiểu được, con gái có quyền lựa chọn đối tượng của mình, ngoại trừ dặn dò cô chú ý nhân phẩm gia thế bên nhà trai, cũng không có nói gì nữa.

“Thật sự, em đã nói cho cha mẹ em biết?!” Hạng Dư Khang thật cao hứng vì cô nguyện ý thẳng thắn thành khẩn chuyện kết giao của hai người với cha mẹ,” Nhưng cha mẹ em, bọn họ sẽ không để ý gia thế chúng ta khác biệt quá lớn sao?”

Cho dù anh chưa bao giờ nhắc tới quá khứ kinh khủng của mình với Nhan Bái Dung, nhưng mà, anh thực hoài nghi, anh không xu dính túi, cảnh đời lẻ loi, có cha mẹ gia đình bình thường nào sẽ tiếp nhận anh?

Nhan Bái Dung nhanh chóng đánh gãy nghi hoặc của Hạng Dư Khang,” Ba mẹ em bọn họ rất thoáng, chỉ cần người em thích, bọn họ đều có thể đồng ý.” Tuy rằng thực tế cũng không phải là như thế, bởi vì cô vẫn chưa nói nhiều với cha mẹ về chuyện của Hạng Dư Khang.

Nhưng theo đối tượng xem mặt mà mẹ chọn, thì cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, cha mẹ cô rất để ý con rể tương lai có môn đăng hộ đối hay không.

Cho nên bọn họ chưa đào ra được nhiều bối cảnh có liên quan đến Hạng Dư Khang từ miệng con gái, đại khái cho rằng con gái sẽ có suy nghĩ giống như bọn họ, nhất định là chọn bạn trai có tình trạng gia đình tương đương; Nhưng không biết, bạn trai mà con gái chọn chính là bọn họ cảm thấy tệ nhất, và lựa chọn giấu diếm sự thật với bọn họ.

“Phải không? Hạng Dư Khang yên lặng nhìn Nhan Bái Dung.

“Đúng vậy! Anh không cần suy nghĩ nhiều!” Nhan Bái Dung chợt dạ chuyển mắt đi,” Rốt cuộc là anh có muốn chở em đến nhà anh hay không? Không muốn thì em trở về nhà vậy!”

Cô làm bộ muốn nhảy xuống xe, kỳ thật mục đích chính là di chuyển lực chú ý của anh.

Hạng Dư Khang nhẹ nhàng kéo cô về, đầu ngón tay điểm nhẹ lên mũ bảo hiểm trên đầu cô,” Biết rõ anh sẽ không cho em về nhà, mà còn dùng những lời như vậy để uy hiếp anh!”

Khi hai người tình cảm lưu luyến chưa công bố với cha mẹ cô, cho nên sau khi tan học thì phải lập tức đưa cô về nhà, rất khó để cho cô ngủ lại; Hiện tại nếu mọi người nhà cô đã biết bọn họ yêu nhau, thì anh mới không để cho cô về nhà đâu!

Tuy rằng anh gõ mép mũi, nhưng mà Nhan Bái Dung vẫn giả bộ rất đau mà xoa xoa đầu, "Ai bảo anh dừng xe ở chỗ này không đi, người ta nghĩ rằng anh không có ý định đưa em đi đến chỗ của anh." Cô tủi thân nói.

"Được! Chúng ta đi ngay lập tức, bằng không có người nói anh bắt nạt em." Anh đội mũ bảo hiểm, rồi một lần nữa khởi động xe máy.

Nhan Bái Dung lại lần nữa ôm Hạng Dư Khang, trong lòng ấm áp dễ chịu." Vốn chính là như vậy, anh chính là thích bắt nạt người thôi!"

Ánh trăng mê người, Hạng Dư Khang ở dưới ánh trăng dịu dàng chở Nhan Bái Dung trở về chỗ thuê. Anh thật may mắn, Nhan Bái Dung luôn luôn cảm y ngọc thực lại không có ghét anh nghèo túng, nguyện ý cùng anh ở trong phòng nhỏ đơn sơ.

"A! Khang, anh mua máy điều hòa mới à?" Nhan Bái Dung giống như là phát hiện đại lục mới, chỉ vào máy điều hòa đặt ở cửa sổ hưng phấn hỏi.

Hạng Dư Khang từ tủ lạnh lấy đồ uống ra đưa cho Nhan Bái Dung, "Không phải máy điều hòa mới, là máy điều hòa second-hand mà A Dũng ở đại lý bán cho anh."

Nhan Bái Dung lập tức buông đồ uống trên tay, cao hứng mở máy điều hòa ra, "Thật vậy sao? Vậy về sau sẽ không nóng đến đổ mồ hôi cả người" Hạng Dư Khang ở tầng năm, nóng bức ban ngày giữa mùa hè thường dừng lại đến ban đêm, cho dù có mở cửa sổ ra, thì vẫn không thể đuổi đi hơi nóng này.

Vì muốn cho cô ở lại thoải mái một chút, nên anh mới mua cái máy điều hòa này. Cô đã không chê anh là tên nhà nghèo, sao anh có thể không quan tâm săn sóc cô, vì tâm ý của cô mà không cố gắng chút chứ?

Nhan Bái Dung đương nhiên biết vì tiết kiệm chi tiêu hằng ngày, Hạng Dư Khang dọn đến đây đã nhiều năm cũng không chịu mua máy điều hòa, lần này tốn một khoản tiền, hoàn toàn đều là vì cô.

Trong đôi mắt cô lóe lên nước mắt cảm động, "Khang..... Cảm ơn anh." Cái này so với những người theo đuổi lấy lòng cô kỳ thật là bé nhỏ không đáng kể, nhưng cô lại bị làm cho cảm động rồi.

Hạng Dư Khang lấy tay chỉ nhẹ đầu của Nhan Bái Dung, lộ ra nụ cười xấu hổ, "Ngốc! Đây thì có là gì, vì sao lại cảm tạ chứ?"

"Đáng ghét! Sao mắng người ta ngốc?" Nhan Bái Dung mắt hững hờ nắm lấy của Hạng Dư Khang, ngăn cản anh tiếp tục bắt nạt mình.

"Ha ha, không phải sao?" Hạng Dư Khang rút ngón tay từ trong lòng bàn tay nhỏ của Nhan Bái Dung ra, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, chớp mắt một cái xoay người đè cô ngã lên trên giường.

5. Chương 5

"Khang, anh muốn làm gì?" Bị đẩy nằm ở trên giường, thì tim của Nhan Bái Dung đập nhanh hơn rồi nhìn Hạng Dư Khang ở phía trên.

Khuôn mặt của Hạng Dư Khang nở nụ cười mê người, trêu mến vuốt sợi tóc rối của Nhan Bái Dung, "Tiểu Dung, em nói đêm nay muốn theo anh về, thì nên biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Từ lúc hai người trở thành người yêu tới nay, tuy rằng mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng mà thời gian có thể vuốt ve an ủi cũng không nhiều, trừ bỏ khó nhịn kích tình mà âu yếm lẫn nhau, vẫn là không có phá tan giới hạn cuối cùng. Hôm nay cô chủ động cho anh cơ hội này, nói cái gì anh cũng không thể buông tha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Bái Dung phút chốc nóng lên. Hạng Dư Khang nói đúng, đêm nay muốn ở lại chỗ này, không phải là chờ đợi hòa hợp hoàn toàn cùng với anh sao?

Khuôn mặt cô đỏ ửng, đôi mắt nhu tình như nước yên lặng nhìn anh, anh bỗng nhiên cảm thấy dục vọng của mình dâng vọt lên, hơi thở phun ra nóng rực.

“Tiểu Dung.....” Bàn tay to vốn đang vuốt ve tóc cô bỗng nhiên di chuyển về phía cánh môi đỏ tươi như ô mai.

Bị ngón tay của anh trêu chọc, cô nhịn không được hít thở,” Khang.....”

“Xuyết..... Đừng nói chuyện.” Hạng Dư Khang mở tay ra, cúi đầu, và lập tức hôn lên môi anh đào làm người ta thêm nhỏ dãi của Nhan Bái Dung.

Cô nhắm hai mắt ngênh đón anh đến, lúc chạm anh đến cánh môi, cả người lại nhịn không được run rẩy.

Hạng Dư Khang cúi người xuống, liếm láp cẩn thận đôi môi của Nhan Bái Dung, thẳng đến khi nhắm nháp đủ, thì mới vươn lưỡi ẩm ướt, chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở của cô.

Anh thăm dò vào trong miệng cô, rồi khuấy đảo bữa bãi ở trong khoang miệng của cô, hấp thu hương ngọt ngào.

Cô hơi bị động mà phối hợp với công kích của môi lưỡi anh, không chỉ cái miệng nhỏ nhắn bị anh mạnh mẽ công chiếm, khoang mũi cũng tràn ngập hơi nóng anh phun ra, càng làm cho lửa lòng của cô đốt cao hơn.

“Ừm.....” Nụ hôn nóng bỏng của anh không ngừng lại, biến cô thành mê man, ý loạn tình mê.

Nụ hôn dài cuối cùng này làm cho Nhan Bái Dung sắp thở không nổi, nhưng Hạng Dư Khang cũng không nâng mặt lên, miệng dán ở trên gáy ngọc mảnh khảnh của cô.

“Tiểu Dung, để cho anh đêm nay yêu em.....” Anh không ngừng thì thầm ở bên tai cô, trêu chọc làm cho thân thể cô vốn không còn sức lực giờ lại càng rã rời hơn.

“Khang, em.....” Nhan Bái Dung nghiêng mặt để cho Hạng Dư Khang càng gần sát mình hơn, máu trong cơ thể bởi vì tiếng nói khêu gợi của anh mà sôi trào lên.

“Em muốn anh sao? Bảo bối.” Hạng Dư Khang nâng mặt lên, đôi mắt đen cẩn thận mà nhìn chăm chú vào Nhan Bái Dung.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, dùng sức mà gạt đầu, tình dục của cô đã thức tỉnh rồi, âu yếm nhẹ nhàng không thể giải quyết, cô muốn đón nhận tình yêu làm cho người ta vui sướng nhẽ nhại mà vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Hạng Dư Khang nhẹ nhàng cười, đáy mắt bị che đầy tình dục, hai tay lại xoa bóp thân hình đang uốn éo của cô,

“Anh sẽ làm cho em cả đêm cũng không thể ngủ.”

Hạng Dư Khang bắt đầu thay đổi uy hiếp của anh, bàn tay to duỗi ra rồi phủ lên trên vú mềm của Nhan Bái Dung.

“Khang.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Bái Dung lập tức đỏ ửng, xấu hổ nhìn Hạng Dư Khang.

Trên mặt Hạng Dư Khang có một chút tà tứ, tầm mắt tà mị của anh di chuyển ở trên người cô, không bỏ lỡ từng biến hóa nhỏ của cô.

Nhan Bái Dung bị nhìn thì vô cùng nôn nóng bất an.” Khang, anh.....” Hạng Dư Khang bỗng nhiên đè cái miệng nhỏ nhắn của cô lại.

“Tiểu Dung em thật đẹp.....” Hạng Dư Khang thì thào nói, đầu lưỡi nóng cháy không nhịn được hạ xuống cái cằm xinh xắn của cô, chọc cô cười khanh khách.

“Khang đừng mà.....” Cô cố gắng ngăn cản cái hôn nhẹ đang hạ xuống.

“Anh càng muốn làm như vậy.....” Anh cắn vành tai mềm mại của cô, và thì thầm ở bên tai cô.

Nhan Bái Dung bị thanh âm khêu gợi của Hạng Dư Khang chọc cho dục hỏa đốt người, uốn éo ở dưới thân anh.

Thấy cô dục hỏa lập tức lên cao, thì khoe miệng của Hạng Dư Khang quét bữa bãi,” Tiểu Dung, em muốn sao?” nói xong, còn không quên dùng thân thể sờ háng của cô.

Nhan Bái Dung hồi hộp mà rên rỉ,” A! Không muốn.....” Toàn cơ thể cô bỗng nhiên trở nên miễn cưỡng mà căng cứng.

Bàn tay to của Hạng Dư Khang vói vào dưới quần áo của cô, chậm rãi sờ đến gò vú đội ra, khi cô phát ra tiếng ưm rất nhỏ, thì mới đánh xuống hai vú mềm đầy đặn mê người.

“A –” Cách Bra, ngón tay của Hạng Dư Khang xoa nắn nhô ra của cô, làm cho một dòng điện tê ngứa từ nơi này bắn ra.

Anh cúi thân thể xuống, dùng cái mũi ngửi mùi thơm trên người cô,” Tiểu Dung, em thơm quá.....”

Nhan Bái Dung hít thở nặng nề, căn bản không thể đáp lại lời ca ngợi của cô, cô dùng sức hít thở, trong xoang mũi toàn tràn ngập hương vị nam tính của anh.

“A –” Hạng Dư Khang dùng sức đùa bỡn tròn trịa của cô, khiến cho cô không thể tự kiềm chế mà phát ra tiếng rên mê người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dạt dào khao khát của cô làm cho Hạng Dư Khang nhìn thấy mà tâm ngứa khó nhịn, giờ khắc này, nam tính của anh đột nhiên thức tỉnh, cương lên ở trong quần xì líp của anh.

“Khang.....” Nhan Bái Dung nhảy cảm nên cảm thấy Hạng Dư Khang kỳ lạ, bàn tay to âu yếm thân thể cô bỗng nhiên cứng đờ.

Hạng Dư Khang không nói một câu, anh bắt đầu lột bỏ quần áo của cô, động tác hơi thô bạo có chút dọa đến cô.

“Khang.....” Nhan Bái Dung kinh ngạc thở gấp, không đến hai ba cái, đường cong duyên dáng của cô liền chiếu vào trong đồng tử nhiệm dục vọng của anh.

Khoảng cách làm tình lần đầu tiên đã được một thời gian, đột nhiên toàn thân trần truồng tùy ý ánh mắt chứa đầy dục vọng của Hạng Dư Khang chiếm lấy, nên trong mắt Nhan Bái Dung xẹt qua một tia sợ hãi.

Cho dù huyết mạch nở căng, kiên đỉnh đội lên làm anh đau đớn, nhưng mắt tinh Hạng Dư Khang vẫn liếc vào trong đôi mắt sợ sệt của Nhan Bái Dung,” Làm sao vậy? Bảo bối.”

“Khang, em.....” Nhan Bái Dung ấp a ấp úng, không biết làm thế nào để giải thích lòng sợ hãi của mình.

Hạng Dư Khang ngăn khoe miệng lộ ra ý cười,” Bảo bối, đừng khẩn trương.” Anh vươn bàn tay to mát xa cơ thể của cô.

Vốn tưởng rằng mình đã quen với âu yếm của anh, không nghĩ tới, vừa cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay anh, thì vẫn là khó nhịn mà run rẩy,” A –”

Cảm giác thân thể non mềm của cô không còn căng cứng nữa, Hạng Dư Khang biết mát xa của mình đã có hiệu quả, đầu ngón tay không hề lấy mục đích xoa vuốt để cơ thể của cô thả lỏng, mà thêm vào đó là một chút ý tứ trên chọc, trên chọc dục vọng của cô.

Chỉ chốc lát sau, Nhan Bái Dung bị khiêu khích đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt lơ mờ mê man nhìn anh.

“Khang, em.....” Cả người cô nóng lên, máu tựa như nước sôi đang sôi trào, không ngừng mà chạy loạn ở trong cơ thể cô.

“Em làm sao vậy? Bảo bối.” Hạng Dư Khang làm bộ không hiểu buồn bực của cô, không ngừng quấy phá ở trên thân thể cô.

“Em nóng quá..... Khang.....” Không hình dung ra cảm giác nóng cháy trên người, Nhan Bái Dung nôn nóng mà thấp giọng lầm bầm.

“Phải không? Cần của anh hỗ trợ không?” Hạng Dư Khang cười đáp lại, đôi bàn tay to vẫn không ngừng trêu đùa tròn trịa trắng nõn của cô.

Nhan Bái Dung cố sức gật đầu, cô tin tưởng Hạng Dư Khang có thể làm tiêu đi ngọn lửa trong cơ thể cô.

Hạng Dư Khang tà khí nhếch miệng cười to, bàn tay to xoa bóp vú mềm mại bỗng nhiên dời xuống, mơn trớn vòng eo mảnh khảnh, cuối cùng thì bò lên nơi tư mật của cô.

Anh tách bung đùi cô ra và xoa, trông thấy trên da lông mượt mà dính đầy giọt sương cô thấm ra, chứng cứ động tình của cô làm anh không khỏi cười rộ lên.

Cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, tò mò vì sao anh bật cười.” Khang, anh cười cái gì?”

“Không có gì, chính là nhìn thấy tình trạng anh muốn nhìn nhất.” Thì ra thân thể của cô đã chuẩn bị tốt, và chờ đợi anh cưng chiều.

Bỗng dưng mặt của Nhan Bái Dung đỏ lên, thấy anh nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư của cô, thì cô dễ dàng đoán ra ý tứ trong lời nói của anh. Cô bần khoản mà khép đùi lại, nhưng lại bị anh ngăn cản.

“Khang, em.....” Bỗng nhiên cảm giác ngón tay của anh chui vào đóa hoa của cô.” A..... Không.....”

Hình như tất cả cảm giác đều tập trung ở nơi anh chiếm cứ, cô kích động mà vặn vẹo cái mông, miệng không ngừng bật ra tiếng rên dễ nghe.

Ngón tay của Hạng Dư Khang càng không ngừng câu liêu múi thịt màu hồng phấn của cô, cảm thụ miệng hoa huyết ẩm ướt, vốn kiên đỉnh đang bị bao vây ở trong quần giờ lại rung rung không ngớt.

Bỗng nhiên, anh thu hồi tay lại, hơn nữa từ trên người cô dịch xuống dưới. Cô vẫn còn chưa kịp phản ứng trong dục vọng mê ly, mắt thấy anh bắt đầu cởi quần áo.

Anh rút quần áo từ trên người rất nhanh, cũng rất nhanh trở lại trên giường, im lặng không lên tiếng kéo cô từ trên giường đến.

“Khang.....” Cô phát hiện biểu tình trên mặt anh rất cứng ngắc, không biết đang chịu đựng cái gì.

“Xuyết..... Ngoan.....” Anh lật thân thể của cô, để cho cô dựa lưng về phía anh, và lại đè thấp eo nhỏ của cô, quỳ gối ở trên giường.

“Khang, anh muốn làm gì?” Nhan Bái Dung sợ hãi kêu, nhưng mà toàn thân không tự chủ được lại run nhẹ.

Hạng Dư Khang không cho cô nâng thân thể lên, một tay đè lưng xinh đẹp của cô, một tay vịn kiên đỉnh hiên ngang nhếch lên.

“Tiểu Dung, mở chân của em ra, để cho anh đi vào.....” Hạng Dư Khang sốt ruột mà mệnh lệnh.

Nhan Bái Dung sau khi nghe thì lập tức mở rộng đùi, cảm giác Hạng Dư Khang khuấy động hoa tâm của cô, sau đó chậm rãi đem phân thân nam tính nhét vào cửa động của cô.

“A –” bởi vì tư thế này của cô, cho nên trào dâng của anh dễ dàng xuyên vào.

Nhan Bái Dung cảm giác hoa huyết bị kéo ra, có cảm giác đau âm ỷ, cô muốn quay đầu yêu cầu Hạng Dư Khang dừng đựng sâu như vậy, nhưng mà dục vọng của anh đã không còn nhận được đã bắt đầu di động.

“A.....Đừng..... A.....”

Nhan Bái Dung thấm mồ hôi, thân thể tuyết trắng trần như nhộng ghé một nửa vào trên giường lắc lư, mông tròn đầy đặn nâng ở giữa không trung, làm cho nửa người dưới của Hạng Dư Khang tiếp giúp với nơi riêng tư của cô và mạnh mẽ xông tới trước đựng vào.

Hai tay của Hạng Dư Khang vẫn còn dừng ở thắt lưng cô, say sưa mà đút vào, chuyển động ở trong cơ thể của cô, làm cho cực đại của anh chôn sâu tiến vào trong hoa huyết ẩm ướt.

“A.....” Toàn thân cô dâng lên một trận tê ngứa kích thích thần kinh, cầm chặt cái chân dưới người không buông, phát ra một tiếng thanh rên mềm mại, phát tiết kích động trong lòng.

Mông hẹp của Hạng Dư Khang hơi hơi lui ra, rồi lại ra sức tiến thẳng về phía trước, mạnh mẽ và thúc đẩy Nhan Bái Dung không ngừng rên rỉ ở dưới thân.

Anh sử dụng kỹ xảo chuyển động phần eo, làm cho kiên đỉnh xông vào hoa tâm mềm mại, lại quấy phá trong hoa kính mẫn cảm ẩm ướt làm xuất ra một luồng sóng vui thích, tàn sát bừa bãi thân thể của cô.

Lối giữa ngậm kiên đỉnh của anh rất chặt, nếu không phải là không co rúm sẽ làm anh lo âu, anh thật sự là muốn cứ như vậy chôn ở bên trong thật sâu.

“A — Khang — A —” Khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Bái Dung chôn ở trong tấm chăn, chỉ có kiềm chế mà nâng cái mông lên cao, phối hợp Hạng Dư Khang dùng mãnh sáp nhập.

Toàn thân cô nóng như lửa, ý thức cũng lắc lư theo toàn thân mà dần dần hút ra, cô dùng sức thở, không ngừng vận xoắn ra giường mà rên rỉ.

“Đừng..... Khang..... Em không được.....” Cô cuồng dã kêu, anh nắm chặt eo nhỏ của cô, lực đạo đâm vào mật huyết càng ngày càng mạnh, làm cho cô tiếp nhận vừa thích vừa sợ.

“Em có thể , bảo bối.” Động tác dưới thân của Hạng Dư Khang chưa từng có tạm dừng, một tay anh ôm lấy thắt lưng của cô, một tay cầm nắm vú không được gầy, dùng sức nắm bóp đùa bỡn.

Tiếng vang thân thể đánh ra tràn ngập trong phòng, hòa cùng tiếng rên rỉ của cô, bàn tay to của anh dán vòng eo cô từ bụng của cô trượt đến nơi riêng tư, vỗ về chơi đùa trên hoa huyết đang không ngừng chảy ra yêu dịch, thừa dịp trong cơ thể cô tràn ra cuộn cuộn vui thích, đẩy ra cánh thịt sưng tấy, tìm kiếm hoa hạch trần châu trên hoa khẩu.

“A — Khang —” Hoa hạch mẫn cảm nhất bị anh sờ, Nhan Bái Dung không thể khắc chế mà bật ra tiếng ưm mất hồn, bỗng bênh yếu ớt ở trong cơn gió lốc kích tình nổi lên cuộn cuộn.

“A, bảo bối, em giỏi quá.....” Cô bởi vì kích tình mà co rút chặt thân mình, ngậm chặt cứng rắn của anh làm anh sướng không thôi.

Nhan Bái Dung cắn răng, mồ hôi nóng không ngừng vẩy xuống ra giường, tuy rằng thể lực bị Hạng Dư Khang hấp thụ từng giọt từng giọt, nhưng mà vẫn hăng say đóng đưa cái mông, nghiêng hợp luật động tăng tốc của anh.

Cô cố gắng phối hợp tiết tấu ra vào của anh, làm cho toàn thân Hạng Dư Khang bởi vì kích tình mà khoan khoái nên càng ra sức biểu hiện, nâng thắt lưng lên đem lửa nóng cứng rắn của anh đâm vào sâu hơn.

“A — Khang —” Anh không chỉ đâm vào trong cơ thể cô, mà hai vú tròn cũng bị anh xoa sưng, cũng bởi vì bàn tay to của anh cố ý chà xát nên ngược lại toát ra từng đợt sóng vui thích nối tiếp nhau.

Cô cảm thấy chính mình sắp không được, từ chỗ hai người ái ân mà vui vẻ bắn ra, không chỉ làm tâm trí của cô mê ly, mà cũng đánh sâu vào thân thể của anh, làm cho cô tiếp nhận ẩm cứng liên miên.

“Khang, em không được..... A! Chậm một chút..... A! Không, nhanh lên.....” Trước khi tình dục đem phát tiết, cô hô to nói năng lộn xộn.

Bị cực đại không ngừng đút vào, đảo chơi đùa thân mình, ở trong ra vào cuồng dã của anh, phút chốc đã vọt lên cao trào, làm cho một mảnh sáng bạc thoáng hiện trong đầu mãnh liệt, trong miệng phát ra tiếng kêu âm bén nhọn.

“A — A —” Cô bị đẩy lên cao trào, tâm trí mê loạn nên điên cuồng kêu lên.

Nhan Bái Dung lâm vào vui sướng của tình dục mà tiếng kêu vẫn còn chưa biến mất khỏi tai, thì Hạng Dư Khang đã theo hoa cung co rút của cô mà cấp tốc rút ra kiên đỉnh, làm cho ngăn dịch động tình từ cửa huyết chảy xuống, làm thấm ướt nơi riêng tư và bên đùi.

Nhan Bái Dung suy yếu vô lực nằm sắp lên trên giường, mệt mỏi mà chớp mắt chôn ở trong ra giường hỗn độn.

Cô còn không kịp tỉnh tể để lĩnh hội dư vị cao trào, dục vọng của anh còn chưa thỏa mãn đã thúc giục anh kiềm chế cô.

“Khang.....” Về mặt Nhan Bái Dung mơ màng nhìn Hạng Dư Khang lật người cô qua.

Hạng Dư Khang không có lên tiếng, để cho cô nằm ngửa, rồi bàn tay to kéo đùi ngọc của cô ra, làm cho nơi riêng tư ướt đầm của cô mở ra đối mặt với anh.

Anh dùng ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chú vào hạ thể kinh hoàng của cô, cánh hoa lóe lên lượng nước sáng bóng nháy mắt mê hoặc anh.

“Tiểu Dung.....” Kiên đỉnh nóng như lửa của anh sưng lên càng nóng kịch liệt.

Nhan Bái Dung giương mắt nhìn anh, từ dưới hướng lên trên nhìn, trừ bỏ thân thể mạnh mẽ của anh ra, còn có nam tính dăng trào của anh, đỉnh đầy hoa dịch của cô, đang như hổ rình mồi nhìn gần cô.

Cô không nhịn được mà liếm môi, thân thể rõ ràng đã thả lỏng nhưng lại vì hình ảnh rõ ràng trước mắt mà căng cứng lên.

“Khang.....” Thanh âm run run của cô làm cho người ta nhận không ra là phần khởi hay là sợ hãi.

Hạng Dư Khang thả lỏng đường cong siết chặt ở trên mặt, không dịch lại tình dục đang thúc giục, hai tay phát run mà nâng hông của cô, đem nửa người dưới của cô tới gần cự căn nóng cháy của mình,” A..... Bảo bối.....” anh ngừng đầu lên kích động mà thô rỗng.

Để kiên đỉnh vào hoa phần hồng của cô tới tới lui lui mà xuyên qua, đem tình dục của hai người đẩy nhanh lên cao, ấm áp và xinh đẹp của cô, cuối cùng lại trở về ngực của anh.

“A.....” Lại tiếp nhận tráng kiện của anh, Nhan Bái Dung khó nhịn mà rên rỉ, nhưng lập tức liền theo luật động của anh, cũng không quên đem đưa cái hông.

Hạng Dư Khang cũng phối hợp với tiếng kêu mềm mại của cô,” A..... Tiểu Dung.....” Lại chen vào hoa kính nhỏ hẹp của cô, rồi vội vàng mà thẳng tiến, xuyên vào, tìm kiếm nhu tình mà chỉ có cô mới có thể cho.

Phút chốc, dục vọng bùng bùng giữa hai người lại ngã vào trong kích tình giống như bão tố, Hạng Dư Khang áp chặt lên trên người cô, hai tay dịu dàng vuốt ve đầu vai bóng loáng của cô, càng không ngừng ở lỗ tai cô nỉ non tiếng yêu dâm tà, trêu chọc làm cho cô hóa thành một thác tình dục.

Nhan Bái Dung vô lực nằm ở trên giường, lấy khí lực còn sót lại phối hợp với yêu cầu cố ý của Hạng Dư Khang, nỗ lực cong người lên, để cho Hạng Dư Khang trừ bỏ quấy phá chà đạp hoa huyết của cô, bàn tay to cũng đang âu yếm, xoa nắn đầu vú nở nang của cô.

Bộ ngực tuyệt đẹp của cô hoàn toàn do anh chiếm lấy, miệng tham lam thay phiên ngậm vú nhỏ tròn, vả lại còn xấu xa mà dùng răng nanh kéo xoay, cắn cắn đầu vú mẫn cảm của cô.

“A —” Nhan Bái Dung trào dâng mà lắc đầu, không nhịn được Hạng Dư Khang ngậm lên vú cứng rắn của cô mà truyền ra vui thích mạnh mẽ.

Hạng Dư Khang nâng lên đôi mắt sao nhiễm dục hỏa, chiếu lên khuôn mặt quyến rũ say mê với dục tình của cô, anh kim lòng không đậu mà phối hợp miệng, dùng dày bàn tay vân vê đề nặng vú mềm của cô, làm cho tình dục của cô nhanh chóng phình lên.

Không có gián đoạn mà xen kẽ làm cho dục vọng của Hạng Dư Khang sắp đạt tới đỉnh, vì khiến cho Nhan Bái Dung có thể đạt được thỏa mãn trước, mà bàn tay to vốn đang trêu chọc ở trên hai đầu vú đã ngược lại nâng hông của cô.

“A — Khang —” Nhan Bái Dung đỏ mặt khắp toàn thân, thở hồng hộc nâng lên mị nhãn nặng nề, khó hiểu vì sao bàn tay to của anh không an ủi cô nữa.

“Hừ..... Anh muốn yêu em hơn.....” Hạng Dư Khang cố hết sức trả lời, sau đó cầm cái hông của cô, đi phía trước nặng nề mà chen vào, lại dùng lực rút ra, di chuyển đâm giỡn hoa tâm non mềm.

“A —” Sức lực ác liệt của anh làm cho cô tiếp nhận lực đạo lớn hơn nữa, nhưng lại thoát ra vui thích mãnh liệt hơn.

Cho tới bây giờ, dũng mãnh thiện chiến của Hạng Dư Khang, làm cho Nhan Bái Dung chưa hiểu rõ hết tình ái tiếp nhận đầy đủ, cô chỉ cảm thấy đêm nay máu chưa có phục hồi lại, mạch đập cũng không có chậm chậm, toàn thân không có một chỗ nào mà không bị vui thích lây dính qua.

Cái mộng của Hạng Dư Khang co rúm lại, làm cho thân thể mềm mại của cô dần dần không gánh nổi.....

Bỗng dưng, một tầng vui thích kinh thiên động địa hướng cô xoắn tới toàn bộ, cô bay bổng mà cuốn vào lốc xoáy, chìm nổi chao đảo ở trong ẩm ướt ẩm áp.

“A –” Cho dù cô ở trong cao trào, thì lực đạo kéo ra đưa vào của Hạng Dư Khang mỗi một lần lại nặng hơn.

Cuối cùng, cô vô lực mà xụi lơ ở trên giường, không thể lại ngênh hợp va chạm của anh, Hạng Dư Khang mới bằng lòng tha thứ cho thân thể non nớt của cô.

Anh cắn răng, sau đó xuất ra một kích cuối cùng, đem tráng kiện cứng rắn thẳng đẽ vào chỗ sâu nhất lõi giữa của cô, mới mãnh liệt mà trút xuống nhiệt dịch nóng bỏng vào trong cơ thể cô.

Thể lực dồi dào cuối cùng cũng hao hết, sau đó Hạng Dư Khang mới buông tha đòi hỏi Nhan Bái Dung.

Nhan Bái Dung ở trong cao trào đêm nay mệt mỏi không đếm được, cuối cùng cũng chịu không nổi mà ngắt đi, không nhúc nhích nằm ở trên người của Hạng Dư Khang.

Hoàn toàn thỏa mãn dự vọng của mình, Hạng Dư Khang hiện tại tựa như con sư tử mạnh mẽ ăn no, mệt mỏi mà đánh ngáp, tuy rằng thân thể mệt mỏi không chịu nổi, nhưng mà ý nghĩ lại thanh tỉnh dị thường.

Một tay của anh ôm chặt Nhan Bái Dung ngủ ở trong lòng của anh, một tay âu yếm thân thể làm cho anh cả đêm lâm vào điên cuồng.

Ngay cả khi anh tuổi trẻ, lại phóng đảng, cũng không thể đem cả một buổi tối đều tổn vào làm chuyện yêu.

Anh kinh ngạc chính mình khát khao cô mãnh liệt, thậm chí còn ở dưới tình hình sử dụng hết bao cao su, cũng không sợ làm cho cô mang thai mà cố ý tiếp tục vuốt ve cô.

Anh thấy lang bạc kỳ hồ (sống đầu đường xó chợ), làm cho anh ngay cả ở thời thanh thiếu niên khi mê luyến hoan ái nam nữ, cũng không dám mạo muội nếm thử hoan ái mà không có bất kỳ cái gì bảo hộ, bởi vì, anh không có sức để gánh vác một sinh mệnh mới được sinh ra.

Nhưng mà, đêm nay anh lại ngoại lệ, anh đem phòng bị an toàn để qua sau đầu, không để ý hậu quả mà cùng cô mặc sức tham hoan.

Anh nghĩ, tuy rằng hai người kết giao mới một tháng, nhưng mà anh đã muốn coi cô như người bạn đời có thể cùng nhau dắt tay trong tương lai. Nhưng anh lại không khỏi lo âu bất an, nếu chỉ là một mình anh tình nguyện, thì nên làm cái gì bây giờ?

“Khang, anh suy nghĩ cái gì?” Nhan Bái Dung bị anh vuốt làm cho tỉnh, giương mắt nhìn hàm dưới của anh kéo căng mà hỏi.

Hạng Dư Khang bỗng nhiên xoay người nằm nghiêng, để cho hai người mặt đối mặt,” Tiểu Dung, anh có chuyện muốn hỏi em.”

Nhìn thần sắc anh nghiêm túc, Nhan Bái Dung có chút kinh ngạc, và cũng có chút khó hiểu.” Anh muốn hỏi em cái gì a?” Cô vươn tay vuốt ve tóc ngắn dày của anh, nhẹ giọng hỏi.

Hạng Dư Khang nhìn chăm chăm hai tròng mắt vẫn mơ màng của cô, thanh âm nâng cao lo lắng,” Nếu tới hôm nay, em có đứa nhỏ của anh thì làm sao?”

Không dự đoán được anh sẽ hỏi như vậy, Nhan Bái Dung dừng động tác trên tay, khuôn mặt ửng hồng,” Sao đột nhiên anh hỏi vậy?” Lúc này mới đột nhiên nhớ lại, hai lần hoan ái đều không có làm biện pháp an toàn.

Hạng Dư Khang bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang cương cứng của cô ở trên đầu anh, nắm chặt,” Anh biết hiện tại nói chuyện này ra hình như là quá sớm, nhưng ví dụ như chúng ta trong một đêm cuồng hoan đã vô ý sáng tạo một sinh mệnh nhỏ, anh muốn em biết rằng, nhất định anh sẽ phụ trách đến cùng.”

Tay bị anh nắm chặt truyền đến ấm áp, Nhan Bái Dung cảm nhận được anh nghiêm túc và chân thành, hốc mắt không khỏi nóng lên,” Khang..... Em biết.....” Không uống công cô đã coi anh như người chồng có thể phó thác cả đời.

Hạng Dư Khang ôm cô vào trước ngực, để cho cô nghe thấy tiếng tim đập kích động của anh,” Hình như mọi chuyện đều nói còn quá sớm, nhưng chỉ cần em bằng lòng, anh nguyện ý cưới em.”

Nhan Bái Dung kinh hãi từ trong ngực anh ngẩng đầu, trong mắt lóe tia vui mừng,” Khang, anh đang cầu hôn em sao?”

Hạng Dư Khang lắc đầu,” không phải.....” Thấy vui sướng từ đáy mắt cô rút đi, anh vội vàng nói rõ,” Hiện tại anh vẫn không đủ tư cách để cưới em.”

Hắn có sự thận trọng và lo lắng của mình, nếu làm cho cô thất vọng, thì anh sẽ giải thích rõ ràng.

“Em không hiểu, vì sao anh không thể cưới em?” Nhan Bái Dung sốt ruột , kích động mà đòi hỏi đáp án từ anh.

Hạng Dư Khang đổi tư thế, ngồi dậy tựa vào đầu giường, ôm cô vào trong ngực,” Nhìn anh xem, hiện tại có tư cách gì mà cưới em? Nhà của anh chỉ có bốn vách tường, hoàn toàn không có gì cả, cho dù em cam tâm tình nguyện đi theo anh, anh cũng sẽ không nhắm tâm mà trở mặt nhìn em chịu khổ.”

Cho dù không thể mỗi ngày cho cô sơn trần hải vị, lăng la tơ lụa, ít nhất cũng phải cơm no áo ấm, không lo không buồn mà sống.

Nhan Bái Dung nghe xong, thì lông mày dần dần giãn ra,” Em cũng không ghét ở cùng với anh, em thích con người của anh, có thể ở một chỗ cùng với anh, cho dù ba bữa không có gì ăn, em cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Ai bảo cô toàn tâm toàn ý yêu anh, cái gì cũng không để ý !

Hạng Dư Khang mỉm cười, hàm chứa cảm động cùng bất đắc dĩ,” Bé ngốc..... Anh sẽ không cho em chịu đói, nhưng mà anh hy vọng em có cuộc sống tốt là thật.” Ngữ khí từ mềm nhẹ chuyển thành cương nghị,” Anh sẽ vì hạnh phúc của em mà càng cố gắng hơn!”

Anh không chỉ nên vì chính mình, mà nên vì tương lai tốt đẹp của hai người mà nỗ lực phấn đấu.

Nghe vậy, cô vui mừng chôn ở đầu vai của anh, cô biết tâm ý của anh.” Khang, em hiểu được, về sau em sẽ không hỏi anh có muốn cưới em hay không, em vẫn sẽ đợi ngày nào đó anh có lòng tin cho em hạnh phúc, nhưng mà..... rất cuộc anh.....” Cô ngẩng mặt lên ánh mắt nhu tình nhìn chằm chằm mặt nghiêng của anh.

Hạng Dư Khang nhìn nóng bỏng trên mặt của Nhan Bái Dung, khó hiểu hỏi:” Rất cuộc cái gì?”

Nhan Bái Dung xấu hổ hỏi:” Anh..... yêu em sao?” Thanh âm tuy rằng nhỏ như muỗi kêu, nhưng Hạng Dư Khang vẫn nghe được rõ ràng.

Hạng Dư Khang bình tĩnh đại ngộ, nhất thời nở nụ cười,” Ngốc, em còn không hiểu tim của anh sao?” Vuốt ve cánh tay mảnh khảnh của cô, đột nhiên ôm cô lên trên người, đem mặt chôn ở trong sợi tóc của cô.

“Cái gì?!” Nhan Bái Dung ngạc nhiên giương mắt nhìn anh.

Thanh âm của Hạng Dư Khang từ phía sau cổ của cô nâng lên,” Anh đương nhiên yêu em.”

Yêu cô chính là dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy, không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần phát ra từ nội tâm.

Anh sống hai mươi sáu năm, hơn phân nửa cuộc sống đều là cô đơn một mình, Nhan Bái Dung với anh mà nói, không chỉ là người yêu thân mật, mà đã trở thành người bạn đời không thể thiếu trong cuộc sống của anh; Nếu bất hạnh mất đi cô, có thể ở trong phút chốc anh sẽ sụp đổ, đau khổ.

“Khang.....” Nhan Bái Dung kích động ôm lấy anh,” Anh không gạt em chứ?”

Hạng Dư Khang ngẩng đầu, dán sát vào,” Không phải gạt em, anh rất nghiêm túc.”

Nói xong, anh xoay người một cái đặt cô ở trên giường, đôi mắt lóe sáng nói với cô:” Có thể cả một buổi tối anh không ngừng nói cho biết, anh yêu em như thế nào.....” Đôi môi mỏng kêu gọi lập tức dán ở môi cô.

Nhan Bái Dung rất vui vẻ mà ngênh đón nụ hôn nhiệt tình của Hạng Dư Khang, đêm nay đã cánh môi bị anh làm đau cũng tùy ý anh làm dịu,” Ừm..... Khang.....”

Cô cũng nhiệt tình đáp lại, cũng làm tăng thêm lửa tình của anh, anh không chỉ cho cô cái hôn nồng nhiệt sâu dài, mà cũng muốn thỏa mãn lẫn nhau.

Thiên đường lại thiêu đốt lần nữa, hai thân thể nóng rực mà quấn nhau, trầm luân với dục vọng đã làm ngọn lửa cháy đầy trời.....

6. Chương 6

Mấy ngày sau ở Nhan trạch

Nữ chủ nhân Chu Mĩ Quyên của Nhan gia nghiêm mặt, ở nhà ăn xem đám người hầu chuẩn bị bữa tiệc cơm trưa.

Từ trên thân thể của bà có thể phát hiện, xinh đẹp của Nhan Bái Dung là di truyền xinh đẹp từ mẹ, cũng đã hơn năm mươi, nhưng nét mặt không chỉ có toả sáng, mà ngay cả dáng người cũng bảo dưỡng duyên dáng mảnh gầy.

“Mẹ, mẹ ở trong này à? Thím Lâm nói mẹ tìm con?” Con dâu của Chu Mĩ Quyên, cũng chính là Trương Tâm Huệ chị dâu của Nhan Bái Dung, từ phía sau kêu bà.

Chu Mĩ Quyên xoay người lại, nhìn con dâu xinh đẹp,” Tâm Huệ, cũng sắp giữa trưa rồi, em họ con có tới hay không?”

“Con vừa gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy nói nửa giờ nữa sẽ đến. Mẹ, không phải là em gái cùng với bạn trai của em ấy cũng còn chưa có tới sao?” Trương Tâm Huệ hỏi.

Thì ra, hôm nay vợ chồng Nhan thị yêu cầu con gái mang bạn trai Hạng Dư Khang về ăn cơm.

Ngay từ đầu, hai vợ chồng bọn họ đối với đối tượng kết giao của con gái cũng không có dị nghị gì, nhưng mà càng về sau, càng nghĩ càng không thích hợp, phạm vi kết giao bạn bè của con gái bọn họ gần như đều nắm được, nhưng mà, chưa từng nghe qua trong phạm vi này truyền ra tin tức con gái yêu đương với ai.

Chu Mĩ Quyên phỏng đoán, có thể là đối tượng con gái đang yêu căn bản không phải là người ở tầng lớp này của bọn họ?

Cái vấn đề này khá lớn, Chu Mĩ Quyên từ trước đến nay coi trọng dòng dõi, chênh lệch quá xa căn bản không vào mắt của bà được, nếu người đàn ông mà con gái đang kết giao, gia thế bối cảnh mọi thứ đều không bằng bọn họ, vậy thì làm sao đây?

Hơn nữa, con gái còn qua đêm trong nhà bạn trai, càng làm cho ý niệm nhất định phải gặp anh ta ở trong đầu của Chu Mĩ Quyên nổi dậy.

Cho nên, bà đã nhiều lần yêu cầu con gái mang Hạng Dư Khang về nhà, bà muốn quan sát người đàn ông này rốt cuộc có xứng với Nhan gia bọn họ hay không?

Đến nỗi, yêu cầu con dâu mời em họ Diêu Tuấn Khiêm đến, dụng ý lại càng không khó đoán, muốn lợi dụng Diêu Tuấn Khiêm bất luận đáng ngoài, năng lực đều là nổi bật bất phàm đem so sánh với bạn trai của con gái, muốn Hạng Dư Khang tự giác không bằng anh bằng em, chặt đứt giấc mộng muốn làm con rể Nhan gia.

Nói đi nói lại, gia thế của Hạng Dư Khang cũng chưa từng nghe thấy, trước khi còn chưa gặp mặt, đã làm cho Chu Mĩ Quyên cấp tam chấn bị knockout .

Bà tính là, tốt nhất ở bữa ăn con gái trông thấy Diêu Tuấn Khiêm siêu quần tuyệt luân, bước kế tiếp bỏ rơi cái tên bạn trai không biết từ đâu toát ra kia.

Chu Mĩ Quyên nhìn đồng hồ trên cổ tay, mày nhăn lại,” Đúng vậy! Sắp mười hai giờ rồi, sao Tiểu Dung còn chưa có dẫn người đến?”

Bà biết con gái Nhan Bái Dung hình như không muốn mang bạn trai lại đây, không khỏi có chút lo lắng bọn họ tạm thời hủy bỏ cuộc hẹn.

“Không biết ạ! Mẹ, không bằng chúng ta đến phòng khách chờ bọn họ đến đi, nếu người còn chưa tới, thì kêu Gia Hiền gọi điện thoại.” Trương Tâm Huệ đề nghị.

“Cũng được, mẹ thấy chỗ này cũng không còn bận nữa, Chị Lâm –” Chu Mĩ Quyên quay đầu kêu quản gia đang bận rộn,” Chờ toàn bộ người đến thì dọn cơm.”

Nói xong, liền cùng đi con dâu rời khỏi nhà ăn.

Cách nhà càng gần, Nhan Bái Dung càng đứng ngồi không yên.

Cô nhìn Hạng Dư Khang đang chuyên tâm lái xe, do dự có nên ngăn cản anh đi gặp cha mẹ hay không.

Không biết cha mẹ nhìn ra cái gì, liên tục vài ngày, mẹ Chu Mĩ Quyên không ngừng yêu cầu cô mang Hạng Dư Khang về nhà một chuyến.

Cô liên tục chối từ vài lần, nhưng sắc mặt mẹ càng lúc càng không tốt, làm cho cô đành phải mang Hạng Dư Khang về nhà.

Hạng Dư Khang nhận thấy được Nhan Bái Dung tâm thần không yên, quay đầu hỏi cô,” Tiểu Dung, không phải em có chuyện muốn nói với anh chứ?”

Nhan Bái Dung dừng một chút, lắp bắp nói:” Khang..... Nếu anh không muốn đi gặp cha mẹ em cũng không sao, em sẽ không tức giận anh!”

Hạng Dư Khang bỗng nhiên cười rộ lên, hiển nhiên đối với chuyện đi gặp người nhà của cô tuyệt không lo lắng,” Vì sao anh lại không muốn đi? Tiểu Dung, đó là người nhà của em, nhất định anh sẽ gặp mặt bọn họ một lần.” Nếu anh đã quyết ý cưới Nhan Bái Dung, gặp mặt là không tránh được .

“Nhưng mà.....” Đây căn bản là một cuộc Hồng Môn Yến, vì sao thần sắc anh có thể tự nhiên như vậy? Nghĩ đến người nhà cô, cô không khỏi đau bụng.

Cũng không phải nói người nhà cô là sài lang hổ báo gì làm cho người ta sồn tóc gáy, mà là, có loại tự cho mình rất cao

Hơn nữa, cô lo lắng nhất là mắt của mẹ cao tới đỉnh nên sẽ bõn cợt Hạng Dư Khang, cô không muốn anh bị người nhà cô xem thường.

Hạng Dư Khang vươn bàn tay ra, vỗ vỗ vào mu bàn tay cô, hý vọng cô an tâm,” Tiểu Dung, anh biết em đang phiền cái gì, lo sợ cái gì, em phải biết rằng mặc kệ cha mẹ của em là dạng người gì, đối với anh một thân một mình sẽ không yên tâm, nhưng mà, anh sẽ làm cho bọn họ biết, anh là người đáng để cho bà đem con gái phó thác cho anh.” Lời nói này không chỉ có nói cho Nhan Bái Dung nghe, mà đồng thời cũng muốn khích lệ mình.

“Khang.....” Nghe anh nói như vậy, Nhan Bái Dung vô cùng xúc động, lo lắng trong lòng cũng giảm bớt rất nhiều.

“Yên tâm đi! Chỉ cần chúng ta nâng đỡ cho nhau, hết thấy đều sẽ giải quyết dễ dàng.” Hạng Dư Khang trấn an cô.

Tuy rằng Nhan Bái Dung không giống như Hạng Dư Khang có thể xem sự tình thoải mái, nhưng, trên mặt anh lộ ra kiên quyết, đã giúp cô tăng lên không ít dũng khí.

“Khang, em đã biết.” Sắc mặt của Nhan Bái Dung cuối cùng cũng khôi phục tự nhiên, tình yêu trong mắt nhìn về phía Hạng Dư Khang.

Cô quyết định không suy nghĩ nữa, hết thấy để cho tự nhiên, tùy ý xe đưa bọn họ đi đến mục đích.

Cuối cùng nhìn thấy bản thân của Hạng Dư Khang, Chu Mĩ Quyên và Nhan Bá Nguyên cũng có chút ngoài ý muốn.

Hạng Dư Khang bề ngoài tuấn tú cao to, rắn rỏi, bọn họ cũng đã đoán trước từ lâu, nhưng anh toát ra anh khí bức người, tuyệt không bại bởi Diêu Tuấn Khiêm cũng tuấn tú lịch sự, thế này mới khiến vợ chồng Nhan thị cảm thấy kinh ngạc.

Nếu không phải trước khi gặp mặt đã có điều tra Hạng Dư Khang một chút, thì Chu Mĩ Quyên dù là kiến thức rộng rãi cũng sẽ bị lừa gạt, sẽ cho rằng anh là con nhà phú quý.

Nhưng mà, bà đã sớm biết bối cảnh xuất thân của Hạng Dư Khang, cho nên nhất định anh sẽ không giành được yêu thích của bà.

Ngồi ở trên bàn tiệc hình tròn, Chu Mĩ Quyên che lại không vui trong lòng, mà giới thiệu Hạng Dư Khang cho mọi người quen biết,

“Dư Khang, đây là anh trai Gia Hiền và chị dâu Tâm Huệ của Tiểu Dung.”

“Chào anh cả, chị dâu.” Hạng Dư Khang chào hỏi bọn họ, nhưng vợ chồng Nhan Gia Hiền chỉ là gật đầu đáp lại.

Chu Mĩ Quyên tiếp tục giới thiệu, nhìn đến Diêu Tuấn Khiêm ngồi ngay ngắn, khoe miệng gọi lên quý dì,” Ngồi ở bên cạnh con dâu Tâm Huệ chính là em họ của cô ấy, Diêu Tuấn Khiêm.” Ánh mắt vô tình hay cố ý liếc về phía Hạng Dư Khang.

“Chào Diêu tiên sinh.” Hạng Dư Khang nhìn thấy Diêu Tuấn Khiêm cũng là người ngoài như anh, đứng vậy Diêu Tuấn Khiêm lần đầu tiên nhìn thấy anh cũng giật mình.

Anh không khó hiểu vì sao Diêu Tuấn Khiêm được mời đến, nhất định là Chu Mĩ Quyên cố ý gây áp lực với anh, nhưng anh không lưu tâm, bởi vì anh biết Nhan Bái Dung vẫn chưa từng để người đàn ông này ở trong lòng.

“Dư Khang, cậu nên nói chuyện với Tuấn Khiêm nhiều một chút, đứa nhỏ này rất giỏi, tuổi còn trẻ mà đã làm tổng giám đốc công ty lớn, nhưng lại nghe nói rất nhanh sẽ thăng lên làm tổng tài khu Châu Á.” Chu Mĩ Quyên không yên tâm mà khen Diêu Tuấn Khiêm, quả thật chỉ muốn Hạng Dư Khang khó chịu.

Quả nhiên, mẹ nói chuyện có khác rắp tâm khiến cho Nhan Bái Dung dậm chân,” Mẹ — mẹ cũng còn chưa có để cho Khang nói chuyện với ba, không cần kéo đến chỗ khác đi.” Thật sự nhất định phải mượn xuất sắc của Diêu Tuấn Khiêm làm thấp đi bình thường của Hạng Dư Khang như vậy sao?

Vừa nhìn thấy Diêu Tuấn Khiêm đến, thì cô đã hiểu được ý đồ của mẹ, nhưng đã không kịp ngăn trở.

Cô thực không hiểu, trước kia mẹ đối với chuyện chị dâu cố ý thúc đẩy cô và Diêu Tuấn Khiêm để cho bọn họ thân càng thêm thân rất không ủng hộ, vì sao hôm nay hoàn toàn thay đổi chứ?

Có phải so sánh với hai góc, xã hội địa vị của Diêu Tuấn Khiêm có vẻ cao nên khiến cho mẹ có thể tiếp nhận hay không? Nhan Bái Dung nghĩ đến tâm tư của mẹ, mà không khỏi buồn bực.

Chu Mĩ Quyên bị con gái trách móc, nên vẻ mặt lộ ra không hài lòng,” Có quan hệ gì? Ba con cũng sẽ không để ý, huống chi Tuấn Khiêm vốn chính là thanh niên tài tuấn, thông minh mấy cô gái cũng biết hẳn là nên chọn cậu ấy làm bạn trai.” Nói xong, cố ý ngấm liếc Hạng Dư Khang một cái.

“Mẹ.....” Nhan Bái Dung muốn lên tiếng kháng nghị, lại bị Nhan Bá Nguyên ngăn cản.

“Tiểu Dung, giới thiệu bạn trai con cho ba biết.” Người lớn nhất Nhan Bá Nguyên cuối cùng cũng lên tiếng, ông cũng không giống vợ để tâm đến địa vị, ngược lại có thể lấy một cách nhìn ngang hàng mà tiếp đãi Hạng Dư Khang.

Nghe được lời nói của cha, Nhan Bái Dung liếc nhìn Hạng Dư Khang một cái, phát hiện anh cũng không để ý vô lễ của mẹ, mới nhẹ nhõm thở dài một hơi,” Ba, anh ấy là Hạng Dư Khang, con đều gọi anh ấy Khang, anh ấy chính là người con thích.” Đặc biệt nhấn mạnh, đơn giản là muốn cha có thể tôn trọng lựa chọn của cô.

“Xin chào bác trai, cảm ơn bác và bác gái hôm nay mời con đến.” Sau khi Nhan Bái Dung giới thiệu xong, thì Hạng Dư Khang lập tức chào hỏi với Nhan Bá Nguyên.

Anh cũng nhìn chằm chằm vào Nhan Bá Nguyên đang chuyên chú nhìn anh, anh cũng không để ý cách nhìn của Chu Mĩ Quyên với anh, anh biết, cha của Nhan Bái Dung mới là nhân tố quyết định hai người bọn họ có thể ở cùng nhau hay không, bởi vì cô đối với sự thành công xuất sắc của cha có phần ngưỡng mộ khó có thể nói nên lời.

“Ừ.” Nhan Bá Nguyên gật gù đầu, biểu tình trên mặt rất bình thường, đem cảm giác với Hạng Dư Khang đều che dấu mà phát ra chữ nghiêm túc trên mặt,” Có chuyện gì sau khi ăn xong thì mọi người lại chậm rãi tán gẫu, quán gia, hiện tại có thể mang đồ ăn lên.”

Quả nhiên là nhà giàu có, mặc dù Chu Mĩ Quyên luôn miệng nói là cơm thường, nhưng mang đến có vẻ phong phú và mỹ vị, vẫn là nhà người bình thường theo không kịp .

Tuy rằng bàn đầy món ăn ngon, nhưng người đang ngồi hiển nhiên có dăm chiêu, nói chuyện với nhau không nhiều lắm, chiếc đĩa cũng siêng năng động, cuối cùng vì không khí vắng lặng mà kết thúc qua loa.

Sau khi ăn xong, nữ chủ nhân Chu Mĩ Quyên đưa mọi người đến phòng khách uống cà phê, thuận tiện nói chuyện việc nhà. Sau khi ngồi xong, bưng một tách cà phê lên, Chu Mĩ Quyên có một vấn đề muốn hỏi Hạng Dư Khang nên là người đầu tiên đánh vỡ phần yên lặng này.

Chu Mĩ Quyên có khoan thai của quý phu nhân, cũng là vợ của một doanh nhân,” Dư Khang, quê quán cậu ở nơi nào, ông bà bên nhà làm công việc gì?” Cho dù gia thế của Hạng Dư Khang bà đã biết một ít, nhưng vẫn cố ý làm bộ như không biết mà ở trước mặt mọi người hỏi.

Bà cố tình ở trước mặt mọi người hỏi ngọn nguồn của Hạng Dư Khang, muốn anh hiểu được anh không có xứng với Nhan gia.

“Con là từ Nam bộ đến Đài Bắc , cha mẹ đều mất lúc còn rất nhỏ, là thân thích thay phiên nuôi con lớn.” Hạng Dư Khang thẳng thắn thành thật không kiêng kị mà nói ra thân thế của mình.

Trước khi tới nơi này, anh đã hạ quyết tâm thành thật nói ra thân thế của anh, cho nên đối mặt với Chu Mĩ Quyên, anh có thể ung dung ứng phó.

Chu Mĩ Quyên nhăn nhăn mày liễu kẻ mỏng, cố ý nhấn mạnh,” Thì ra cậu là một cô nhi!” Giọng điệu phẳng phát mất cha mất chỗ dựa là một loại tội ác.

Không có chịu một chút ảnh hưởng từ ngữ khí không tốt của Chu Mĩ Quyên, Hạng Dư Khang lơ đãng mà gật đầu,” Đúng! Bây giờ còn có liên lạc là ông bà ở Nam bộ, đến nỗi các thân thích khác cũng rất ít lui tới.”

“Vậy bọn họ là vọng tộc sao? Có kinh doanh cái gì cụ thể không?” Chu Mĩ Quyên nhân câu trả lời không rõ ràng của anh mà rất không hài lòng ép hỏi.

Nghe thấy mẹ hỏi liên tiếp, mặt của Nhan Bái Dung đỏ lên kháng nghị,” Mẹ, mẹ đây là vấn đề gì?” Đây căn bản là muốn Hạng Dư Khang mất mặt ở trước mặt mọi người!

Chu Mĩ Quyên bĩu môi, xem thường kháng nghị của con gái,” Mẹ hỏi cẩn thận có quan hệ gì? Con phải biết rằng, người lui tới cùng với chúng ta đều có uy tín danh dự!” Ngụ ý, giống như cái tên Hạng Dư Khang này không biết từ đâu nhảy ra, không xứng kết giao cùng với bọn họ.

Nói xong, còn cố ý nhìn mặt của Hạng Dư Khang, muốn xem anh có phải vì vậy mà phát hỏa không.

Nhưng Hạng Dư Khang vẫn không ngang ngược mà trả lời,” Bọn họ là người thường, không có làm gì lớn, chỉ là hơn nửa đời người tầm thường.” Ông bà với hắn mà nói, là thân nhân trên đời này anh có được, ở trước mặt Chu Mĩ Quyên, anh sẽ không lấy bình thường của bọn họ mà hổ thẹn.

“Là như thế này sao?” Chu Mĩ Quyên hỏi, hiển nhiên đối với hành động của Hạng Dư Khang có chút không vui.

Bà hé miệng suy nghĩ một chút, xem vấn đề gì có thể khiến cho Hạng Dư Khang khó xử. Nhưng mà, vấn đề kế tiếp của bà còn chưa có xuất hiện thì, đã nhận được bất mãn của con gái.

“Mẹ, mẹ còn muốn hỏi cái gì?” Nhan Bái Dung vội vã bảo vệ Hạng Dư Khang, mở miệng ngăn chặn mẹ làm khó dễ.

“Tiểu Dung, sao khẩu khí của em có thể đối mẹ kém như vậy?” Nhan Gia Hiền bên cạnh lên tiếng khiển trách em gái, không chấp nhận cô vì bạn trai mà làm trái ý của mẹ.

“Anh, không phải khẩu khí của em kém, anh xem mẹ đây là vấn đề gì?” Nhan Bái Dung buồn bực mà phản bác.

“Gia Hiền, đừng trách em gái con, ai bảo con gái trưởng thành, liền một lòng hướng về người khác, ngay cả mẹ hỏi thêm vài câu cũng không được!” Về mặt Chu Mĩ Quyên ai oán.

Nghĩ đến con gái từ trước đến nay tri kỷ, nghe lời, nhưng lại vì bạn trai mà trách bà, tức giận này bà trực tiếp tính lên trên người Hạng Dư Khang.

“Mẹ, con không nghĩ như vậy, con cho rằng mẹ không nên làm khó dễ Khang.....” Nhan Bái Dung nói đến một nửa đã bị tức giận của mẹ đánh gãy.

“Làm khó dễ? Tôi hỏi có chút vấn đề mà kêu làm khó dễ? Phản ! Phản ! Cô có coi tôi là mẹ cô hay không, lại còn ra mặt che chở cho người ngoài?” Chu Mĩ Quyên nổi giận dùng ngón tay chỉ trích.

Nhan Bái Dung vô cùng chán nản, quả thực là làm trộm kêu trộm, Mẹ, sao mẹ lại..... Đột nhiên, một bàn tay khoát lên trên vai cô, ngăn trở cô cãi nhau với mẹ.

Nhan Bái Dung nhìn Hạng Dư Khang ngồi ở bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú ấm áp kia của anh bình thản tựa hồ không vì mẹ luôn nhắm vào anh mà tức giận.” Không cần vì anh mà cãi nhau với mẹ em, bà là mẹ em, làm mọi chuyện đều là vì em!”

Anh cũng không hy vọng Nhan Bái Dung vì anh mà ồn ào với mẹ, chỉ cần cô một lòng che chở anh, thì anh vô cùng cảm động rồi.

“Nhưng mà mẹ không nên đối với anh.....” Cô sợ anh chịu uất ức.

Hạng Dư Khang lắc đầu, gương ý cười nói:” Sẽ không, da mặt anh dày lắm, dù mẹ em miệng lưỡi lợi hại thế nào, cũng không đâm được da mặt dày của anh.” Vì làm cho cô yên tâm, anh sẽ yên lặng thừa nhận giọng mỉa mai của mẹ cô.

Anh cũng không phải không có tự giác, trước khi đến đây, anh đã nghĩ đến tình cảnh của mình sẽ rất gian nan, tuy nói lửa đạn của Chu Mĩ Quyên thập phần mãnh liệt, nhưng mà cũng không đến nỗi làm cho anh khó có thể ứng phó.

Nhan Bái Dung dịu dàng liếc nhìn Hạng Dư Khang, rồi mới thu hồi tầm mắt, chuyển hướng về phía mẹ đang có vẻ giận, “Thực xin lỗi mẹ, khẩu khí của con không tốt.”

Cô càng thiên vị Hạng Dư Khang, có lẽ càng không được mẹ thông cảm.

Chu Mĩ Quyên khinh xuy một tiếng, nghĩ đến mẹ con không cùng tâm, liền phẩy mặt đi không nhìn tới con gái nữa.

Nhan Bái Dung rất xấu hổ, xem ra mẹ hiểu lầm cô rất lớn, cô hắng giọng, nhìn về phía cha này giờ không nói lời nào, “Ba, hình như mẹ giận con.”

Hy vọng cha lý trí có thể lên tiếng giúp cô khuyên nhủ mẹ, đừng có tức giận cô.

Nhan Bái Nguyên nhìn vợ, lại chuyển hướng về phía con gái, “Mẹ con hơi nóng nảy một chút, nhưng cũng là mẹ con, không thể đối đãi với mẹ con như vậy.”

Ông vẫn chưa khuyên nhủ vợ như Nhan Bái Dung mong muốn, ngược lại yêu cầu con gái không chế tính tình, đừng có duy trì phản đối ý kiến với vợ.

Ông dời tầm mắt lên trên người của Hạng Dư Khang, “Hiện tại cậu đang làm cái gì? Cậu làm thế nào mà quen biết với Tiểu Dung?”

Nhằm vào vấn đề của Nhan Bá Nguyên, Hạng Dư Khang ngồi nghiêm chỉnh trả lời:” Hiện tại ban ngày con lái tắc xi, buổi tối học đại học ban đêm, còn như làm thế nào quen biết Tiểu Dung, là vì có một ngày cô ấy ngồi tắc xi của con.”

Anh nói xong, trừ bỏ Nhan Bá Nguyên và Nhan Bái Dung, thì mọi người đều ồ lên. Không biết là vì công việc và bằng cấp của Hạng Dư Khang không xứng với Nhan Bái Dung, hay là đối với chuyện hai người quen biết mà cảm thấy giật mình?

Đây đối với Diêu Tuấn Khiêm hôm nay làm người tiếp khách mà nói, là cực kỳ không thể tiếp nhận, làm thế nào cũng không tưởng tượng được anh ta đã hao tổn tâm cơ theo đuổi Nhan Bái Dung, nhưng lại chọn một người đàn ông mà mọi thứ đều không bằng anh ta?

Lại còn là một tài xế tắc xi! Cô ấy đem xe danh tiếng trăm vạn của anh ta trở thành đồng sắt vụn sao? Trong lòng anh ta có phần không thích thú.

“Lái tắc xi?!” Diêu Tuấn Khiêm cố ý kêu lên. Mắt thấy mọi người chú ý đến chỗ anh ta, nhất là mắt đẹp nhìn chăm chăm vào Nhan Bái Dung không tha, buông ra nụ cười của một kẻ xảo trá,” Nếu muốn đổi công việc thì có thể tới tìm tôi, công ty chúng tôi đang mời ứng cử viên quản lý tài xế.”

Nhan Bái Dung hung tợn trừng liếc Diêu Tuấn Khiêm, cô vốn đã rất chán ghét anh ta, giờ lại nghe thấy những lời này của anh ta, cô tức giận đến muốn đuổi anh ta đi.

Cô nhỏ giọng nói với Hạng Dư Khang:” Đừng để ý tới người nhảm chán này!” Sau đó quay đầu nhìn về phía cha,” Khang nói là sự thật, con là ngồi xe tắc xi anh ấy lái mới biết anh ấy.”

Cô dám ở trước mặt hứa hẹn, là hiểu rõ cha sẽ không vì công việc thấp kém mà khinh thường người ta.

Nhan Bá Nguyên gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn không ra khác thường, ông ấy nhìn Hạng Dư Khang, hỏi:” Cậu sẽ lái tắc xi cả đời sao? Cậu có mong đợi gì ở tương lai?” Cùng bật ra với lời này là ánh mắt tinh nhuệ.

Thần sắc của Hạng Dư Khang chợt tắt, nghiêm túc trả lời:” Trước kia đến Đài Bắc, tôi không có thành thạo một nghề nào, cho nên con chỉ có thể chọn công việc có thể làm được, chính là lái tắc xi. Bác trai, con sẽ không lái tắc xi cả đời, hiện tại lái xe chỉ là vì sinh kế, chờ sau khi con tốt nghiệp, con sẽ tìm một phần công việc có liên quan đến sở học hiện tại.”

Nhan Bá Nguyên thần nhiên nhìn Hạng Dư Khang, cũng không dễ dàng buông tha cho anh.” Như vậy, cậu muốn làm thế nào để cho tôi an tâm giao con gái cho cậu? Tuy rằng nói còn quá sớm, nhưng, muốn làm con rể của tôi tuyệt đối không chỉ là có một phần công việc vững chắc là được.”

Lời nói của Hạng Dư Khang mặc dù nói tứ bình bát ổn (sóng yên biển lặng), không có thêm mắm thêm muối, nhưng đây không phải là đáp án Nhan Bá Nguyên muốn nghe, ông có một phần chờ mong đặc biệt đối với Hạng Dư Khang, chờ đợi có thể từ trong miệng của anh ta nghe được chỉ hướng của anh ta.

Nhan Bái Dung nghe xong vô cùng khẩn trương,” Ba.....”

“Con gái, nếu đối tượng của con tầm thường không có chí tiến thủ, thì không phải đã phụ lòng ba dạy con từ nhỏ sao? Ánh mắt chọn đàn ông của con cũng chỉ là vì bộ dạng đối phương xinh đẹp, không để ý anh ta chỉ là một cái gối tiêu hoa sao? Làm vợ chồng là chuyện cả đời, con ở trong loại gia đình này của chúng ta cũng đã nghe biết, tuyệt đối không thể chấp nhận người chồng chỉ là một phạm phu tục tử (người thường).”

Những lời nói quả thật là đang nhắc nhở Nhan Bái Dung trăm ngàn đừng bị tình yêu làm cho hôn mê đầu óc, mà xem nhẹ bên trong của người đàn ông.

Lời nói của cha cũng không phải là không có lý, nhưng mà chỉ vì Hạng Dư Khang không phải là lớn lên ngâm thìa vàng, thì xem thường thành tựu tương lai của anh ấy, không khỏi quá mức vô đoán à.” Ba, nhưng mà.....”

“Tiểu Dung, lời bác trai nói đúng.” Hạng Dư Khang ngăn trở Nhan Bái Dung tiếp tục biện hộ cho anh, thái độ nghiêm cần, ánh mắt xinh đẹp sáng ngời nói:” Bác trai, con sẽ không ở thời điểm chưa làm được gì mà yêu cầu bác gả Tiểu Dung cho con, đương nhiên phải chờ sau khi con có sự nghiệp mới dám mở miệng với bác.”

Chu Mĩ Quyên đột nhiên ở bên cạnh chen mồm vào,” Thời điểm nào? Chắc không phải là muốn Tiểu Dung chúng tôi chờ hai, ba mươi năm chứ?” Thanh âm cao vút có vẻ rất cay nghiệt.

“Mẹ, cho dù hai, ba mươi năm con cũng nguyện ý chờ!” Nhan Bái Dung lập tức phản kích, rồi nắm chặt tay của Hạng Dư Khang, biểu đạt quyết tâm của cô.

Hạng Dư Khang rất là cảm động, cầm ngược lại tay nhỏ bé của Nhan Bái Dung, che chở ở trong lòng bàn tay.

Chu Mĩ Quyên giận không thể át, nhưng ánh mắt lợi hại của chồng đã cản trở chê bai của bà.” Tùy anh!” Bà thở phà phì nói.

Nhan Bá Nguyên tiếp tục vấn đề vừa rồi,” Giọng điệu của phu nhân tôi không tốt, nhưng vấn đề của bà ấy cũng không có sai, thời đại này, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng càng lúc càng không dễ dàng, cậu thật sự muốn Tiểu Dung nhà chúng tôi chờ cậu hai, ba mươi năm sao?”

Hạng Dư Khang sửng sốt một chút, thần sắc lập tức khôi phục biểu tình tự nhiên,” Bác trai, ngay cả con cũng không thể đoán trước tương lai của con sẽ như thế nào, nhưng mà bác có thể yên tâm, con sẽ không để cho Tiểu Dung chờ con hai, ba mươi năm, con sẽ thừa dịp mấy năm này tạo dựng sự nghiệp, để thực hiện lời hứa của con với Tiểu Dung.” Thanh âm của anh tuy rằng vững vàng, nhưng là ánh mắt trong veo hiện ra lòng tự tin kiên quyết.

Anh sẽ ở bốn, năm năm sau đó, lấy thành công chứng minh với mọi người, anh cũng không phải nói suông mà không làm!

Nhan Bá Nguyên nghe vậy mặc dù không hài lòng, nhưng miễn cưỡng còn có thể chấp nhận,” Hy vọng cậu có thể nói được làm được, đừng để cho Tiểu Dung thất vọng.”

Xem ra Hạng Dư Khang hình như qua được cửa của cha, tảng đá lớn trong lòng Nhan Bái Dung cuối cùng cũng thả xuống. Trừ bỏ mẹ vẫn đối Hạng Dư Khang không thân thiện, người khác cũng bởi vì thái độ của cha mà mềm hoá, tự do bắt chuyện với Hạng Dư Khang.

Trong mắt của Nhan Bái Dung tình yêu của Hạng Dư Khang là không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong lòng hy vọng cha có thể giống như mình yêu thích anh, hơn nữa yêu thích ưu điểm của anh.

“Tiểu Dung.” Hạng Dư Khang nhẹ gọi cô thất thần.

“Chuyện gì?” Nhan Bái Dung giương mắt nhìn về phía Hạng Dư Khang, đối ý cười áy náy trên mặt anh mà mờ mịt khó hiểu.

“Thật xin lỗi! Làm cho em và mẹ cãi nhau.” Hạng Dư Khang áy náy nói.

“Là em phải nói xin lỗi mới đúng! Mẹ em thanh thế như vậy.....” Nhan Bái Dung vẫn cảm giác được đối địch của mẹ.

“Anh không sao, tất cả chuyện này đều là vì em, anh sẽ không trách bà.” Hạng Dư Khang cũng không trách cứ bà Nhan.

“Khang.....” Nhan Bái Dung cảm kích nhìn anh.

“Anh thật sự không sao, Tiểu Dung.” Hạng Dư Khang cho cô một nụ cười kiên định.

Anh biết, mặc kệ là Chu Mĩ Quyên khiêu khích, hay là Nhan Bá Nguyên có yêu cầu nghiêm khắc với anh, anh đều phải nhận, bởi vì đây không chỉ là vì mình, cũng là vì Nhan Bái Dung không ngừng bảo vệ mình, anh tuyệt đối không thể làm cho cô thất vọng!

Sau khi tiễn Nhan Bái Dung và Hạng Dư Khang rời đi, Nhan gia lập tức mở một cuộc họp gia đình.

Diêu Tuấn Khiêm bị Nhan Bái Dung bỏ qua cả ngày, vốn là phải rời khỏi, nhưng Chu Mĩ Quyên cực lực giữ anh ta lại, muốn anh ta cũng tham dự cuộc họp này.

Mặc kệ ở bên ngoài hoặc ở nhà, Chu Mĩ Quyên vĩnh viễn là người cầm đầu làm khó dễ.” Mẹ không đáp ứng Tiểu Dung và người đàn ông kết giao!” Nói đến Hạng Dư Khang, vẻ mặt bà chán ghét.

Ý kiến của bà, lập tức đạt được đồng ý ở đây, đều phụ họa.

“Bác gái, bác nói đúng! Đừng nói gia thế không tương xứng, mà ngay cả điều kiện chính bản thân người đàn ông kia cũng không đúng quy cách, con dám nói, nếu tương lai Tiểu Dung gả cho người đàn ông kia, nhất định sẽ bất hạnh.” Diêu Tuấn Khiêm xuất phát từ ghen tị mà to gan tiên đoán.

“Đúng vậy! Mẹ, Tuấn Khiêm nói đúng đo, con vừa nghe người đàn ông kia lái tắc xi thì thiếu chút nữa té xỉu! Anh ta là ai chứ? Dám leo lên Nhan gia chúng ta, anh ta thu nhập một tháng lái tắc xi, cũng không đủ chi phí Tiểu Dung trang điểm.” Trương Tâm Huệ đã ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, đối với cô em chồng ưu ái một người không bằng em họ cô, thì thật sự cảm thấy khinh thường.

Mỗi người bắt đầu bàn tán??? Nói Hạng Dư Khang không tốt, kết luận mặc kệ làm thế cũng phải phá hư kết giao của Nhan Bái Dung và anh.

Nhưng mắt sắc của Chu Mĩ Quyên phát hiện chồng vẫn không phản đối theo mọi người.” Bá Nguyên, anh không ủng hộ cách làm của em sao?” Nghĩ đến chồng không có đứng ở bên cạnh bà cùng chung mối thù, thì không khỏi tức giận.

“Mĩ Quyên, Hạng Dư Khang là con gái chúng ta lựa chọn, chúng ta có thể can dự sao?” Nhan Bá Nguyên hỏi lại.

Ông cảm thấy nhân phẩm của Hạng Dư Khang cũng không tệ, không giống vợ ông nói đắc tội không thể xá.

Ông không có quan niệm dòng dõi giống như vợ, lặn lội ở giới ngân hàng nhiều năm, làm cho ông có cơ hội nhìn thấy không ít người không có bối cảnh gì mà lại làm cho sự nghiệp sinh động.

“Đương nhiên có thể!” Chu Mĩ Quyên nâng cao giọng,” Sao có thể gả Tiểu Dung cho một tên nhà nghèo? Tiểu Dung bị tên đó làm cho đầu óc hôn mê, chúng ta làm cha mẹ hẳn là phải toàn lực ngăn cản.”

Trong lòng bà, môn hộ ngang nhau là vị trí thuận lợi thứ nhất, còn như con gái có thích đối phương hay không, là vấn đề tiếp theo.

“Tuy rằng cậu ta nghèo, nhưng ở trong mắt anh, cậu ta không phải là vật trong ao (cá hóa rồng), nói không chừng ngày nào đó có thành tựu chúng ta không tưởng được.” Hạng Dư Khang cứ chỉ tự nhiên, bình thản ung dung, thắng được ấn tượng tốt của Nhan Bá Nguyên.

Chu Mĩ Quyên cười lạnh,” Làm thế nào mà có thành tựu thắng được qua anh chứ? Hiện tại anh quản lý là ngân hàng số một cả nước, cái dạng nhân tài gì không thể làm con rể anh, sao phải chọn một tên nhà nghèo?”

Nhan Bá Nguyên vừa nghe, cảm thấy lời nói của vợ tuy rằng chanh chua, nhưng không phải không có đạo lý.

Trên thực tế khi ông, chỉ cần trải qua bồi dưỡng, đợi một thời gian nhất định Hạng Dư Khang có thể làm được; Nhưng mà..... trên thương trường đủ đàn ông có tài hoa, hơn nữa tương lai của Hạng Dư Khang còn không có chắc chắn, nếu muốn cho con gái hạnh phúc, thì nên làm cái gì bây giờ?

Liên lụy tới hạnh phúc tương lai của con gái, Nhan Bá Nguyên thấy rõ phải cẩn thận.

“Ba! Có thể để cho con nói một chút hay không?” Nhan Gia Hiền con trai duy nhất của Nhan gia đột nhiên lên tiếng.

“Gia Hiền, con nói xem.” Nhan Bá Nguyên cũng muốn tiếp thu ý kiến của con.

“Ba, người đàn ông như Hạng Dư Khang, trừ bỏ lúc trước con giao cho ba một ít tư liệu bên ngoài, ngày hôm qua con lại nhận được tư liệu mới, trên đó có liên quan đến chuyện hấn ở Nam bộ, sau khi con xem xong.....” Khẩu khí của Nhan Gia Hiền khoe khoang mê hoặc, khiến cho mọi người chú ý.

“Sau khi xem xong con cảm thấy như thế nào?” Chu Mĩ Quyên khó hiểu hỏi.

Nhan Gia Hiền xoay người bảo vợ,” Tâm Huệ, có thể đến thư phòng, giúp anh lấy túi tư liệu đặt ở trong cặp tài liệu hay không?”

Trương Tâm Huệ nhanh chóng dựa theo dẫn dò của vọt tới thư phòng, sai khi lấy được tư liệu điều tra, thì lập tức giao cho ba chồng Nhan Bá Nguyên.

Nhan Bá Nguyên rút ra toàn bộ tư liệu trong gói to, vừa thấy tư liệu xuất thân của Hạng Dư Khang, thì không khỏi thay đổi sắc mặt.

Nhìn thấy thần sắc của chồng trở nên cứng lại, Chu Mĩ Quyên tò mò đoạt lấy tư liệu từ trong tay ông, chỉ xem mấy hàng liền la lớn:” Cái gì?! Tên này lại bị bắt đến viện cảm hóa?”

7. Chương 7

Chúc phúc đến chậm

Chung quy nó cũng sẽ tới

Đến lúc chúng ta thản nhiên yêu nhau – cả cuộc đời.....

Nhan Bái Dung cùng theo Hạng Dư Khang rời khỏi nhà, trải qua một cuộc Hồng Môn Yến, tình cảm của hai người càng tăng lên, vui vẻ mà trở về chỗ thuê tầng năm.

Nhan Bái Dung đã quen đem chỗ ở của Hạng Dư Khang trở thành một căn nhà khác, vừa tới nơi này, thì lập tức cởi giày, quần áo, thay T-shirt cùng quần bò thoải mái.

“Em đến giúp anh.....” Cô thay đổi xong, thì lập tức hỗ trợ cởi quần áo cho Hạng Dư Khang.

“Được! Em tới giúp anh cởi áo sơmi.” Hạng Dư Khang ngẩng mặt, để cho Nhan Bái Dung thuận lợi cởi bỏ cúc áo trên cổ áo sơmi.

Nhan Bái Dung lấy bàn tay nhỏ bé vừa cởi bỏ từng cái cúc áo trên áo sơmi, vừa hỏi:” Khang, anh cảm thấy ba em như thế nào?”

Hạng Dư Khang nhướn mày một chút,” Nhìn ra được ông ấy là một chủ ngân hàng rất giỏi!” Nhan Bá Nguyên trầm ổn và khôn khéo, là một chủ ngân hàng thành công nhất định phải có điều kiện.

“Thật sự?!” Nhan Bái Dung thoải mái mà cười nhẹ, cô bắt đầu phát biểu kết luận quan sát buổi chiều hôm nay.” Em nói với anh, ngoại trừ vừa mới bắt đầu đoán không ra, sau đó em cảm thấy ba thoát nhìn rất tán thưởng anh.”

Ý trung nhân có thể được người cha kính yêu nhất tán thành, làm cho cô thực vui vẻ.

“Tán thưởng Anh cảm thấy cũng không đến nỗi, nhưng thật ra bác trai không lấy gia thế chọn người.” Hạng Dư Khang thận trọng nói.

Đối với bà Nhan Chu Mĩ Quyên ngạo nghễ kỳ thị, vẻ mặt của Nhan Bá Nguyên đối với anh coi như ôn hoà. Nhưng anh không lạc quan giống Nhan Bái Dung, đáy mắt của Nhan Bá Nguyên vẫn là ẩn dấu nghi hoặc với anh.

Nhan Bái Dung bỗng nhiên ngừng động tác trên tay, biểu lộ xấu hổ,” Thực xin lỗi, Khang, mẹ em..... bà thật sự rất vô lễ..... Em.....” Lần đầu nhìn thấy bộ dáng mẹ hờn hĩnh, thì cô có chút khó chịu.

Hạng Dư Khang lấy ngón tay ngăn câu kể tiếp từ trong miệng nhỏ của cô, cổ họng phát ra thanh âm dịu dàng an ủi.” Ngốc, không cần thay mẹ em giải thích với anh, em cũng không thể chi phối ý nghĩ của mẹ em với anh, trên thực tế, anh cũng có chút đồng tình với bà.”

Nhan Bái Dung kinh ngạc mà ngẩng mặt nhìn anh chăm chú, trong mắt tràn ngập khó hiểu,” Đồng tình với bà? Vì sao?” Cô không rõ mẹ cả vú lấp miệng em thì có chỗ nào đáng để người đồng tình.

“Bởi vì bà có một cô con gái không thông cảm với khổ tâm của bà, lại còn làm trái ý của bà, biểu hiện hôm nay của chúng ta đã làm tổn thương trái tim của bà.”

Nghe vậy, Nhan Bái Dung nhin không được mà cãi lại, "Cái này cũng không thể trách em, ai bảo mẹ..... còn chưa hiểu biết con người của anh thì đã ngay lập tức bài bác anh."

"Bà lo lắng cho ái nữ, sợ con gái gặp phải tên đàng đở tử (tên dân dục phóng đởng)! Có lẽ có ngày chúng ta làm cha mẹ người ta rồi, thì mới hiểu được bản khoản của bà? Nói thực ra, mẹ em thật sự không đơn giản, có mấy lần bà tấn công rào rạt, thiếu chút nữa thì anh chống đở không được....." Hạng Dư Khang dịu dàng nhìn chăm chú vào Nhan Bái Dung, "Là em không ngừng bảo vệ anh, vì anh mà em và mẹ đối chọi gay gắt, mới không khiến cho anh tông cửa xông ra ngoài....."

"Khang....." Nhan Bái Dung không tự chủ mà lâm vào trong ánh mắt nhu tình như nước của anh.

"Tiểu Dung, hôm nay anh có nói cho em biết, anh yêu em chưa?" Khuôn mặt say đắm của Nhan Bái Dung, làm cho Hạng Dư Khang rục rịch.

Mặt của Nhan Bái Dung đỏ hồng, rồi lắc đầu ấp úng nói: "Không có....."

Hạng Dư Khang nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, thì thào tự nói, "Như vậy, hẳn là anh nên dùng hành động để nói cho em biết mới đúng....."

Nhan Bái Dung kiễng mũi chân, ngẩng khuôn mặt lên, vũng vàng mà tiếp nhận nụ hôn của Hạng Dư Khang. Anh nặng nề mà hôn cô, đầu lưỡi nhanh chóng đẩy cái miệng nhỏ nhắn ra chui vào, giống như muốn mượn cái hôn sâu này để biểu đạt dục hỏa rừng rực đẩy lên vì cô.

"Ừm....." Hai tay khoác lên trên cổ của Hạng Dư Khang, Nhan Bái Dung mở cái miệng nhỏ ra, mặc cho miệng lưỡi của anh phiến vân phúc vũ.

Hai người hôn thật sâu thật nồng, lưỡi của anh xâm lược, dùng mãnh cùng lửa nóng như vậy, khiến cho cô lập tức yếu đuối vô lực.

Hạng Dư Khang một tay đỡ lấy thắt lưng của Nhan Bái Dung, một tay vuốt lưng của cô, chống đỡ thân thể như nhũn ra của cô.

"Khang....." Cô cắt đứt nụ hôn này, hơi thở dồn dập dựa vào trên người anh.

"Tiểu Dung, anh muốn em....." Anh chèn lên eo ôm lấy cô.

"Anh muốn làm gì?" Hạng Dư Khang vẫn chưa mang cô đến trên giường, mà là hướng trái ngược đi đến phòng bếp.

Đi qua phòng bếp nhỏ, đi vào mặt sau phòng tắm miễn cưỡng thì có thể chứa được hai người, Nhan Bái Dung khó hiểu mà cúi đầu nhìn về phía Hạng Dư Khang." Khang....."

Hạng Dư Khang ngẩng đầu chớp mắt cười với cô, khoe miệng bật ra một chút điên cuồng, "Chúng ta chưa từng tắm uyên ương, cho nên anh muốn thử xem."

"A! Cái gì?!" Nhan Bái Dung trong lòng cả kinh, mặt ửng đỏ mê người.

"Tuy rằng nơi này không lớn, nhưng ở trong phòng tắm nho nhỏ này mà tắm uyên ương, lại có một phong vị khác." Ánh mắt của anh nhìn cô trở nên lắng lơ, dục hỏa hỗn loạn.

Anh buông cô, thuận tay đóng cửa phòng tắm." Anh có thể hầu hạ cởi quần áo cho em không? Tiểu thư mê người của anh."

"Đương nhiên có thể." Nhan Bái Dung áp chế e lệ, mà hào phóng đáp ứng.

Hạng Dư Khang cởi quần áo của cô ra từng cái từng cái một, ở trên cổ của cô ấn một dấu hồng, thì mới thỏa mãn mà cởi quần lót của cô.

Nhất thời trần như nhộng, nên trên mặt Nhan Bái Dung đỏ ửng càng đậm càng xinh đẹp.

Ánh mắt tham lam của Hạng Dư Khang nhìn thẳng đường cong quyến rũ của cô, nắm lấy vú mềm đầy đặn, nhin không được mà khen, "Mặc kệ lúc nào, cũng làm người ta thêm nhỏ dãi ba thước như vậy....." Anh khẽ liếm quầng vú phấn hồng ngọt ngào.

“A — Khang —” Ngực bỗng nhiên bắn ra một chút tê ngứa, cảm quan nguyên bản ngủ say đã thức tỉnh.

Anh buông vú mềm đầy đặn, tà tứ cười,” A..... Bảo bối, bộ quần áo này của anh cần em hỗ trợ cởi, không biết em có nguyện ý hay không?” Bị tư thái quyến rũ của cô hấp dẫn, anh vội vã muốn cởi sạch cùng cô tắm.

“Ừ!” Tay nhỏ bé run rẩy lập tức đặt lên ngực rắn chắc của anh, bởi vì rất mê luyện dưỡng mãnh mẽ cùng cường tráng của anh, sau khi cởi áo của anh, đôi tay nhỏ bé vẫn đang dừng lại ở trên của anh.

Khác hẳn với mềm mại cùng mềm mại của cô, trong ngực anh tựa như loại thiết bản cứng chắn, cô dịu dàng vỗ về, nhìn thấy đầu vú của anh cũng đứng vững giống như của cô, thì nhin không được mà dừng lại động tác.

Anh đã thăm tâng sờ hôi mỏng, và hơi cười,” Bảo bối, cơ thể của anh giống như của em, đều chịu không được kích thích rất nhỏ.”

“Anh cho phép em sờ thân thể của anh không?” Lời nói của anh khiến cho cô muốn được thăm dò.

Anh nắm đầu vai của cô, che lại kích động trong lòng,” Bảo bối, anh cầu còn không được.” Ý niệm tâm nguyên ương tạm thời để qua sau đầu, chờ kích thích trực tiếp trước thỏa mãn sau thì lại đến hưởng thụ.

Cô lập tức mang theo hưng thú mà bắt đầu thăm dò thân thể cường tráng của anh, tay bé nhỏ có lực từ bả vai chạy đến thắt lưng bằng phẳng, xoay quanh một trận, đạt được thỏa mãn sau, mới lộn trở lại trên ngực hơi hơi gồ lên.

Mắt đẹp của cô lấp lánh nhìn thấy trái tim của anh đang cổ động hưng phấn, kim lòng không đậu mà ngậm một bên đầu vú.

Thoáng chốc, anh không thể khắc chế mà lên tiếng rên,” A —” không uống công ngày thường anh dốc lòng dạy, cô học được kỹ thuật dùng lưỡi của anh, thuần thực mà trêu chọc đầu vú mẫn cảm.

Phản ứng của anh kịch liệt giống như lúc cô bị anh trêu chọc, càng khiến cô hăng say mà thay phiên liếm láp, cắn nhẹ, lúc hơi thở của anh càng lúc càng nặng, thì hàm răng không ngừng cắn mũi nhọn cứng rắn như tảng đá, không chỉ có dùng cái miệng nhỏ nhắn nóng cháy ngậm chặt, mà hai tay cũng không buông tha trêu chọc trong lồng ngực dày rộng.

Lồng ngực của anh kịch liệt chấn động, ngẩng đầu lên bật ra rên rỉ sau, hai tay trống đột nhiên đi xuống nắm khe hông của cô.

Anh vừa xoa nắn hông tròn của cô, vừa kêu to:” A! Bảo bối, hiện tại em đang làm cái gì?”

Cô đột nhiên thoát khỏi kiềm chế của anh, cái miệng nhỏ nhắn nóng cháy trượt một đường xuống, cuối cùng tạm dừng thắt lưng của anh.

Cô cười khê gợi lên một chút bồn chồn mà ngẩng đầu nhìn anh,” Em muốn anh đoán xem!”

Nhìn thấy tay nhỏ bé của cô lớn mật đặt ở trên quần lót, anh căn bản không cần đoán,” A.....” trong đầu lại xuất hiện hình ảnh thâm tà, cái hông chọc đi phía trước một cái.

Thấy anh chủ động đưa về phía trước, tay nhỏ bé của cô lập tức buông quần lót của anh ra, cởi quần anh xuống, trực tiếp đối mặt với hùng dũng oai vệ mà phấn khích.

Cực đại trước mắt chỉ lớn hơn ngón chân, đang vênh vênh vào vào, khiến Nhan Bái Dung quỳ trên mặt đất bị kinh sợ, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đây là lần đầu tiên cô dùng miệng nhắm nháp to và dài của anh, trong khoảng thời gian ngắn, đột nhiên to lớn của anh khiến cô không biết làm sao, cuống quýt dùng ánh mắt cầu cứu với anh.

Anh tiếp nhận cầu cứu cô phát ra, cố nén dục hỏa điên cuồng, từ yết hầu nam tính phun ra thanh âm,” Bảo bối, nhớ trước kia anh làm thế nào yêu em không? Cầm nó, sau đó nhẹ nhàng liếm mút.....”

Cô nhất thời nhớ lại cảnh tượng sống động, gò má đỏ hồng, sợ hãi đưa tay nắm kiên định của anh, kính sợ mà lay vài lần sau, nhắm mắt lại và đầu lưỡi mềm mại lộ ra khê liếm.

“A —” Anh cảm giác nóng ướt của cô, lập tức không thể tự chế mà rống một tiếng.

Bởi vì thương anh, cũng bởi vì cam tâm tình nguyện, nên cô rất nhanh quên mất e lệ cùng khó chịu, cái lưỡi dính hương sử dụng tấy cả chiêu thức liếm láp, hôn mút, trêu chọc phân thân của anh yêu quý nóng bỏng của cô, dù phát sưng cùng khỏe mạnh.

Không gian phòng tắm nhỏ hẹp căn bản không ngại thân thể tình nhân lưu luyến, cô toàn lực ứng phó muốn cho anh hưởng thụ vui sướng lớn hơn nữa.

Anh cảm giác được máu sôi trào quanh thân, hơn nữa từng đợt vọt lên trên ót, dựa vào ý chí mạnh mẽ mới miễn cưỡng có thể chống đỡ hai chân, nhận trêu chọc câu liên tục của cô.

Thái dương của anh không ngừng đỏ mờ hôi, dùng sức hấp thụ không khí nóng cháy,” A..... Bảo bối..... Đừng có ngừng.....” cái miệng nhỏ nhắn của cô làm cho dục hỏa trong cơ thể anh càng lúc càng căng tràn.

Anh điên cuồng thúc giục làm cho cô càng ra sức biểu hiện, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm thô ách không như bình thường của anh, cầu xin cô,” Bảo bối, xin thương xót..... Bắt nó ngậm ở miệng.....”

Cô lấy hai tay cầm kiên đỉnh không ngừng nhảy lên, không lưỡng lự mà thay đổi phương thức giữ lấy, nuốt vào miệng.

Thoáng chốc, cái miệng nhỏ nhắn của cô nhồi vào lửa nóng tráng kiện của anh, khoang miệng tất cả đều là hương vị nội tiết tố của nam tính.

Ngậm thô to của anh, cô kinh hãi mà hướng anh xin giúp đỡ,” Ừm.....” của anh thật sự quá dài, đọng đến cổ họng của cô, muốn phun lại không thể phun, làm cho cô thập phần không thoải mái.

Anh nhìn xuống ý niệm muốn lay động cái mông trong đầu, khoe miệng căng lên khổ sở,” Thả lỏng cơ trên mặt em, sau đó chậm rãi thôi lui, lại ngậm.....” Nói xong những lời này, thì anh mờ hôi đầm đìa, thở gấp giống như chạy xong năm ngàn mét vậy.

Cô lập tức dựa theo chỉ đạo của anh, thả lỏng đường cong trên mặt, trước rút ra lại nuốt vào. Khi rên rỉ vui sướng của anh rơi vào trong tai cô, thì cô lập tức biết cô đã làm đúng rồi!

Kế tiếp, anh ngẩng cao kiên đỉnh ở trong cái miệng nhỏ nhắn ướt át của cô ra vào, xuyên qua thoải mái, cô tập trung ngậm, hút, trêu chọc kích tình cuộn cuộn không dứt của anh trở mình mà không thể tự thoát ra được.

“A — A —” Vì phát tiết sảng khoái trong cơ thể, anh không ngừng gầm rú, thân thể kiên cường của mình bị cô chinh phục, ôn hòa mà thần phục cô.

Anh dùng lực đóng đưa cái mông, phối hợp với cô làm người ta run sợ phun ra nuốt vào, không biết điên cuồng kêu mấy lần sau, anh gọng gàng rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt của cô, nâng cô đang kinh ngạc đứng lên.

Bất ngờ không kịp phòng thủ lại bị bắt đối mặt anh, Nhan Bái Dung còn không kịp hiểu yêu cầu trong mắt của Hạng Dư Khang, thì lập tức nhận thấy bàn tay to mạnh mẽ mà có lực của anh đột nhiên nâng một chân của cô lên.

Một chân câu lên thắt lưng anh, giống như hỏa mà ngẩng đầu thô bạo đánh thẳng vào mặt huyết mềm mại.

“A!” Nhan Bái Dung đau đớn thét lớn một tiếng, trên mặt đỏ ửng thốn một ít. Cho dù trong quá trình lấy lòng anh, cô cũng đã bị ảnh hưởng mà thấm ra yêu dịch, nhưng mà, lượng tiết ra vẫn không đủ ướt át mà tiếp nhận cự căn của anh.

Trong mắt cô rõ ràng có vẻ sợ hãi, làm cho anh hiểu được chính mình quá lỗ mãng, đã vô tình xúc phạm tới cô.” Bảo bối, thực xin lỗi..... Chờ một chút anh nhất định sẽ bồi thường cho em.....” Anh ấy nãy cười cười, thân thể không kịp chờ đã bắt đầu thẳng tiến.

Cô đành phải lấy hai tay vòng ở trong ngực anh, chịu đựng bị mạnh mẽ chống đỡ mà khó chịu, lắc lư thân thể non mềm nghênh đón anh hăng hái kéo ra đưa vào.

“A –A –” Một tay của anh nâng cái mông cô, một tay rút xuống đùi của cô, làm cho cô trèo lên trên người anh mặc cho anh dùng sức đút vào, không ngừng ngâm ra tiếng rên rỉ động tình.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô vắn vẹo, hé mở đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, chậm rãi phát giác khó chịu trong cơ thể đã từ từ bị khoái cảm nổi dậy thay thế, hai người liên tục là chỗ bắp đùi chảy ra dâm dịch trong suốt, thấm ướt bên đùi.

“A..... Nóng quá.....” chỉ chốc lát, chìm nổi với kích tình đã khiến cô đã hoàn toàn bị vui sướng trong cơ thể thao túng, cuồng dã mà lắc đầu, rên rỉ.

Máu trong người đang chạy như điên trong tứ chi bách hải, nhảy vọt, thân thể của cô nhanh chóng nóng bỏng, dục vọng ở trong cơ mình từ từ phát bên trong biển lửa.

“A..... Khang..... quá nhanh!” luật động của anh sắp cản không nổi tốc độ co rút bão táp của cô.

Mồ hôi của anh rút xuống như mưa, gân xanh hiện lên trên mặt,” A..... Bảo bối, để cho anh nhanh hơn một chút.....” dục vọng càng lúc càng tăng vọt làm cho anh chỉ có thể đi về phía trước, không thể tạm dừng lại.

“A..... Quá nhanh , Khang..... em chịu không nổi.....” Thanh âm của Nhan Bái Dung kháng nghị, cũng không biết là vì cô vừa mới lấy lòng, nên mới khiến cho anh luật động hung mãnh hơn so với ngày thường, càng kích cuồng.

“A..... Kiên nhẫn một chút, bảo bối.....” Ma sát kịch liệt thật sự rất mất hồn mềm xương, dù cho cảm thấy rất xin lỗi cô, nhưng anh vẫn thuận theo dục vọng mà dừng mãi tiến tới va chạm.

“A..... Không.....” Tuy nói anh dừng mãi thiện chiến làm cho cô hoàn toàn ăn không tiêu, nhưng, vì kích tình cũng lợi hại hơn so với ngày thường, nên làm người ta tâm thần hoảng hốt.

Đột nhiên trào ra kích tình mãnh lớn làm cho cô rất nhanh đã mất hoa, dùng sức ôm lấy anh nghiêng về phía sau, vắn vẹo eo nhỏ một ưỡn một lui.

Nghiêng về phía sau của cô vừa lúc làm cho miệng tham lam của anh thỏa mãn, cắn nụ hoa đang trong lắc lư mà nổi hồng lên, ở trong tiếng kêu dâm của cô, không kiêng nể gì mà mút, kéo xoay đầu vú.

“A..... A..... Cô không tự chủ được mà lên tiếng rên, đột nhiên cảm thấy trên mặt đổ xuống dòng nước ấm áp, nhanh chóng hoàn hồn, thì ra bàn tay không của anh mở vòi nước ra, làm cho dòng nước ấm từ vòi hoa sen phun ra.

Nhất thời toàn thân hai người ướt đầm, tầm mắt mê ly của Nhan Bái Dung theo dòng nước ấm ướt phát ra,” Khang.....” hơi nước bao phủ làm cho trước mắt cô mơ hồ một mảnh.

“A..... Bảo bối.....” Hạng Dư Khang mắt nhắm nhắm tai ngơ, vẫn ngay lập tức yêu thân thể của cô, đào ra kích tình trong cơ thể cô.

Nước đổ xuống ẩm râm, nâng cao nhiệt độ phòng tắm, dần dần, nước ấm cọ rửa ẩm triều đang chảy trong cơ thể cô, cô lắc lư trào dâng, cuồng dã rên, tâm thần lại bị vui thích mãnh liệt chiếm đoạt, lại bị anh công chiếm.

Đột nhiên, thân thể của anh chịu không nổi trong ngoài đánh sâu vào, giáp công, hỏa cầu ngưng tụ ở bụng dưới trong nháy mắt nổ tung, vui sướng bắn tung tóe tập kích cô, đẩy kích tình của cô lên cao nhất.

“A –” Cô ngẩng đầu lên không quên thét chói tai, cong thân thể lên không ngừng run rẩy.

Vừa nghe đến tiếng rên bén nhọn của cô, thân thể sớm căng thẳng của Hạng Dư Khang cuối cùng cũng như buông gánh nặng, ôm cô cúi nằm lên thân thể trên người, đi sâu vào hoa kính co rút lại, cùng đạt tới cao trào.

“A –” Anh thô rống một tiếng, tinh hoa nóng bỏng đổ vào trong hoa huyết ẩm áp.

Ánh sáng mặt trời lên từ Phương Đông, Hạng Dư Khang vội vã muốn ra khỏi cửa, đẩy sợi tóc dãn ở trên gò má non mềm của Nhan Bái Dung, in lại một hôn chia tay.

Nhìn trên giường bình thường chỉ có một mình giờ thêm dung nhan ngủ bình thản của Nhan Bái Dung, nhất thời không không chế được, không nhịn được lại cho cô một cái hôn nữa.

Nhan Bái Dung vốn đang ngủ say từ từ mở hai mắt vẫn đang lơ mơ.” Ừ..... Anh muốn ra ngoài à?”

Hạng Dư Khang đưa cho cô một nụ cười sáng lạn như ánh sáng mặt trời,” Đúng vậy! Anh phải ra ngoài, em ngoan ngoãn mà tiếp tục ngủ đi.”

Từ chạng vạng ngày hôm qua hai người liên tục nhiệt tình triền miên, thẳng đến thể lực cô bị áp bức đến không còn một giọt, nhớ lại đòi hỏi vô độ của mình, trong lòng anh có điểm băn khoăn với cô.

Nhan Bái Dung sờ sờ gương mặt của Hạng Dư Khang nhích tới gần mặt mình, làm nũng nói:” Anh không mệt sao? Ngủ cho đủ rồi hãy đi làm!”

Anh nhất quyết cự tuyệt ý tốt của cô,” Không được, giờ làm việc là kinh doanh tốt nhất, anh không thể bỏ qua.”

Đừng nói anh từng hứa hẹn với cha cô sau khi công thành danh toại muốn kết hôn với cô, lúc trước anh đã quyết ý nên vì tương lai của hai người mà cố gắng .

Huống chi mỗi lần sau khi yêu cô, thân thể giống như được cung cấp thêm năng lượng, thể lực mạnh mẽ không dứt, hoàn toàn nhìn không ra mệt mỏi.

Nhan Bái Dung có chút thất vọng, nhưng, cô vẫn cười khanh khách đáp lại anh,” Vậy anh đi đường phải cẩn thận nha!” cô có thể thông cảm cho tâm ý của anh, vì hai người mà chăm chỉ làm việc.

Hạng Dư Khang vui vẻ gật đầu, lại nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, sau đó mới lưu luyến không rời mà ra cửa.

8. Chương 8

Chạy đến địa điểm khách hàng chỉ định, Hạng Dư Khang không khỏi giương mắt nhìn tòa nhà to lớn ở bên ngoài cửa sổ.

“Ngân hàng Cường Thịnh” bốn chữ đột nhiên chiếu lên mi mắt người ta, thì ra tòa nhà trước mắt là nơi làm việc của Nhan Bá Nguyên, anh đột nhiên thấy tâm thần không yên.

Bốn chữ to kia không chỉ có chói mắt, cũng ép anh tới không thở nổi.

“Anh tài xế.” Giọng xa lạ từ sau truyền đến tai.

Thiếu chút nữa thì Hạng Dư Khang quên mất trên xe còn có người khách, anh nhanh chóng quay đầu nhìn người đàn ông trung mặc trang phục đi làm tiêu chuẩn,” Thật có lỗi, tổng cộng là hai trăm ba mươi nguyên, tiền sinh.” Anh cười tạ lỗi.

Người đàn ông trung niên từ trong bóp da rút ra ba tờ trăm nguyên giá trị lớn đưa cho Hạng Dư Khang,” Không cần thôi lại!”

Hạng Dư Khang cười cầm tiền tip của xe riêng,” Cảm ơn! A.....” Anh phát hiện rõ ràng vị hành khách hào phóng này cũng không có ý định xuống xe.

Chưa đặt câu hỏi, thì người đàn ông đã rất nhanh chóng mở miệng giải đáp nghi hoặc của Hạng Dư Khang,” Không cần khách khí! Anh tài xế, ông chủ của tôi Nhan Bá Nguyên có việc muốn hỏi anh, mời anh đi theo tôi vào văn phòng một chuyến.”

Hạng Dư Khang sửng sốt một chút, mới nhìn chăm chú vào người đàn ông trung niên, rồi chậm rãi gật đầu đáp ứng.

Không biết vì sao, ngày hôm qua Nhan Trạch tráng lệ vẫn không làm cho Hạng Dư Khang cảm thấy thấp kém, ngược lại tới nơi văn phòng trang nghiêm khí thế của Nhan Bá Nguyên, lại làm cho anh cảm thấy chính mình không bằng người!

Chờ trước khi Nhan Bá Nguyên hiện thân, Hạng Dư Khang một mình đợi ở trong văn phòng, thì trong lòng đã bị mây đen đẫm xấu bao lại.

Đây là có chuyện gì? Cho dù khi còn trẻ vì tranh giành địa bàn, tình hình địch ta cách xa, anh cũng không từng lo lắng đề phòng như vậy; Mà khi anh được Nhan Bá Nguyên mất công tìm người mang anh đến thì cảm thấy sợ hãi.

Sở dĩ phí nhiều công sức như thế mang anh đến, hẳn là không muốn để cho Nhan Bái Dung biết.

Là chuyện gì mà không muốn để cho cô ấy biết? Anh bỗng nhiên phát ra cười khỏ, nói không chừng ngay cả anh cũng không muốn biết.

Đang lúc anh hoang mang lo sợ, thì tiếng đóng cửa, khiến cho anh ý thức được là Nhan Bá Nguyên xuất hiện.

Nhan Bá Nguyên nện bước chân trầm ổn đi vào, mặt mang vẻ nghiêm nghị trực tiếp ngồi vào ghế sau bàn làm việc.

Hạng Dư Khang ưỡn ngực đi đến trước bàn làm việc, "Bác trai, làm phiền bác mời người tìm cháu đến, xin hỏi có chuyện gì?" Ngay cả trong lòng bất an không yên, thì anh vẫn cố duy trì ngữ khí bình tĩnh.

Nhan Bá Nguyên nhìn chăm chăm vào mặt dè dặt của Hạng Dư Khang, và nói thẳng: "Cậu đã từng ở viện cảm hóa?"

Sắc mặt của Hạng Dư Khang sợ hãi, giương hai mắt to nhìn chăm chăm vào Nhan Bá Nguyên. Nhan gia phái người điều tra bối cảnh xuất thân của anh?!

Không cần phải giật mình? Ngân hàng cho vay tiền đều phải công việc xác minh, chẳng qua phương pháp của Nhan gia đối với anh giống như với ngân hàng thôi!

"Đúng vậy." Hạng Dư Khang trả lời đơn giản, chẳng lẽ nói chính mình lúc còn trẻ không biết, kinh nghiệm sống chưa nhiều, nhưng những luận điệu cũ rích này đều không hề có ý nghĩa, anh tin rằng, tư liệu trên tay Nhan Bá Nguyên đã kể lại ghi lại cuộc đời của anh.

Vào viện cảm hóa là lúc anh mười lăm tuổi tuổi trẻ kiêu ngạo, dùng binh khí đánh nhau một trận, trừ bỏ đánh cho đối phương mình đầy thương tích, cũng làm cho anh bị phán chấp hành giáo dục cảm hóa, tiến vào cái nơi gọi là "viện hỗ trợ giáo dục thiếu niên".

Ở viện cảm hóa một năm, anh cũng không có ý theo mục đích này" uốn nắn tính nếu bất lương của thiếu niên, làm cho hối lỗi sửa sai", ngược lại quen biết rất nhiều thiếu niên bỏ học thích quất tháo đánh đập tàn nhẫn, hơn nữa sau khi rời khỏi viện cảm hóa thì kết bạn gia nhập bang phái.

"Cậu cũng từng gia nhập bang phái!" Nhan Bá Nguyên nhìn thấy trên mặt Hạng Dư Khang không có một chút hoảng hốt.

Hạng Dư Khang gật đầu, vẫn bình tĩnh trả lời. "Đúng vậy."

Ông nói ra từng sự kiện một, nhưng mặt của Hạng Dư Khang đều không đổi sắc mà thừa nhận, Nhan Bá Nguyên thật sự không hiểu là trong lòng cậu ấy thẳng thắn vô tư hay là vô liêm sỉ.

"Đối với việc cậu đã từng ở viện cảm hóa, gia nhập bang phái, cậu có gì muốn nói không?" Ông còn tưởng rằng Hạng Dư Khang sẽ cầu xin muốn giải thích.

"Không cần, bác trai!" Hạng Dư Khang không tự chủ được mà nâng cao âm lượng, "Cháu sẽ không lấy không hiểu việc đời để giải thích hoang đường lúc còn trẻ của cháu."

"Như vậy, con gái của tôi biết quá khứ của cậu chưa?" Nhan Bá Nguyên hỏi, đây là đáp án ông cực kỳ muốn biết sau khi biết chi tiết về Hạng Dư Khang.

"Cháu và cô ấy không có nói chuyện quá khứ, chúng cháu nói chuyện tương lai." Nhan Bái Dung biết anh từ bé ăn nhờ ở đậu, mỗi ngày lang thang, cho nên nói chuyện đều là nói về kế hoạch trong tương lai như thế nào.

Anh cũng không phải là cố ý giấu diếm quá khứ, mà là anh cho rằng, tình yêu của cô ấy làm cho anh hối cải để làm người mới, hai người nên đối mặt là tương lai, chứ không phải đem chuyện quá khứ trở thành gánh nặng vác ở trên người.

“Nói như vậy con bé cũng không biết quá khứ của cậu?” Nhan Bá Nguyên cảm thấy an ủi, may mắn là con gái không có lừa gạt người nhà, là nó thật sự không biết rõ thời niên thiếu lang thang ngang ngược của Hạng Dư Khang.

“Đúng vậy! Nhưng cháu nghĩ cháu phải cho cô ấy biết.....” Anh có dự cảm, Nhan gia sẽ lấy quá khứ của anh mà ép Nhan Bái Dung chia tay với anh.

Nhan Bá Nguyên nhìn chăm chú nhìn vào Hạng Dư Khang, đáy mắt có một loại kiên quyết không thích Hạng Dư Khang, “Cậu nhất định không được nói cho nó biết, chỉ cần hai đứa chia tay, thì con gái của tôi sẽ không cần biết.”

Cuối cùng Nhan Bá Nguyên cũng nói ra ý đồ mời Hạng Dư Khang đến, tuy rằng Hạng Dư Khang đã sớm dự đoán được, nhưng trong lòng ngực vẫn có cơn tức giận trào ra.

“Bác trai, đây là chuyện không có khả năng !” Anh quả quyết cự tuyệt.

Bọn họ là thật lòng yêu nhau, anh không nghĩ rằng Nhan Bái Dung sẽ vì cuộc sống có chỗ bần của anh mà rời khỏi anh, ngược lại sẽ vì người nhà không tiếp nhận anh, mà sẽ quyết liệt cùng người nhà.

Cũng có khả năng cô vì anh mà cùng người nhà cắt đứt quan hệ, anh làm sao có thể đáp ứng yêu cầu của Nhan Bá Nguyên mà phụ lòng cô chứ?

“Tôi không biết vì sao cậu không muốn, nhưng tôi và vợ tôi sẽ không chấp nhận cậu!” Nhan Bá Nguyên mắt sáng như đuốc, không nhanh không chậm nói.

Quả thật theo như lời vợ nói, cho dù Hạng Dư Khang có rất nhiều tính chất đặc biệt làm cho ông ưa thích, nhưng dù sao Hạng Dư Khang cũng có một đoạn năm tháng khó có thể mở miệng. Ông không có chủ nghĩa môn đăng hộ đối như vợ, nhưng mà, đối với người từng phạm pháp loạn kỷ cương, ông vẫn là khó có thể nhận.

Cho nên, ông tình nguyện con gái khổ sở thương tâm, cũng sẽ không giao con gái cho Hạng Dư Khang.

Vừa nghe Nhan Bá Nguyên tuyên bố như vậy, Hạng Dư Khang không tự giác mà cười khổ. Xem ra, anh và Nhan Bái Dung yêu nhau, chẳng những không được chúc phúc, mà còn tràn ngập gặp ghèn; Nhưng anh sẽ không vì vậy mà rút lui, ngược lại sẽ càng áp chế càng mạnh mẽ!

“Như vậy, cháu chỉ có thể thật sự xin lỗi với bác trai, cháu không thể dựa theo ý của bác mà chia tay với Tiểu Dung.” Anh không sợ cái nhìn chăm chú của Nhan Bá Nguyên, lấy khẩu khí nghiêm khắc mà trả lời.

Anh tin rằng, nếu Nhan Bái Dung ở đây, thì cũng sẽ dùng thái độ kiên quyết giống vậy mà cự tuyệt cha phản đối.

Nhan Bá Nguyên nhìn Hạng Dư Khang, và thì thào tự nói: “Tôi cũng không cho rằng đơn giản như vậy thì có thể khiến cho cậu và Tiểu Dung chia tay.....”

Bỗng nhiên, trong mắt ông xẹt qua ánh mắt hung mãnh làm cho trong lòng đối thủ ở trên thương trường run sợ, “Lại Hữu Quý là gì của cậu?”

Sao lại đột nhiên nhắc tới tên chú Quý? Hạng Dư Khang trả lời thật cẩn thận: “Chú ấy là ông chủ đại lý xe, bác trai, vì sao bác muốn hỏi chuyện này.....”

“Cũng là người mà bốn năm nay rất quan tâm tới cậu lúc cậu tới Đài Bắc.” Không để ý tới câu hỏi của Hạng Dư Khang, Nhan Bá Nguyên nói tiếp lời của anh.

Hạng Dư Khang biết vậy nên lo sợ bất an. “Bác trai, cháu và Tiểu Dung có ở cùng một chỗ hay không, có liên quan gì tới chú Quý?”

Nhan Bá Nguyên đột nhiên cười lạnh một tiếng, không trả lời vấn đề của anh, ngược lại từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tư liệu. “Đây là tư liệu Lại Hữu Quý muốn vay nợ của ngân hàng chúng tôi.”

Hạng Dư Khang nhìn trang giấy để ở trên bàn Nhan Bá Nguyên, biểu tình càng lúc càng trầm trọng.

“Cậu muốn xem thì có thể cầm xem, gần đây ông chủ của cậu lại hướng ngân hàng xin vay ba trăm vạn, tính tổng cộng thì ông ta đã mượn năm trăm vạn.” Nhan Bá Nguyên có thể xưng bá ở giới ngân hàng, chính là vì ông hiểu được nếu muốn ra tay thì phải vô cùng tàn nhẫn, không nên có lòng dạ đàn bà.

Cho nên khi ông phát hiện văn kiện ông chủ Lại Hữu Quý của Hạng Dư Khang xin vay, thì không chút khách khí mà lấy ra lợi dụng.

“Năm trăm vạn.....” Hạng Dư Khang nhớ kỹ số tiền này đối với anh mà nói giống như con số thiên văn.

Anh biết gần đây tài chính quay vòng của chú Quý phát sinh khó khăn, nhưng cũng không biết ông đi vay ở ngân hàng.

“Đúng! Hơn nữa ba trăm vạn ông ta muốn mượn còn chưa có phê chuẩn.” Nhan Bá Nguyên vẫn duy trì ý cười trên mặt,

“Nếu mượn không được ba trăm vạn này, tôi tin rằng tài vụ của ông ta hẳn là sẽ có khó khăn.”

Ông nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mà vào tai của Hạng Dư Khang, thì những lời này cất giấu hàm ý rất sâu.

“Bác trai, bác lấy cái vay này để uy hiếp cháu?” Hạng Dư Khang sắc mặt nặng nề mà hỏi.

Cuối cùng anh cũng hiểu được Nhan Bá Nguyên dùng thủ đoạn gì để uy hiếp anh đi vào khuôn khổ, Nhan Bá Nguyên không trực tiếp đối phó anh, mà khai đao với Lại Hữu Quý như tình cha con với anh.

Bởi vì Nhan Bá Nguyên vừa nhìn thì hiểu ngay, Hạng Dư Khang mặc kệ làm thế nào cũng sẽ không để cho Lại Hữu Quý có ân với anh bị vạ lây.

“Tùy cậu nói như thế nào, anh bạn trẻ!” Nhan Bá Nguyên không nghĩ rằng không vâng lời, “Chỉ cần có thể khiến cho cậu và con gái của tôi chia tay, bị cậu cho rằng không từ thủ đoạn, thì tôi cũng không cho là quan trọng.”

“Nếu cháu không thuận theo ý của bác thì sao?” Hạng Dư Khang trầm giọng hỏi.

Hai mắt của Nhan Bá Nguyên không ngừng xoay quanh ở trên khuôn mặt ngưng trọng của Hạng Dư Khang, chậm rãi phun ra lời nói vô tình,

“Tôi nghĩ cậu nên hiểu rằng, cho dù hôm nay tôi không thể bức cậu rời khỏi con gái của tôi, ngày khác tôi vẫn sẽ lấy phương thức khác bức hai người chia tay.....”

Nghe ông ấy nói như vậy, Hạng Dư Khang cảm giác trên người giống như khoác lên sương lạnh, ông ấy không chỉ trực tiếp cảnh cáo anh, mà ý tứ khiêu chiến cũng rất sâu.

Anh nên làm cái gì bây giờ? Nếu anh và Nhan Bái Dung chia tay tuyệt đối không có khả năng, nhưng mà, nhìn thấy chú Quý có ân sâu nghĩa trọng với anh phát sinh nguy cơ tài vụ, anh lại không đành lòng.

Nhan Bá Nguyên không hổ là người hô phong hoán vũ ở giới ngân hàng, ông ta vừa ra chiêu, không chỉ có nhanh, ác, chuẩn, trong nháy mắt hỏi đã đẩy Hạng Dư Khang vào đường cùng.

Thấy Hạng Dư Khang do dự, Nhan Bá Nguyên lên tiếng thúc giục, “Chỉ cần cậu đáp ứng chia tay với Tiểu Dung, văn kiện vay của Lại Hữu Quý trong hôm nay sẽ thẩm duyệt.”

Cho dù tức giận không chịu nổi, nhưng Hạng Dư Khang vẫn phải tiếp nhận sự thật trước mắt, làm ra quyết định mà khiến cho trái tim anh như dao cắt.” Được rồi! Bác trai, cháu đáp ứng chia tay với Tiểu Dung!”

“Đem cái chìa khóa trả lại cho tôi!” Lại Tả Huyền giống như người đàn bà chanh chua, một tay xoa thắt lưng, một tay yêu cầu Nhan Bái Dung trả lại chìa khóa dự phòng mà Hạng Dư Khang cho cô ấy.

Cho dù chìa khóa chỗ ở của Hạng Dư Khang vẫn còn nằm ở trong túi da của cô, nhưng Nhan Bái Dung vẫn theo phản xạ mà cất giấu ở phía sau.” Trước tiên cô nói cho tôi biết, vì sao một tuần nay Khang không đến cũng không thấy bóng dáng, tôi mới cho cô!”

Không gặp Hạng Dư Khang! Một tuần trước, lúc cô còn buồn ngủ nhìn anh ra cửa, sau đó đợi đến nửa đêm, anh cũng không trở về.

Anh giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, không chỉ không trở về nhà, mà ngay cả lái tắc xi cũng ngừng. Cô hỏi qua anh Dũng tiếp nhận lái ca đêm của anh, nhưng hỏi gì cũng không biết, anh ấy cũng không biết vì sao Hạng Dư Khang không có tin tức.

Cô không ngừng gọi di động cho anh, đáp lại vĩnh viễn là đối phương chưa khởi động máy, cho nên, cô đành phải ở chỗ của anh chờ anh trở về .

“Không có khả năng! Bởi vì tôi cũng không biết anh Khang đi đâu, anh ấy chỉ cần tôi gặp cô đòi lại cái chìa khóa ở chỗ này .” Lại Tả Huyền hoàn toàn chấp hành nhiệm vụ mà Hạng Dư Khang dặn dò.

Hạng Dư Khang đáp ứng chia tay với Nhan Bái Dung nên đương nhiên sẽ không về nhà, nhưng anh không muốn Nhan Bái Dung ở trong này chờ đợi anh trở về.

Nhan Bái Dung nản lòng mà thét chói tai:” Vậy chú Quý đâu? Chú ấy là ba cô, cô không biết chú ấy ở đâu sao?” Ngay cả Lại Hữu Quý cũng mất tích luôn, làm cho cô hoài nghi có phải Hạng Dư Khang cố ý tránh không gặp mặt hay không?

“Ba tôi..... Mặc kệ chuyện của cô! Dù sao cũng chỉ cần cô đưa cho tôi cái chìa khóa là được rồi.” Bàn tay của Lại Tả Huyền hướng về phía Nhan Bái Dung.

Thì ra Lại Hữu Quý cảm kích hy sinh của Hạng Dư Khang, cho nên cùng với anh về Nam bộ thăm người thân, cùng lúc cũng là ông không có mặt mũi mà đối mặt với ép hỏi của Nhan Bái Dung.

Nhan Bái Dung khóc lên, cầu xin:” A Huyền, cô không phải biết chuyện gì? Nói cho tôi biết được không? Vì sao Khang muốn trốn tránh tôi.....” nói xong cuối cùng cũng nhịn không được mà rơi lệ.

Một tuần trôi qua, cuối cùng cô cũng thừa nhận, Hạng Dư Khang là cố ý tránh né cô! Nhưng mà, vì sao anh muốn tránh né cô? Cô mù mịt không manh mối.

Lại Tả Huyền mấp máy miệng, thu hồi sắc mặt giận dữ, thở dài,” Ai! Lúc trước tôi đã nói qua với cô, anh Khang chỉ là chơi đùa với cô thôi, mà cô không tin, hiện tại ném quả đấm đi?”

Nhan Bái Dung ngạc nhiên trừng mắt Lại Tả Huyền,” Cô nói bậy! Anh Khang sẽ không đối với tôi như vậy!”

Giọng nói của Lại Tả Huyền mang châm biếm,” Tôi biết là cô không tin! Nhưng cũng không thể trách cô, là hành động của anh Khang quá xuất sắc, mới lừa cô xoay quanh. Nếu tôi không ở chung bốn năm với anh Khang, nói không chừng cũng sẽ giống cô bị anh ấy lừa.”

Cô ấy nói tất cả những lời này đều là bịa đặt, không chỉ muốn đuổi Nhan Bái Dung rời khỏi sinh mệnh của Hạng Dư Khang, mà quan trọng nhất là, muốn trả thù từ trên người Nhan Bái Dung. Nếu Hạng Dư Khang biết cô đề tiện ác liệt như thế, nhất định sẽ rất hối hận vì đã nhờ cô đến khuyên Nhan Bái Dung rời đi.

Trên mặt Nhan Bái Dung mất đi màu sắc, thanh âm run run,” Cô..... cô nói hươu nói vượn!” Cô thật sự biết người không rõ sao? Hay là, Hạng Dư Khang hư tình giả ý, đang đùa bỡn cô.....

“Trừ bỏ nói hươu nói vượn, cô còn có thể nói cái gì để phản bác tôi?” Lại Tả Huyền làm ra vẻ nhún nhún vai,” Sự thật xảy ra ở trước mắt, cô không thấy sao? Anh Khang nhất định là nghĩ nếu không cưới được cô gái nhà giàu như cô, rõ ràng buông tha để cho cô quên đi!”

“Không thể nào.....” Nhan Bái Dung che tai cự tuyệt nghe tiếp.

Cô cảm ghét nghe thấy Hạng Dư Khang vì vinh hoa phú quý mà mới ở cùng một chỗ với cô!

“Quên đi, tin hay không thì tùy cô! Tôi đã nói trắng ra như vậy rồi, mà cô vẫn còn không chịu tỉnh ngộ, chỉ có thể trách cô ngốc!” Bộ dáng của Lại Tả Huyền làm bộ như không thèm để ý, nhưng đáy mắt đã có một chút vui sướng khi người gặp họa.

“Không thể nào, không thể nào..... Khang sẽ không nhẫn tâm vô tình như vậy.....” Nhan Bái Dung mờ mịt nhìn về phía nơi xa, tự nhủ nói.

“Tùy cô nghĩ thôi, dù sao anh Khang cũng sẽ không muốn gặp cô.” Lại Tả Huyền rất tin tưởng, chỉ cần vĩnh viễn Hạng Dư Khang không xuất hiện, thì Nhan Bái Dung sẽ trúng kế của mình.

“Khang đã hứa hẹn, ngày sau thành công nhất định sẽ cưới tôi.....” Nhan Bái Dung nói tới đây, thì bắt đầu không tự chủ được mà chảy nước mắt.

“Thật vậy sao?” Thanh âm của Lại Tả Huyền bao hàm ghen tị, ác ý hủy diệt tín nhiệm của Nhan Bái Dung đối với Hạng Dư Khang,” Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết đây là lời nói dối, cô thật sự tin tưởng à?”

Cô ấy liếc nhìn Nhan Bái Dung đang mắt hờn mắt vía một cái,” Tôi phải đi! Cô hiểu rõ rồi, thì ngày mai đem chìa khóa trả lại cho tiu!” Cô ấy nắm tay cầm cửa, lại dận dò.

Nhan Bái Dung ngoảnh mặt làm ngơ, vẻ mặt mờ mịt nhìn phương xa.

“Ngu ngốc!” Lại Tả Huyền nhỏ một tiếng, rồi mở cửa ra.

Thình lình , một người đàn ông áo đen vẽ mặt hung dữ đứng ở trước mắt, Lại Tả Huyền sợ tới mức lui về phía sau một bước,” Ông là ai? Tới nơi này làm chi?”

Người đàn ông áo đen cũng không trả lời, ánh mắt âm lãnh thay phiên đánh giá Lại Tả Huyền và Nhan Bái Dung.

Sau một lúc, gã ta mới lộ ra ánh mắt giống như mỉm cười làm người ta kinh hãi,” Tôi đến tìm Hạng Dư Khang.”

Lại Tả Huyền đem chìa khóa giao cho Hạng Dư Khang mới từ Nam bộ thăm người thân trở về.

“Cô ấy rời đi chưa?” Hạng Dư Khang nhìn cái chìa khóa nắm ở trong lòng bàn tay, sâu kín hỏi.

“Ách..... Đúng vậy!” Lại Tả Huyền dừng một chút, ánh mắt lướt qua không dám nhìn mặt của Hạng Dư Khang.

Hạng Dư Khang không phát hiện kỳ lạ của Lại Tả Huyền, tự mình hỏi lại:” Cô ấy trả lại cho em lúc nào ?”

“Ách..... Có lẽ là buổi tối hôm trước.....” Lại Tả Huyền ấp úng.

Hạng Dư Khang bỗng nhiên nâng ánh mắt tối tăm lên,” Em có nói với cô ấy chuyện của anh không?”

Lại Tả Huyền lập tức rũ mắt không dám nhìn thẳng anh,” Không có, em nói em cũng không biết!”

Hạng Dư Khang gật gật đầu, cho dù chia tay với Nhan Bái Dung, anh cũng không muốn thêu dệt những lời nói dối lừa gạt cô.

Anh là yêu cô thật tình, nếu không thể cùng cô nắm tay cả đời, ít nhất, cũng không thể phá hư một đoạn tình cảm đẹp này, cố ý đem nó làm cho xấu xa đáng ghét.

Tuy nói anh là vì giải quyết vấn đề tài vụ của chú Quý mới đáp ứng điều kiện chia tay của Nhan Bái Nguyên, nhưng mà trong lòng anh vẫn có xấu hổ.

Là anh ích kỷ, bạc tình, phụ một mảnh chân tình của cô, cả đời thực xin lỗi cô.....

“Cám ơn em, A Huyền!”

“Không cần nói như vậy, anh Khang.” Lại Tả Huyền không dám nhận lời cảm tạ của Hạng Dư Khang, tuy nói ác chính Nhan Bái Dung làm cho cô thực thoải mái, nhưng mà, vi phạm dận dò của Hạng Dư Khang lại làm cho cô không thể xem như không có việc gì.

Hơn nữa, bây giờ trong lòng cô cất giấu bí mật cùng sợ hãi lớn hơn nữa, bỏ qua trước tiên liên lạc với Hạng Dư Khang, làm cho cô do dự, lại càng không biết có nên nói ra hay không.

Tuy rằng mạng người quan trọng, nhưng đối phương chỉ định muốn Hạng Dư Khang ra mặt, cô không muốn anh đi mạo hiểm.....

“Anh Khang, em.....” Lại Tả Huyền muốn nói lại thôi.

Hạng Dư Khang nhìn chăm chú vào cô, thần sắc lo lắng khó hiểu trên mặt cô hẳn là có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, cửa đại lý xe truyền đến một trận cãi vã, đồng thời khiến cho hai người chú ý.

Hạng Dư Khang nghe thấy có người kêu tên của anh, anh đi ra phòng nghỉ của đại lý xe, đi ra cửa, kết quả bất ngờ nhìn thấy ba người — cha mẹ và anh trai của Nhan Bái Dung!

“Bác trai, bác gái, sao hai bác lại đến nơi này?” Hạng Dư Khang bước chân nhanh hơn đi ra nghênh đón.

“Hạng Dư Khang, cái tên lưu manh nói chuyện không giữ lời, mày giấu con gái của tao ở đâu?” Vừa thấy Hạng Dư Khang, thì Chu Mĩ Quyên mất đi tao nhã bình thường, như người bệnh tâm thần kêu to.

Lại Hữu Quý vượt lên trước một bước chen vào nói, “Dư Khang, chú đã nói qua với bọn họ, chúng ta vừa mới từ Nam bộ trở về, căn bản không gặp Tiểu Dung.” Ông giải thích cả buổi, chính là bọn họ không chịu tin tưởng.

“Cái gì? Không thấy Tiểu Dung?” Sắc mặt của Hạng Dư Khang phút chốc trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra.

“Mày không cần đóng kịch nữa! Nhất định là Tiểu Dung bị lời nói ngon ngọt của mày lừa đi rồi! Mày đưa Tiểu Dung của tao đi.....” Chu Mĩ Quyên bởi vì con gái mất tích không rõ mà lo lắng hãi hùng, vừa khóc vừa tiến lên đánh vào trong ngực Hạng Dư Khang.

Hạng Dư Khang không có ngăn cản Chu Mĩ Quyên đánh, sắc mặt của anh kinh hoàng nhìn Nhan Bái Nguyên, “Bác trai, đây là có chuyện gì, là thời điểm nào xảy ra chuyện?”

Trời ạ! Cô ấy có thể nghĩ quẩn hay không? Trăm ngàn đừng phát sinh loại sự tình này, anh sẽ đau khổ cả đời !

Nhan Gia Hiền đi tới ôm lấy mẹ đang khóc rống thất thanh, “Tên nhóc họ Hạng kia, mày mau giao em gái tao ra đây, bằng không tao sẽ báo cảnh sát.”

“Nhưng mà tôi thật sự không biết..... Tiểu Dung mất tích.” Hạng Dư Khang run run mà trả lời.

Anh đối với uy hiếp của Nhan Gia Hiền căn bản không thèm để ý, anh sợ hãi là Nhan Bái Dung gặp phải bất trắc.

“Cậu thật sự không biết con gái của tôi đi đâu sao?” Nhan Bái Nguyên luôn luôn quan sát biểu tình của Hạng Dư Khang.

Hạng Dư Khang chậm rãi lắc đầu, “Bác trai, cháu không biết..... lúc nào thì không thấy Tiểu Dung?”

“Từ buổi tối ngày hôm trước chúng tôi đã liên lạc không được với Tiểu Dung ! Chúng tôi vốn nghĩ rằng con bé cố ý không tiếp điện thoại, đến buổi sáng hôm nay mới phát hiện không đúng.....” Nhan Bái Nguyên đối với chuyện con gái mất tích trong lòng cũng là nóng như lửa đốt.

Buổi tối hôm trước?! Hạng Dư Khang lập tức nghĩ đến người nhìn thấy mặt Nhan Bái Dung lần cuối cùng.

Anh chợt quay đầu nhìn về phía Lại Tả Huyền đang tránh ở góc, “A Huyền, em nói buổi tối hôm trước em có gặp qua Tiểu Dung, cô ấy có nói qua với em cái gì hay không?”

Phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cô chăm chú, vẻ mặt Lại Tả Huyền bối rối.

“Nói mau, A Huyền, có phải em biết Bái Dung mất tích không?” Hạng Dư Khang nhin không được mà rít gào, vẻ mặt của Lại Tả Huyền co rúm lại làm cho anh không rét mà run.

Lại Tả Huyền run rẩy đôi môi, đột nhiên oa lên một tiếng gào khóc, “Ô..... cô ấy bị người bắt đi rồi!”

9. Chương 9

Y theo lời nói nhờ Lại Tả Huyền nhấn dùm, Hạng Dư Khang đơn thương độc mã đi vào căn phòng trống ở vùng núi.

“Anh Đường, vì sao anh tìm tôi?” Nhìn thấy tình như thủ túc quen biết ngày xưa, trong lòng Hạng Dư Khang không có một chút vui mừng nào.

Trên thực tế, từ lúc anh biết Nhan Bái Dung bị anh em ngày xưa bắt đi, thì một nỗi lo âu tựa như bóng với hình, anh chính là đè xuống bất an trong lòng, mà giả bộ lạnh nhạt.

Người đàn ông gọi là anh Đường cười to điên cuồng,” Ha ha! Người anh em, sau khi chú đến Đài Bắc cũng không trở về thăm các anh em, cho nên chúng tôi chạy đến Đài Bắc thăm chú nha!”

Gã ta nói rất thoải mái, nhưng mà ánh mắt của vài tên đàn ông áo đen sau lưng lại lộ ra hung ác nhìn chằm chằm Hạng Dư Khang.

“Phải không?” Hạng Dư Khang nhìn chằm chằm vào thuộc hạ của anh Đường, cuối cùng tầm mắt trở về trên người anh Đường.

Trước kia Hạng Dư Khang cũng biết Trần Hạnh Đường là một nhân vật hung ác, anh sẽ không tin tưởng Trần Hạnh Đường ở Bắc Nam bộ thật xa đến đây chỉ là vì thấy mặt anh.

Vả lại, muốn gặp anh có cần phải bắt Nhan Bái Dung đi không?

Lúc Lại Tả Huyền nói cho anh biết, người bắt Nhan Bái Dung đi là Trần Hạnh Đường, thì tâm của anh liền lạnh một nửa, bởi vì lúc trước chính là vì Trần Hạnh Đường, mà anh dứt khoát rời khỏi bang phái.

Từ sau khi rời khỏi viện cảm hóa, anh cùng anh Đường, Tiểu Dịch kết bái làm anh em, lại cùng nhau gia nhập bang phái. Lúc ấy ba người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, lại có dã tâm bừng bừng, vài lần đấu tranh anh dũng vì bang phái, đoạt địa bàn, tuổi còn trẻ liền trở thành trụ cột vững vàng không thể thiếu trong bang phái.

Nhưng mà, bọn họ ngày càng quan trọng, cũng không có làm cho anh em bọn họ mọi việc đều thuận lợi. Có một ngày, Tiểu Dịch ở trong một lần giao dịch súng ống đạn dược, đã bị cảnh sát truy nã mà chết.

Hạng Dư Khang trọng tình nghĩa, nên đối với cái chết của người anh em Tiểu Dịch thì buồn bã đau thương, cũng hiểu ra rằng bước đến trên này là không còn đường về, ăn bữa hôm lo bữa mai, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tranh giành đánh giết mà chết.

Ngay lúc anh vì cái chết của Tiểu Dịch lung lay ý niệm trong đầu rời khỏi đánh giết, thì trong lúc vô ý biết được, người mật báo lần giao dịch này với cảnh sát dĩ nhiên là Trần Hạnh Đường.

Anh khó có thể tin, Trần Hạnh Đường lại hại chết anh em bọn họ! Anh giáp mặt truy vấn Trần Hạnh Đường đây có phải là sự thật không, Trần Hạnh Đường cũng rất sáng khoái mà thừa nhận, cũng nói ngày sau Tiểu Dịch sẽ trở thành đối thủ lợi hại nhất của gã trong bang phái, cho nên nhất định phải chết.

Lúc ấy Trần Hạnh Đường còn tàn khốc nói với Hạng Dư Khang:” Nếu như không phải chú mày có hứng thú với phụ nữ hơn chuyện trong bang, thì người anh em, anh rất khó nói có thể tặng cho chú mày một viên đạn hay không.”

Anh cười dữ tợn, đến giờ Hạng Dư Khang nhớ tới, thì lưng vẫn sẽ toát ra lạnh lẽo.

Anh vốn muốn vạch trần chuyện Trần Hạnh Đường mật báo với cảnh sát, nhưng mà, anh biết rõ, anh sẽ không trơ mắt nhìn lão đại vì bị tổn thất nghiêm trọng mà giết chết Trần Hạnh Đường.

Một người không đủ thủ đoạn độc ác căn bản là không thích hợp ở trong bang phái, từ khi đó, tinh thần của Hạng Dư Khang từ từ sa sút, thẳng đến trong một lần bị bao vây, ngay cả một tên nhóc ăn cơm bá vương cũng không thể đánh thắng, mới bị trở thành phế vật mà đá ra khỏi bang phái.....

Trần Hạnh Đường lấy ra điều thuốc, rồi chờ thuộc hạ đốt thuốc giáp gã,” Chú mày căn bản sẽ không tin lời nói của anh, đúng hay không?”

“Từ lúc anh hại chết Tiểu Dịch, thì anh nói cái gì tôi cũng không tin, cũng không xem anh như anh em.” Ân tình anh em trong lúc đó đã sớm không còn tồn tại từ ngày gã hại chết Tiểu Dịch rồi.

Trần Hạnh Đường nghe xong, khẽ nhún đuôi lông mày, mới chậm rãi phun ra một vòng khói,” Người đã chết còn nhớ mãi không quên như vậy.”

Hạng Dư Khang không muốn nghĩ đến chuyện cũ,” Vì sao anh đến chỗ của tôi, còn bắt người đi?” Nghĩ đến Nhan Bái Dung ở trên tay gã, anh liền tâm phiền ý loạn.

“Anh đã bắt người phụ nữ của chú mày có đúng vậy không?” Trần Hạnh Đường đem vút điều thuốc đã cháy một nửa lên trên mặt đất rồi giẫm lên, lộ ra nụ cười gian yêu thích và ngưỡng mộ,” Bộ dạng cô ta rất được, không giống những người phụ nữ trước kia của chú, tầm thường không chịu nổi. Có đôi khi anh thực hâm mộ chú, cũng như bộ dạng tuần tú lịch sự của chú vĩnh viễn đều hơn anh.”

Hạng Dư Khang có chút sợ hãi ánh mắt tham lam của Trần Hạnh Đường,” Cô ấy ở đâu? Tôi muốn nhìn thấy người!” Anh bắt đầu lo lắng Nhan Bái Dung có chịu khổ thủ đoạn hiểm độc của gã hay không.

“Đừng nóng vội, chú cũng đều còn chưa có trả lời cô ấy có phải người của chú hay không. Nói thật, ánh mắt của chú thay đổi nhiều lắm, ngay cả anh nhìn thấy tâm cũng ngứa khó nhìn, ha ha!” Trần Hạnh Đường dứt lời, ngửa đầu cười to.

Gã tốn rất nhiều thời gian cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Hạng Dư Khang, nhưng mà, lại không gặp hẳn, trái lại gặp được hai cô gái canh giữ chỗ ở của hắn, sau khi truy vấn thì mới biết được một cô gái xinh đẹp kia là bạn gái của Hạng Dư Khang.

Gã chịu đủ rồi, vì mấy ngày nay tìm kiếm nơi dừng chân của Hạng Dư Khang mà người mệt mỏi, gã muốn Hạng Dư Khang chủ động tìm đến, cho nên gã cướp đi người phụ nữ yêu kiều của hắn, yêu cầu một cô gái khác truyền lời cho Hạng Dư Khang.

Nếu gã không đoán sai, thời điểm quan trọng cô gái này có thể có tác dụng, tuyệt đối sẽ làm cho Hạng Dư Khang không thể động đậy.

“Tôi biết lần này anh tới tìm tôi, là tuyệt đối có mục đích . Nếu tôi không gặp cô gái kia, anh mơ tưởng nói chuyện gì với tôi.” Anh cũng đã rời khỏi bang phái rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho Trần Hạnh Đường phải tìm tới anh?

Trần Hạnh Đường liếc nhìn Hạng Dư Khang một cái, xoay người ra phía sau phân phó thuộc hạ,” Đi mang con bé kia ra.”

Nhan Bái Dung bị trói chéo tay đẩy đi ra, bị một thuộc hạ gỡ vải rách trong miệng xuống, lập tức kêu to:” Khang.....” bị trói hai ngày, trong lòng run sợ hơn nữa vô cùng nhớ Hạng Dư Khang, hai mắt không khỏi đầm lệ lưng tròn.

Khang cũng không có vút bỏ cô, anh đặc biệt tới cứu cô rồi.....

Hạng Dư Khang lo lắng muốn tiến lên ôm cô,” Tiểu Dung, em không sao chứ?”

Trần Hạnh Đường thấy anh muốn chạy đến nên lập tức hét lớn:” Đứng lại cho tao! Tin bây giờ tao gọi người mang nó đi hay không?”

Hạng Dư Khang quả nhiên không dám động, hai mắt anh tràn ngập phần hận,” Tôi và anh có phân tranh gì, cũng không nên kéo người thứ ba vào, anh Đường, bây giờ tôi muốn anh buông cô ấy ra.”

Thấy sắc mặt cô tiêu tụy, hoảng hồn chưa ổn định, thì anh đã oán giận không thôi.

Trần Hạnh Đường nghe vậy cười nham hiểm,” Mày cho rằng mày là ai?” Hắc hắc! Đúng như gã suy đoán, con nhỏ này quả nhiên có thể lấy ra để ép Hạng Dư Khang!

Biết Hạng Dư Khang nhiều năm, cho dù đối mặt với nguy hiểm nhất, tình huống khẩn cấp nhất, hắn vẫn ung dung có thừa, mặt không đổi sắc; Nhưng mà, mới vừa rồi vừa nhìn thấy Nhan Bái Dung, thì cuối cùng cũng khiến cho hắn lộ ra dấu vết, thì ra, hắn sợ con nhỏ này đã bị thương tổn.

Ha ha! Gã còn tưởng rằng Hạng Dư Khang vốn không có nhược điểm chứ! Nếu gã không lấy để lợi dụng chính là ngu ngốc!

Khuôn mặt tuần tú của Hạng Dư Khang nhanh chóng tái xanh, cử chỉ lỗ mãng của anh quả nhiên làm cho Trần Hạnh Đường nhìn thấy hoảng sợ trong lòng anh.

“Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Hạng Dư Khang bắt buộc mình phải khôi phục bình tĩnh.

Trần Hạnh Đường xoa xoa cằm, giả vờ trầm tư,” Cũng nên để cho tao một chút thời gian để suy nghĩ làm thế nào trừng trị mày chứ?”

Thần sắc của Nhan Bái Dung được không tốt khi nghe Trần Hạnh Đường nói muốn trừng trị Hạng Dư Khang, nên quá sợ hãi,” Khang, bọn họ là ai? Vì sao muốn trừng trị anh?”

Hạng Dư Khang thấy Nhan Bái Dung cau mày ảm đạm, thì cuối cùng cũng dẫu không được kinh hoảng trong lòng,” Tiểu Dung, anh..... Bọn họ là anh em trong bang phái trước kia của anh.”

Biết Hạng Dư Khang từng gia nhập bang phái, Nhan Bái Dung cũng không kinh ngạc, hai ngày nay cô từ trong miệng đám người này cũng nghe ra chân tướng,” Vậy vì sao bọn họ tới tìm anh?”

Anh hẳn là đã rời khỏi bang phái, vì sao đám người này còn tìm anh chứ? So với chính mình, Nhan Bái Dung càng lo lắng an nguy của Hạng Dư Khang hơn.

Lúc này Trần Hạnh Đường ở bên cạnh chen vào nói,” Cô hỏi hẳn cũng vô dụng, tiểu thư. Ngay cả hẳn cũng không biết vì sao tôi tới tìm hẳn, ha ha! Hẳn đại khái cũng không nghĩ tới, đã nhiều năm không liên lạc, chúng tôi còn có thể tìm tới hẳn.”

Nghe thấy gã nói như vậy, Hạng Dư Khang cùng Nhan Bái Dung hai mặt nhìn nhau, vẫn là không rõ vì sao bọn họ tới tìm Hạng Dư Khang.

Đột nhiên, Trần Hạnh Đường hung tợn nói,” Mày vừa hỏi tao rốt cuộc muốn thế nào, Hạng Dư Khang, tao nói cho mày biết, tao muốn một cánh tay của mày.”

Hạng Dư Khang giận tái mặt, và khẩu khí cũng trở nên lạnh,” Anh là muốn trả thù tôi đã vì Tiểu Dịch mà tặng cho anh một dao kia sao?”

Anh từng bị phần đến khó nhịn mà chém cho Trần Hạnh Đường một dao, nếu gã thật sự vì một dao này mà tới trả thù, thì anh cũng sẽ nhận.

Nhưng mà, Trần Hạnh Đường lại lắc đầu phủ nhận,” Một dao đó mày chém là đúng, nếu mày không cho tao một dao này, ngược lại tao sẽ đồng tình với Tiểu Dịch cả đời, trừ bỏ có người anh em độc ác như tao, còn có một người anh em không dùng được.”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?” Hạng Dư Khang gào thét.

Trần Hạnh Đường liếc anh,” Chỉ cần một tay của mày bị phế đi, thì tao có thể trở về báo lại với lão đại Hắc Diện, là mày đã không còn dùng được, tìm về trong bang cũng chỉ là một phế nhân!”

Hạng Dư Khang cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn,” Lão đại Hắc Diện tìm tôi?” Lúc trước chính là lão đại Hắc Diện ghét anh yếu đuối, nên mới đá anh ra khỏi Hắc bang .

“Đúng vậy!” Trần Hạnh Đường tức giận mà trừng mắt với Hạng Dư Khang.” Lão già kia muốn tao tìm mày về. Ông ta lại nói cho tao biết, lúc trước đuổi mày đi là sai ! Lão nói mày là vì Tiểu Dịch chết mà nhất thời yếu đuối, còn nói mày nặng tình trọng nghĩa như vậy, trên giang hồ cũng không gặp nhiều lắm!”

Mấy năm năm, vì vậy trong tranh đoạt địa bàn, mà huynh đệ tổn hại nghiêm trọng, lão đại Hắc Diện nhìn thấy trong bang ngày càng sa sút nên không ngừng lo lắng, dặn dò Trần Hạnh Đường tìm Hạng Dư Khang từng được coi là người nối nghiệp về,

Điều này làm cho Trần Hạnh Đường vô cùng tức giận, gã đã vì người trong bang mà vào sinh ra tử, nhưng lại so ra kém hơn Hạng Dư Khang đã rời đi bốn năm?! Cho nên ở trước mặt lão đại Hắc Diện thì gã biểu hiện là dẫn dắt anh em lên đường đi tìm Hạng Dư Khang, nhưng sau đó sẽ làm cho Hạng Dư Khang vĩnh viễn cũng không thể quay về.

Hạng Dư Khang cuối cùng cũng biết vì sao Trần Hạnh Đường muốn một cánh tay của anh, thì ra anh đã đi theo gót của Tiểu Dịch, lại uy hiếp địa vị của Trần Hạnh Đường!

“Tôi sẽ không trở về, anh có thể nói như vậy với lão đại Hắc Diện.”

Trần Hạnh Đường cười giễu cợt,” Khang à, mày cho tao là đứa trẻ ba tuổi sao? Sẽ dễ dàng tin tưởng lời mày nói như vậy sao?”

“Mặc kệ anh tin hay không tin, tôi đã quen với cuộc sống của người bình thường, tôi sẽ không trở về nơi mà hàng ngày trên dao liếm vết máu.” Hạng Dư Khang tiếp tục thuyết phục Trần Hạnh Đường.

“Muốn tao tin tưởng cũng rất dễ, chém đứt cánh tay của mình, tao sẽ tha cho mày!” Trần Hạnh Đường đột nhiên xoay người nói với thuộc hạ:” Lấy dao ra đây!”

Nhìn thấy thuộc hạ của Trần Hạnh Đường thật sự đem ra một con dao nhỏ sáng choang, thì Nhan Bái Dung sợ tới mức thét chói tai:” Khang, dừng.....”

Hạng Dư Khang nhận lấy con dao nhỏ, khẽ chạm vào con dao lạnh như băng.

Hành động này làm Nhan Bái Dung sợ hãi, cô không ngừng vùng vẫy,” Khang, dừng..... dừng.....”

“Câm miệng, con nhỏ kia!” Trần Hạnh Đường mắng Nhan Bái Dung đang sợ hãi kêu to, sau đó tầm mắt quay lại trên mặt của Hạng Dư Khang, cười nói âm hiểm:” Hôm nay một mình mày đi vào, muốn đánh muốn giết đều tùy theo tao, nhưng mà tao chỉ muốn một cánh tay của mày, có phải mày nên cảm ơn tao hay không?”

“Thật muốn tôi cảm tạ anh, thì không nên làm phiền tôi!” Hạng Dư Khang cũng không cảm kích.

“Ha ha! Tùy mày, dù sao hôm nay tao chỉ muốn một cánh tay của mày thôi!” Khẩu khí của Trần Hạnh Đường càng lúc càng hung tàn.

“Thật sự chỉ cần một cánh tay của tôi? Hạng Dư Khang giương mắt nhìn chằm chằm vào Trần Hạnh Đường.

“Đúng!” Trần Hạnh Đường trả lời chắc chắn. Muốn một cánh tay của nó thì đủ làm hỏng nó rồi!

Nhìn thấy của Hạng Dư Khang thật sự giơ lên tay cầm cán dao, thì Nhan Bái Dung nhin không được sợ hãi mà kêu lên:” Khang dừng mà..... Em không cần anh hy sinh vì em.....” nói đến đây thì sau đó bởi vì đau lòng mà nước mắt không ngừng rơi.

Tiếng khóc bi thương của cô ngăn trở động tác của Hạng Dư Khang, anh cười lộ vẻ sâu thẳm,” Tiểu Dung, anh thực xin lỗi em, là quan hệ của anh, liên lụy đến em người vô tội. Anh đáp ứng với người nhà của em sẽ làm cho em bình an vô sự mà trở về, cho nên cho dù mất một cái mạng anh cũng sẽ không tiếc.”

Lời nói này của Hạng Dư Khang, càng làm cho Nhan Bái Dung khóc kịch liệt hơn, cô lắc đầu mãnh liệt, và không ngừng giẫy dụa,

“Dừng..... Khang, em không cần anh như vậy..... Em không muốn anh bị thương tổn.....”

“Thực xin lỗi Tiểu Dung, anh không làm như vậy thì không thể cứu em.” Cô ấy không thể hiểu quyết tâm mà Trần Hạnh Đường cần phải có một cánh tay của anh.

Nếu hôm nay không chém cánh tay này, thì Trần Hạnh Đường há chịu bỏ qua sao? Ngày khác khẳng định sẽ nhắc lên một trận tinh phong huyết vũ. (gió tanh mưa máu)

“Đủ chưa? Khang, kiên nhẫn của tao có hạn, mau đưa một bàn tay của mày cho tao!” Trước mắt hình ảnh khóc sụt sùi, làm Trần Hạnh Đường không kiên nhẫn nổi nữa.

Hạng Dư Khang lại giơ dao nhỏ lên lần nữa, mắt thấy lưỡi dao sắc bén sắp chém xuống cánh tay.

Nhan Bái Dung sợ hãi mà nhắm mắt lại thét chói tai:” Dừng—”

Đang lúc tràn ngập nguy cơ, thì một thanh âm từ trên trời giáng xuống, đúng lúc ngăn lại hình ảnh máu và thịt mơ hồ.

“Cảnh sát đây – tất cả không được cử động!” Một đám người súng vác vai, đạn lên nòng như sét đánh từ bên ngoài xông vào, nhân số gấp mấy lần thuộc hạ của Trần Hạnh Đường đang vây quanh bọn họ.

Giữa hỗn loạn, Hạng Dư Khang suýt nữa đã chém làm tổn thương chính mình thấy Trần Hạnh Đường và thuộc hạ bởi vì cảnh sát xông vào bất ngờ mà khiếp sợ, lập tức bỏ dao nhỏ xuống, đi qua bên cạnh Nhan Bái Dung.

Đáng tiếc, khoảng cách của ánh đèn đá lửa, làm cho Trần Hạnh Đường nhanh một bước bắt được Nhan Bái Dung đang trốn mắt há hốc mồm.

“Đứng lại! Mày không muốn mạng của con nhỏ này thì dừng qua đây!” Trần Hạnh Đường hô to với Hạng Dư Khang cách không đến ba bước.

“A..... Khang.....”

Hạng Dư Khang miễn cưỡng mà dừng bước chân lại, phần hận nhìn chằm chằm Trần Hạnh Đường đang kèm chặt Nhan Bái Dung.

Trần Hạnh Đường một tay ôm lấy cổ của Nhan Bái Dung, một tay cầm súng để lên huyết thái dương của Nhan Bái Dung, thét lên ra lệnh với cảnh sát.” Mấy người đứng đó không được động!”

Gã bảo mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, nhưng mà chính mình lại không thể lui về phía sau, bởi vì thuộc hạ vốn đứng ở phía sau gã, đã phản ứng không nhanh bằng gã, nên toàn bộ trở tay không kịp đã bị cảnh sát chế phục và kéo tới góc.

Trần Hạnh Đường nhanh chóng nhìn xung quanh mình, phát hiện trước sau đều bị giáp công (đánh từ hai phía), giận không thể kiềm được mà mắng:” Hạng Dư Khang, mày thế mà tìm đến cảnh sát?”

“Tôi không có!” Hạng Dư Khang phủ nhận, đối với cục diện chuyển biến thành như vậy, kinh ngạc của anh không kém với Trần Hạnh Đường. Có thể là vợ chồng Nhan thị lo lắng cho an nguy của con gái, nên nhin không được mà báo cảnh sát.

Một cảnh quan nhìn như người lãnh đạo lần hành động này bước ra, thanh sắc câu lệ mà hô to:” Trần Hạnh Đường, thuộc hạ của anh đều bị chúng tôi bắt, anh đừng làm phản kháng không cần thiết nữa, bỏ súng của anh lại, đầu hàng với phía cảnh sát.”

* thanh sắc câu lệ [Ý của câu thành ngữ này là chỉ khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc]

Hòn ngọc quý trên tay danh nhân Nhan Bá Nguyên của giới Ngân hàng bị kẻ bắt cóc đi, cũng không thể coi là không quan trọng, cảnh sát vừa nhận báo án của Nhan Bá Nguyên thì lập tức thành lập tổ chuyên án nhỏ, phái tổ SWAT (lực lượng đặc nhiệm) tinh nhuệ đi vào vùng núi bầy ra lưới.

Chính là, bọn họ phán đoán sai lầm, khi ở bên ngoài rình thì nghĩ đến kẻ bắt cóc thiếu hỏa lực, nên mới mạo muội xông vào cứu giúp, ai ngờ Trần Hạnh Đường không như bọn họ nghĩ, trên người lại mang theo súng lục, bắt Nhan Bái Dung trở thành con tin.

Hiện tại cảnh sát chỉ hy vọng Trần Hạnh Đường có thể sớm một chút nhìn ra tình thế bất lợi với gã, mà buông tay chịu trói.

“Mày không cần mạng con nhỏ này sao? Lại còn dám đi tới!” Sắc mặt của Trần Hạnh Đường xanh mét, đối với cảnh sát không nhìn uy hiếp của gã, nên giơ súng lục lên đe dọa.

“Trên người tôi có mặc áo chống đạn, còn có nòng súng của mười lăm tên thuộc hạ nhắm ngay anh, tôi có cái gì mà sợ hãi ?” Cảnh quan ỷ vào cảnh sát nắm giữ quyền chủ đạo tuyệt đại đa số, nên cũng không sợ hãi đe dọa của Trần Hạnh Đường.

Nhưng Hạng Dư Khang lại sợ chết ! Anh sợ nếu không cẩn thận, thì Trần Hạnh Đường sẽ phát cuồng, Nhan Bái Dung bị gã kèm chặt sẽ bị mất mạng.

“Sếp.....” Anh vội vàng xoay người nhìn về phía người đại đội trưởng,” Tiểu Dung ở trên tay anh ta, tôi cầu xin anh đừng chọc giận anh ta.”

Không đợi người này đáp lại, anh vội quay ngược trở lại hướng về phía vẻ mặt lộ ra điên cuồng của Trần Hạnh Đường,” Anh Đường, tôi cầu anh, để cho tôi trao đổi với Tiểu Dung, anh buông Tiểu Dung ra, tôi sẽ trở thành con tin của anh, giúp anh thoát khỏi nơi này!”

“Khang.....” Nhan Bái Dung nghe xong vô cùng cảm động.

“Vì sao tao phải tin tưởng mày?” Trần Hạnh Đường kẹp lấy Nhan Bái Dung, kích động mà hét lên, làm cô sợ tới mức liên tục thét chói tai.

“Anh Đường, anh đừng làm như vậy..... Anh tỉnh táo lại đi, từng là anh em tôi tuyệt đối sẽ không hại anh!” Hạng Dư Khang thành khẩn nói.

“Thật vậy sao?” Thanh âm của Trần Hạnh Đường nhất thời bình tĩnh không ít, nhưng vẫn bán tín bán nghi.

Hạng Dư Khang vội vàng đáp ứng,” Đương nhiên! Mang theo Tiểu Dung chỉ trở thành gánh nặng của anh, tôi sẽ phối hợp với hành động của anh, nghĩ biện pháp giúp anh rời khỏi nơi này, bình yên trở về Nam bộ.”

Trần Hạnh Đường nghe xong lời nói của Hạng Dư Khang, cảm thấy không phải là không có lý, có lẽ..... gã gạt bỏ Nhan Bái Dung, nhưng hiện tại cô ta là lá bùa hộ mệnh chạy thoát của gã!

Hạng Dư Khang nhìn ra trong lòng Trần Hạnh Đường có chút buông lỏng, nên không lơ là mà khuyên bảo,” Anh Đường, nhanh lên, cảnh sát sắp không kiên nhẫn rồi.”

“Đừng thúc giục tao!” Trần Hạnh Đường kêu lên. Giằng co như vậy cũng không xong, đối với mình càng lúc càng bất lợi, nhưng mà, cảnh sát sẽ thật sự bỏ qua cho gã sao? Gã suy nghĩ một chút, cho dù cảnh sát sẽ không bỏ qua gã, ít nhất gã có thể kéo Hạng Dư Khang xuống nước, chôn cùng với gã!

“A, tao..... mấy người đang làm gì thế!” Trần Hạnh Đường đang chuẩn bị nhận đề nghị của Hạng Dư Khang, thì khước mắt đột nhiên liếc đến cảnh sát phía sau, bọn họ thừa dịp gã phân tâm đối thoại với Hạng Dư Khang, thì lặng lẽ tập kích gã.

Khi Trần Hạnh Đường giơ súng lục lên nhắm ngay cảnh sát, thì Nhan Bái Dung dừng cảm thấy thời cơ không còn gì để mất, đối với cánh tay đặt ở trên vai cô hung hăng cắn xuống.

“Con nhỏ đáng ghét!” Trần Hạnh Đường nghiêng răng nghiêng lợi mà gầm rú.

“Đừng.....” Hạng Dư Khang nhìn thấy súng của Trần Hạnh Đường chuyển hướng sang Nhan Bái Dung, máu toàn thân giống như chảy ngược.

Trong phút chốc, tiếng súng làm trong lòng người ta run sợ xuất hiện hai lần liên tục.” Phanh! Phanh!”

Mùi vị hỏa dược còn chưa tản đi, thì ngay sau đó vang lên một tiếng thét chói tai tuyệt vọng –

“Khang –” Hạng Dư Khang thay Nhan Bái Dung chặn viên đạn đã tựa như lá rụng, nhẹ nhàng rơi xuống ở trước mặt cô.

Hạng Dư Khang trước khi ngã xuống đất, nhìn thấy Nhan Bái Dung vẫn hoàn hảo thét chói tai với anh, trong lòng cảm thấy an ủi, nên nhẹ nhàng nhắm mắt lại.....

“Không — Khang —”

10. Chương 10: Kết Thúc

Một tuần sau

Có một giọng nói không ngừng xoay quanh ở bên tai, tiếng vọng, Hạng Dư Khang rất muốn mở to mắt, nhìn xem là tiếng nói của ai có đầy tình cảm, làm cho người ta lưu luyến như vậy.

Đáng tiếc, mí mắt của anh rất nặng, luôn mở không ra.

Nhưng, anh không dễ dàng buông tha, anh vẫn muốn thử, để biết chủ nhân của giọng nói dịu dàng này là ai.

“Khang..... Khang..... Em muốn anh tỉnh lại..... Khang..... Ô.....” Hai mắt đầm lệ của Nhan Bái Dung dừng ở trên người Hạng Dư Khang mất đi huyết sắc mà nằm trên giường.

Anh hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh một tuần , nhưng hình ảnh đáng sợ máu của anh chảy như đỏ, rõ ràng ở trước mắt, giống nhau là chuyện mới phát sinh hôm qua.

Lúc ấy, Hạng Dư Khang vì cứu cô ra khỏi nguy hiểm, mà liều mình chặn viên đạn cho cô, tuy rằng Trần Hạnh Đường bị cảnh sát đánh gục ngay tại chỗ, nhưng Hạng Dư Khang lại vì viên đạn xuyên qua trong ngực, nên thương thế vô cùng nghiêm trọng.

Trải qua giải phẫu khá dài thì cuối cùng cũng cứu mạng của anh về, nhưng mà thương thể nghiêm trọng lại làm cho anh hôn mê đến bây giờ.

Bác sĩ nói cho Nhan Bái Dung biết, Hạng Dư Khang đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất, muốn cô an tâm. Nhưng mà, cô canh giữ ở bên người anh lâu như vậy, vì sao anh còn không chịu mở mắt chứ?

Nếu anh có xảy ra chuyện không may, thì cô cũng không muốn sống trên đời một mình nữa.....

“Khang..... Khang..... Anh mau tỉnh lại được không.....” Nhan Bái Dung vùi đầu khóc rống.

Một tắc cô cũng không rời mà canh giữ ở trước giường bệnh, áp lực tích lũy trầm trọng, làm cho đau đớn của cô dần dần không còn đủ gánh vác nữa, lo rằng có thể tùy thời mà sụp xuống.

Có lẽ, là Hạng Dư Khang cảm ứng được thương tâm của cô, ở trong tiếng khóc nức nở bi thương, thì cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại.” Tiểu Dung.....”

“Khang, anh đã tỉnh?!” Nhan Bái Dung vội vàng nắm lấy bàn tay không cử động nổi của Hạng Dư Khang.

Cô siết chặt tay của anh, muốn đem kích động của mình truyền cho anh.

“Em không sao chứ? Tiểu Dung.”

Cho dù mình có khả năng mất mạng, nhưng vẫn không quên chú ý đến an nguy của cô, điều này làm cho nước mắt vốn đã ức chế của Nhan Bái Dung lại chảy xuống rào rào,” Khang, em khỏe lắm, một chút vết thương em cũng không có..... Nhưng mà anh, đừng khiến cho em sợ hãi.....”

Cô lông tóc vô thương (không mất một cọng lông tóc), đối với cô có thể kỳ tích về nhà, thì người nhà vừa mừng vừa sợ, nhưng mà anh lại trúng một vết thương thay cô, và chần chừ ở trước quỷ môn quan.

“Thực xin lỗi..... đã làm cho em lo lắng sợ hãi.” Khuôn mặt lo lắng của cô so với vết thương đau còn muốn túm lấy nhéo tim anh.

Nhan Bái Dung dùng sức lắc đầu,” Khang, em không cần giải thích của em, em chỉ muốn anh nhanh chóng khỏe mạnh.” Sợ anh còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Bái Dung vẽ mặt lo lắng bao phủ luôn không tản ra được.

“Anh đáp ứng em sẽ rất nhanh khỏe mạnh..... Tiểu Dung, anh Đường.....”

“Khang, anh ta đã chết..... Chết lúc đang đấu súng với cảnh sát.”

Hạng Dư Khang trầm mặc một lúc lâu rồi sau đó mới gật gật đầu, đối với kết quả này cũng không có ngoài ý muốn.” Ừ!”

Anh rất tin Trần Hạnh Đường đã sớm dự đoán được kết cục của mình, chẳng qua, Trần Hạnh Đường không giống anh hiểu ra mà lui ra khỏi hắc đạo, ngược lại càng sa vào sâu hơn.

“Khang.....” Nhan Bái Dung nhìn ra được Hạng Dư Khang có chút khổ sở, nhưng mà lại không biết mở miệng an ủi như thế nào.

“Tiểu Dung, anh không sao, đây là lựa chọn của anh ta, không trách được người khác.” Hạng Dư Khang nở một nụ cười yếu ớt. Nếu Trần Hạnh Đường theo ý của cảnh sát mà buông Nhan Bái Dung ra, cũng không đến nỗi mất mạng.

Nhan Bái Dung có chút lo sợ,” Khang, anh sẽ không quay lại trước kia”

Hạng Dư Khang quả quyết lắc đầu,” Sẽ không ! Anh sẽ không trở về!”

“Thật vậy sao?” thấy Hạng Dư Khang lại gật đầu nhận lời, Nhan Bái Dung khó nhịn kích động trong lòng,” Khang, em muốn cả đời đều cùng anh ở một chỗ!”

“Được, chúng ta nhất định sẽ ở.....” Đột nhiên Hạng Dư Khang ngậm miệng.

Mặt tái nhợt của anh lộ ra chua xót, anh nghĩ đến mình từng đáp ứng Nhan Bái Nguyên sẽ không cùng một chỗ với Nhan Bái Dung.

“Khang, anh làm sao vậy, có phải người mệt hay không? Muốn đi gọi bác sĩ hay không?” Nghĩ đến người anh không thoải mái, Nhan Bái Dung khẩn trương hỏi.

Hạng Dư Khang lắc đầu, trên thực tế thể lực của anh đã dần tốt lên rồi, tuy rằng vẫn không có thể lập tức ngồi ở trên giường, nhưng mà nói chuyện với Nhan Bái Dung cũng không có vấn đề gì.

Nhan Bái Dung chưa từng thấy qua sắc mặt Hạng Dư Khang lộ vẻ sầu thảm như thế, thử hỏi anh, “Khang, anh đang lo lắng cái gì, có phải anh nghĩ đến đã đáp ứng với ba về sau không gặp mặt em nữa đúng không?”

“Em biết ?” Hạng Dư Khang rất kinh ngạc.

Nhan Bái Dung gật gật đầu, lau đi nước mắt trên mặt, “Khang, anh thật hự, nếu ba không nói cho em biết giao dịch giữa anh và ba, thì em còn nghĩ rằng anh không cần em.”

Thì ra Hạng Dư Khang vì báo đáp ân huệ của Lại Hữu Quý, nên mới đáp ứng điều kiện mà Nhan Bái Nguyên đưa ra, làm hại cô chẳng hay biết gì mà đau lòng muốn chết một trận, nghĩ đến nếu như lời của Lại Tả Huyền đúng, thì anh đang đùa bỡn cô.

Cho nên khi Trần Hạnh Đường bắt cô đi, thì cô lại bị quan nghĩ đến Hạng Dư Khang sẽ không tới cứu cô.....

“Thực xin lỗi.....anh.....” Vẻ mặt của Hạng Dư Khang hơi xấu hổ, biết cô vì anh mà chịu không ít khổ sở.

“Em không trách anh, là ba quá ác liệt, dùng loại sự tình này mà uy hiếp anh.....” Nhan Bái Dung ngăn cản tự trách của Hạng Dư Khang.

Chưa từng nghĩ tới người nhà sẽ kịch liệt phản đối cô và Hạng Dư Khang ở cùng một chỗ, còn trăm phương nghìn kế bức ép anh rời khỏi cô, may mắn là cuối cùng anh vẫn trở lại bên người cô.....

“Không thể trách ông ấy, ông ấy là cha em.....” Hạng Dư Khang có thể thông cảm với ý nghĩ của người nhà Nhan gia, dù sao anh cũng có một đoạn quá khứ tối tăm, lại còn thiếu chút nữa hại chết Nhan Bái Dung.

Nói thật ra, trải qua chuyện này, anh bắt đầu có chút nghi ngờ chính mình có năng lực bảo vệ Nhan Bái Dung hay không.

Nhan Bái Dung lấy ánh mắt then thừng nhìn chăm chú vào Hạng Dư Khang, “Ba nói..... trải qua chuyện này..... ông đã không còn phản đối chúng ta ở cùng một chỗ nữa.”

“Thật vậy sao? Bác trai cho phép chúng ta ở cùng một chỗ?” Ánh mắt của Hạng Dư Khang sáng lên.

Anh nghĩ đến bởi vì quan hệ của mình, mà khiến cho Nhan Bái Dung lâm vào hiểm cảnh, tội đáng chết vạn lần, nên càng không thể giành được tán thành của Nhan Bái Nguyên, lại không nghĩ rằng kết quả hoàn toàn ngoài ý liệu của anh.

Hạng Dư Khang cũng không biết, do cảnh sát miêu tả hình ảnh anh mạo hiểm dẫn thân cứu giúp, mà không để ý bản thân nguy hiểm vì muốn cứu Nhan Bái Dung với Nhan Bái Nguyên, đã làm cho Nhan Bái Nguyên cảm động.

Thấy trên thương trường nhiều hành vi gặp lợi vong nghĩa, tham danh cầu lợi, tình cảm sâu sắc của Hạng Dư Khang với con gái, cố chấp kiên nhẫn càng có vẻ đáng quý, cho nên, nên khi Nhan Bái Nguyên nhìn thấy mạng của Hạng Dư Khang được nhặt về và từ phòng giải phẫu đẩy ra, thì không chỉ có nói ra toàn bộ chân tướng với con gái, hơn nữa còn đáp ứng cho hai người tiếp tục kết giao.

Nhan Bái Dung gật đầu, mỉm cười ngọt ngào.” Đúng, ba nói ba nhìn thấy biểu hiện của anh, biết đời này cho dù anh không thể cho em vinh hoa phú quý, nhưng sẽ cho em vui vẻ cả đời.”

Nhan Bái Nguyên hoàn toàn nhận ra, hạnh phúc của con gái không phải dùng tiền tài, gia thế cùng địa vị của đối tượng mà cân nhắc, cho nên không để ý phản đối của vợ, nguyện ý cho đôi tình nhân nhỏ sống sót sau tai nạn này được ở cùng nhau.

Quả nhiên, ông làm như vậy, đã lập tức thắng được cảm kích của con gái.

“Tiểu Dung.....” Hạng Dư Khang nằm mơ cũng không nghĩ đến Nhan Bái Nguyên sẽ đáp ứng bọn họ kết giao.

Nhan Bái Dung giương mắt nghiêm túc nhìn Hạng Dư Khang, khẩu khí có chút nóng nảy, "Anh nói nhanh đi, anh có thể giống như ba nói, làm cho em vui vẻ cả đời hay không?"

Một tuần nay cô vì anh mà chịu đủ kinh sợ, nên nóng lòng muốn nghe nhận lời từ anh.

Hạng Dư Khang nở nụ cười mê người. "Anh không chỉ có làm em hạnh phúc, mà còn có thể yêu em cả đời." Lời thề xúc động với thanh âm vẫn khêu gợi như cũ từ từ xuất ra.

Nhan Bái Dung kích động bổ nhào vào trên người Hạng Dư Khang, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng bàn tay của anh, "Khang, em tin tưởng anh! Em tin tưởng anh!"

"A!" Bỗng nhiên Hạng Dư Khang phát ra một tiếng kêu rên.

Nhan Bái Dung vội ngừng đầu, khuôn mặt sợ tới mức thay đổi. "Có phải em đụng tới vết thương của anh không?"

Hạng Dư Khang gật gật đầu, lộ ra một nụ cười không thềm để ý, "Tiểu Dung, vậy còn em? Có thể cùng anh vui vẻ cả đời hay không?"

"Khang....." Phút chốc Nhan Bái Dung mặt đỏ, đôi mắt trong suốt như nước phẳng phất có thiên ngôn vạn ngữ, "Em cũng vậy, em muốn anh hạnh phúc, cũng muốn anh yêu em!"

"Tiểu Dung....." Hạng Dư Khang vui mừng mà nắm bàn tay nhỏ bé của Nhan Bái Dung, may mắn trải qua trắc trở, tình cảm của hai người vẫn trước sau như một.

Nhan Bái Dung chớp chớp đôi mắt đẹp tràn đầy tình yêu nhìn anh.

"Tiểu Dung, anh yêu em." Anh không phiền chán mà nói ra tình yêu cả đời không thay đổi.

"Khang, em cũng yêu anh." Nhan Bái Dung lập tức trả lại một nụ cười ngọt ngào, đáp lại tình cảm đến chết cũng không thay đổi.

Cuối cùng rẽ mây nhìn thấy mặt trời, khổ tấn cam lai, trải qua trắc trở cuối cùng tình yêu cũng được chúc phúc.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-nha-giau-theo-duoi-tinh-yeu>